

ရွှေပဒေသာ

BURMESE
CLASSIC

မယ်ခိုင်

မျက်လွှာကိုချကာ
ပင့်သက်ကိုရှိုက်၍

| အချစ်လှူချင်းဝတ္ထုသစ် |

ဒို့တာဝန်တရားဝါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပဘာသာရေးပုဆိန်နှင့် အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား တုံ့ရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ် ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး
- အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- ဒီမိုကရေစီ ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ပြုစီမံပါ လာရေး
- ပြုစီမံပါ လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပိုပြင်စွာ ပြုစီမံပါ လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ပန်တီးနိုင်းမူဝှမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့ ၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြှင့်မားရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြှင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်း မောင့်ပျောက်ရေး
- မိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြှင့်မားရေး

မယ်ခိုင်

BURMESE CLASSIC

- စာပေခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၄၉၀၁၂၁၀
- မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၂၀၁၀၂၁၀
- ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်၊
၂၀၁၁၊ ဇွန်လ။
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးအေးလွင် (၀၄၁၅၂)
ရွှေဥစာပေတိုက်
တိုက် ၄၊ အခန်း ၁၀၊
ပြည်တော်သစ်ရိပ်သာ၊
ပုဇွန်တောင်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- မျက်နှာဖုံးနှင့်
အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဦးအေးလွင် (၀၈၂၁၀)
ရွှေပဒေသာအောင်ဆု
အမှတ် ၃၃၊ ကျီတော်သမ်း
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။
- မျက်နှာဖုံးသရုပ်ဆောင် - မေမြတ်ကေခိုင်
- မျက်နှာဖုံးဓာတ်ပုံနှင့်ဒီဇိုင်း - ယုဝ
- ဖြန့်ချိရေး - ၁၃၀၀ ကျပ်
- အုပ်ရေ - ၅၀၀ အုပ်

မယ်ခိုင်

၈၉၅ - ၈၃

မျက်လွှာကိုချကာ ပင့်သက်ကိုနှိုက်၍ /မယ်ခိုင်။ - ရန်ကုန်
ရွှေဥစာပေ၊ ၂၀၁၀။

၂၈၄ - စာ ၁၂၊ ၃ x ၁၈ စင်တီ။

(၁) မျက်လွှာကိုချကာ ပင့်သက်ကိုနှိုက်၍

ငုံကြည်ရင်ကောင်းကင်

မော့ကြည်ရင် မြေကြီး...။

အသက်ရှူလိုက်ရင်

ကာဗွန်ဒိုင်အောက်ဆိုက်

ပြန်ထုတ်လိုက်ရင်

အောက်စီဂျင်...။

မမူးတာက ရှက်

မူးနေတာက Ve Ve...။

ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ

နေမင်းကရော

ငါ့ကို

ဘာကြောင့်ပြုံးပြပြီး

လမင်းကရော... ဘာလို့

လှောင်ရယ်နေရတာလဲ...။

အခန်း (၁)

"ရာဝရီ...ဟေ့! ရာဝရီ၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ ရာဝရီ"

ထိုသို့အသံဆိုးကြီးနှင့်အတူ သူမရဲ့အိမ်စက်ခြင်းမှာ ဆက်ခနဲ
လန့်နိုးသွားခဲ့ရပြန်ပါသည်။

သူမ၊မောသွားရပါသည်။ ထိုအသံက သူမနှလုံးသားကိုရော
သူမဘဝကိုပါ မောပန်းစေရတာပါ။

ဘာဖြစ်လို့များ သူမရဲ့အိပ်ချိန်တိုင်းကို ထိုအသံက နှိပ်စက်
နေတာလဲ...။

ထိုအသံကို အိပ်မက်ထဲတွင် ပြန်ကြားရတိုင်း သူမနှလုံးသား

က နာကျင်ခံစားရပါသည်။ သူမ မေ့ပျောက်ချင်လှပါပြီ။ သူမဘဝရဲ့ အတိတ်က အရိပ်မဲကြီးကိုပေါ့...။ သူမမေ့ပျောက်ဖို့ အမြဲကြိုးစားခဲ့ပေမယ့် ဘာကြောင့် မမေ့ပျောက်နိုင်ရတာလဲ။

သူမ မောပန်းနေတဲ့စိတ်တို့ကြောင့် သူမခုတင်ပေါ်မှဆင်းကာ ရေခဲသေတ္တာထဲမှ အေးခဲတော့မည့်ရေဘူးကိုထုတ်လိုက်ပြီးမှ ဖန်ခွက် အကြည်သန့်သန့်လေးထဲလောင်းထည့်ကာ တစ်ကျိုက်တည်းမော့ချပစ်သည်ထိ ရင်တုန်က မပြယ်နိုင်သေးပါ။

သူမမျက်ဝန်းထဲမှာလည်း ပုံရိပ်တို့က လှုပ်ရှားနေရပါသည်။

သူမမှန်းလိုက်စမ်းပါသိ...။ ရင်ထဲကကို တူးခါးနေအောင် မှန်းမိပါသည်။ ဒီညတော့ ထိုမျက်နှာတွေနှိပ်စက်နေတာနဲ့ပဲ သူမ ဆက်အိပ်လို့ရတော့မည်ပုံမပေါ်ပါ။ ထို့ကြောင့်ပင် အိပ်ခန်းကျဉ်းလေးထဲမှ ထွက်ကာ ဝရန်တာရှိ ခုံတန်းလေးပေါ်မှာ အားလျော့စွာထိုင်ချပစ်လိုက်ပါသည်။

သူမရင်မှာသာ ရှုပ်ထွေးမွှန်းကျပ်နေရပေမယ့် ကောင်းကင်ပြင်ကတော့ သာယာလှပနေဆဲပင်...

လမင်းကြီးကလည်း ဘာဝန်ချိန်ကို ကျွေ့ပွန်အောင်ထမ်းဆောင်နေသလို ကြယ်လေးတွေကျပြန်တော့လည်း ရသမျှအချိန်ကလေးမှာ

အစွမ်းကုန်တောက်ပနေရပါသည်။

တောင့်ခံပြီး မလင်းလက်နိုင်တဲ့ကြယ်လေးတွေကျတော့လည်း ပျက်သုဉ်းချိန်ရောက်လာတော့ ကြွေခကြပြီပေါ့။

ထိုအရာကို သူမတွေးမိတိုင်း သူမရင်ထဲနာကျင်မှုက တိုးဝင်လာခဲ့ပါသည်။ သူမဘဝကရော ပျက်သုဉ်းချိန်တန်ခိုးပြီလား...

အပျိုဆိုသော ထွန်းလင်းတဲ့ဘဝက ရပ်တန့်ချိန် တန်ခိုးပြီလား။ သူမ စိတ်ရှုပ်ထွေးရပါသည်။

သူမစိတ်တွေ ဘာတွေဖြစ်နေရမှန်း မသိနိုင်လောက်အောင် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေမိပါသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် သူမဆက်မအိပ်တော့ဘဲ ဟင်းချက်နည်းစာအုပ်တွေကို လှန်သောဖတ်ကာ နံနက်လေးနာရီခွဲချိန်မှာတော့ ရေမိုးချိုးလိုက်ပါ၏။ ရေချိုးပြီးမှ စိတ်တွေက ကြည်လင်လန်းဆန်းသွားရသလိုလို နိုးလာပါသည်။

သူမက သနပ်ခါးရေကျွဲလေးလူးကာ စလင်းဘတ်အိတ်ကို စကောက်လွယ်လိုက်ပြီး အခန်းကိုသွေ့ခတ်ကာ ထွက်လာခဲ့တော့ နံနက် ငါးနာရီခွဲသာ ရှိပါသေးသည်။

သူမ ဆိုင်သို့ရောက်တော့ အချိန်အစောကြီးရှိနေသေးတာမို့

ပတ်ဝန်းကျင်က တိတ်ဆိတ်နေရပါသည်။ တစ်စီးနှစ်စီး ဖြတ်သန်းသွား
သောကားသံမှလွဲ၍ အခြားဘာသံမှမကြားရပါ။

သူမ ဆိုင်ခန်းသော့ကိုဖွင့်ကာ ဝင်လိုက်ပြီး ကူနေကျအဒေါ်
ကြီးကိုမစောင့်တော့မိဘဲ စတင်ချက်ပြုတ်နေလိုက်ပါသည်။

သူမရဲ့ဆိုင်က ထမင်းဆိုင်သေးသေးလေးဆိုပေမယ့် သန့်ရှင်း
သန့်ပြန့်ပြီး အရသာကောင်း၍ စားသုံးသူများပြားလှပါသည်။

ဒါကြောင့် အလုပ်ကို ဝီရိယရှိမှုဖြစ်မှာလေ...။

ဆိုင်ခန်းလေးမှာ ကျဉ်းနေပါသော်လည်း စည်းစနစ်တကျ
ခုံတွေကို စီစီရီရီချထားသောကြောင့် ကျယ်သည်ဟုထင်ရပါသည်။

သူမက ထမင်းပေါင်းအိုးတင်ပြီး မီးဖိုခန်းကိုအရင်ဆုံးသန့်ရှင်း
ရေးပြုလုပ်ကာ ဆိုင်ခန်းကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်လိုက်ပြန်ပါသည်။

ကျွမ်းကျင်နေသောလက်ရာကြောင့် အချိန်တိုတိုအတွင်းမှာ သန့်
ရှင်းသွားတော့ ခုံတွေကို စနစ်တကျ စီစီရီရီပြန်ချကာ စားပွဲနှင့်ထိုင်ခုံ
တွေကို ပြောင်သန့်နေအောင် ရေစိုအဝတ်နှင့် တိုက်ချွတ်ပြီးချိန်မှာတော့
သူမရဲ့သန့်ရှင်းရေးက ပြီးဆုံးသွားရပါသည်။

သန့်ရှင်းရေးပြီးဆုံးသွားတော့ ပန်းကန်တွေကို ရေနင့်ပြန်ဆေး
ကာ စားပွဲပေါ်တွင် စနစ်တကျပြန်စီလိုက်ပြီး ဇွန်းများကိုလည်း ဇွန်း

နေရာ၊ ခက်ရင်းများကိုလည်း ခက်ရင်းထည့်သောခြင်းလေးထဲ ထည့်
လိုက်ပြီး သောက်ရေခွက်များကိုလည်း ပြောင်သန့်နေအောင် ဒုတိယ
အကြိမ် ဆေးကြောပြီးချိန်မှာတော့ ထမင်းပေါင်းအိုးက ကြွတက်လာ
ပြီမို့ ပေါင်းအိုးကိုချကာ ထမင်းကို အငွေ့လုံပုံးထဲထည့်လိုက်ပြီး နောက်
တစ်အိုး ပြန်တည်လိုက်ပြန်ပါသည်။

မနေ့က ကျန်ရှိနေသေးသောအသီးအရွက်များကို စနစ်တကျ
ပြန်ပြီးသင်ကာ ရေကိုပြောင်စင်အောင်ဆေးပြီး အချဉ်ရည်အိုးတင်လိုက်
ပြန်ကာ ကြက်သွန်နီနှင့် ကြက်သွန်ဖြူ၊ ချင်းများကိုအခွံချွတ်ပြီး ရေဆေး
ကာ ဆုံတွင်ထောင်းလိုက်ပြီး ပန်းကန်နှင့်ခွေးထားကာ ဆုံကိုရေဆေး၍
မှောက်ထားလိုက်ပြန်ပါသည်။

ပြီးတော့ ခရမ်းချဉ်သီးကို ရေဆေးကာ ပါးပါးလွှာလိုက်ပြီး
ဆူနေသောအချဉ်ရည်အိုးထဲ ပစ်ထည့်လိုက်ပြန်၏။

ခရမ်းချဉ်သီးပါမှ အရောင်လှမှာမဟုတ်လား...

ပြီးနောက် ကြွတက်လာသော ထမင်းပေါင်းကို အငွေ့လုံပုံး
ထဲပြန်ထည့်ကာ ပေါင်းအိုးကို ရေနင့်စိမ်ထားလိုက်ပြီးမှ ဒယ်အိုးကြီးထဲ
ခရမ်းချဉ်သီးတစ်ပိဿာကိုထည့်ကာ ရေနင့်ပြုတ်ထားလိုက်ပြီးမှ ပေါင်း
အိုးကို ပြောင်သန့်နေအောင်ဆေးပြီး စနစ်တကျမှောက်ထားလိုက်ပြီးမှ

၁၂ □ မယ်ခိုင်

ဆူပွက်နေသောအချဉ်ရည်အိုးကို အပေါ့အငန်မြည်းကာ မီးသေးသေးလေးနှင့်နှပ်ထားပြီးချိန်မှာတော့ အဒေါ်ကြီးဒေါ်သီနှင့် သူမ၏သမီး အေးမြိုင်တို့ ရောက်လာခဲ့ကြပါသည်။

“ဟင်! ရာဝရီ... စောလှချည်လား”

သူမကတော့ ပြုံးပြရုံသာ နှုတ်ဆက်ပြီး လုပ်လက်စကိုအပြီး သတ်ကာ လက်ကို ဆပ်ပြာနှင့် ကျကျနနဆေးကြောပစ်လိုက်ပါသည်။

“အဲတော့... ထမင်းတွေရော ကျက်ပြီးနေတုန်းပြီ။ အချဉ်ရေအိုးပါ ပြီးသွားပြီ။ အဲ... တို့သားအမိတော့ ဆိုင်ရှင်ကိုတောင် အားနာဖို့ကောင်းနေပြီ”

ဟူသော အတည်ပြောတာလား၊ နောက်ပြောင်တာလားမသိသောဒေါ်သီရဲ့အသံကိုဥပေက္ခာပြုကာ အင်္ကျီဝတ်စုံများကို လဲလှယ်ဝတ်ဆင်လိုက်ပြီးမှ...

“အေးမြိုင်ရေ... တို့တွေ ဈေးသွားရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့မမ”

“ဒေါ်သီ၊ ပြုတ်ထားတဲ့ခရမ်းချဉ်သီးတွေကို ကြက်သွန်တွေနဲ့ဆီသပ်ထား၊ ပြန်လာရင် အဆင်သင့်ဖြစ်အောင်ပေါ့။ ဩ... ပြီးတော့ မနေ့က ဟင်းကျွန်တွေကိုလည်း ခွေးထားဦး။ မကောင်းဘူးထင်

တာကို သွန်လိုက်နော်”

“အေးပါကွယ်... အေးပါ။ ဒါနဲ့ မင်း၊ ညကရော အိပ်ရဲလားရာဝရီ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒီလောက် အလုပ်တွေကို ကျွန်းမလုပ်ပါနဲ့ကွယ်... ငွေကြေးလည်း ငွေကြေးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျန်းမာရေးထိခိုက်လာလိမ့်မယ်”

“ကျေးဇူးပဲ ဒေါ်သီ”

“ကေန္တ အိပ်မက်မက်ပြန်ပြီနဲ့တူတယ်”

“ကျွန်မလည်း စိတ်ပျက်မိပါတယ်”

“တရားနဲ့ဖြေပေါ့ကွယ်။ ကံ၊ ကံ၏အကျိုးကို ကိုးကွယ်ယုံကြည်ရမှာပေါ့”

“ဒေါ်သီ၊ ကျွန်မတို့သွားလိုက်ဦးမယ်”

“အေးအေး...”

“ညှော်သည်ရောက်လာရင်လည်း အဆင်ပြေသလိုသာ ကြည့်စိစဉ်ပေးလိုက်”

“စိတ်ချပါကွယ်”

ဟူသောအသံလည်းဆုံးရော နှစ်လက်မမျှထူသောပုဂံဆံအိတ်

လေးကိုကောက်ကိုင်ကာ အမြဲစီးနေကျဆိုက်ကားနှင့်ပဲ ဈေးသို့လာခဲ့ ပြန်ပါသည်။

“ကဲ၊ အစ်မရာဝဇီ... ဒီနေ့တော့ ဘာယူမလဲ။ ကလီစာပဲ လား”

ဟု ဝက်သားရောင်းသော အာမီကဆိုလျှင် သူမက သုံးထပ် သားအဆီဖုကြီးကိုကြည့်ကာ...

“ဒီနေ့ဝက်သားက အဆီတွေချည်းပဲရော”

“အသားလည်း ရှိပါတယ်ဟယ်”

“ကလီစာအစုံပေါင်း တစ်ပိဿာချိန်လိုက်”

“တစ်ပိဿာပဲလား”

“တစ်ပိဿာပေါ့၊ ဈေးက သိပ်ရောင်းကောင်းတာမဟုတ်ဘူး”

“အမယ်လေးတော်... ရာဝဇီကတောင် ရောင်းမကောင်း

ဘူးဆိုမှတော့ ကျွန်တို့ထမင်းဆိုင်တွေတော့ သေရုံမရှိတော့တာပေါ့”

“အသားကိုတော့ ကုတ်သားပဲ ချိန်လိုက်၊ တစ်ပိဿာခွဲ”

“ပေါင်သားရော”

“မကြိုက်ဘူး... အဆီတွေများနေတော့ ဒီနေ့ ဟင်းကို တစ်

မျိုးပြောင်းချက်မှ ဖြစ်တော့မယ်”

“နားရွက်ရော မယူတော့ဘူးလား”

“အင်း... နားရွက်နဲ့နာခေါင်းကို ငါးဆယ်သားချိန်လိုက်”

ဟုဆိုကာ ကျသင့်ငွေကိုရှင်းပြီးမှ...

“မကောင်းတာတွေ ညှပ်မထည့်နဲ့နော်။ ကျွန်မက ကိုယ်တိုင် ချက်တာ”

“သိပါ့တော်... သိပါ့၊ မလုပ်ရဲပါဘူး၊ မိတ်ဖျက်မခံနိုင်ဘူး”

“ချိန်ထားလိုက်တော့ အပြန်မှဝင်ယူမယ်”

ဟုဆိုကာ ဈေးခြင်းကြီးကိုဆွဲလာခဲ့ပြီးမှ အသီးအရွက်တန်း ဘက်သို့ထွက်လာခဲ့ရာ...

“အစ်မရာဝဇီ ဘာယူမလဲ... အားလုံးလတ်ဆတ်တယ်”

“ဒီကလည်း ရောင်းချင်သေးတယ်နော်”

“ကျွန်မဆီမှာလည်း အားပေးပါဦးလား”

ဟု ဈေးသည်များက အမျိုးမျိုးအော်ခေါ်နေကြပါသည်။

များများဝယ်တဲ့ Customer ကို ရောင်းချင်တာက ဈေးသည်

တို့သဘာဝမို့ သူမကတော့ အားလုံးဆီမှာ မျှဝယ်ပေးပြီး အသားငါးကို

စုံအောင်ဝယ်ကာ ဝက်သားဆိုင်သို့ ပြန်လာခဲ့ချိန်မှာတော့ ဆိုက်ကား

ဆရာက ဝက်သားဆိုင်တွင် ရောက်နှင့်နေပါပြီ။

“ကဲ၊ ကိုမြတ်ကျော်၊ ခြင်းကတော့ ထုံးစံအတိုင်း မနိုင်တော့ဘူး”

“သိတယ် ရာဝရီ... သိလို့ကို လာစောင့်နေတာ”

ဟုဆိုပြီး ခြင်းကြီးကို မလိုက်သဖြင့် သူမရော အေးမြိုင်ပါသက်တောင့်သက်သာနှင့် လျှောက်လာခဲ့ရပါသည်။

သူမနှင့်အေးမြိုင်လည်း ဈေးဝင်ပေါက်ရောက်ရော...

“မင်း... မင်း... ရာဝရီ”

“ဟင်! နင်... သုတ မဟုတ်လား”

အမှတ်အထင် တွေ့ဆုံလိုက်ကြတဲ့ လူနှစ်ယောက်လုံးမှာ မှတ်တက်ကိုယ်စီနှင့် အံ့သြမဆုံးဖြစ်နေရပါသည်။

“နင် ဘယ်လိုလုပ် ဒီကိုရောက်နေတာလဲ”

“ငါလည်း မင်းကိုခုလိုတွေ့ရလို့အံ့သြနေတာ။ မင်း၊ ဒီနားလေးမှာပဲ နေတာလား”

“အင်း...”

“ငါလည်း ဒီနားလေးမှာပဲ”

“ဪ... နီးလျှက်နဲ့ဝေးနေကြတာကိုး”

“မင်း ဘာဖြစ်လို့ ရဟ်တရက်ကြီးပျောက်သွားတာလဲ။ ငါ

မစဉ်းစားတတ်အောင်ပဲ ရာဝရီ”

“ကျေးဇူးပဲ သုတ၊ အနည်းဆုံးတော့ ငါ့မှာ စိတ်ပူပေးတဲ့နင်ရှိခဲ့လို့လေ”

“မင်း အခုဘယ်မှာနေသလဲ”

“နင်သိချင်လို့လား”

“အေးပေါ့ဟ”

“လိုက်ခဲ့လေ... ငါ့ဆိုင်ကို နင်ကိုခေါ်သွားမယ်”

“ဆိုင်... မဟုတ်လား”

“အင်း၊ ငါ ထမင်းဆိုင်ဖွင့်ထားတယ်လေ။ အကြီးကြီးတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ဟာ”

ဟုဆိုကာ အေးမြိုင်ဘက်လှည့်ပြီး...

“အေးမြိုင်... ကိုမြတ်ကျော်ရဲ့ဆိုက်ကားနောက် လိုက်စီးသွားလိုက်။ အစ်မ လမ်းလျှောက်ပြီးလာခဲ့မယ်”

ဟုဆိုကာ ဆိုက်ကားဆရာကို ထောင်တန်တစ်ရွက် ထုတ်ပေးလိုက်ပါ၏။ ထိုဆိုက်ကားလေး ထွက်သွားတော့မှ သူမက သူ့ဘက်လှည့်ကာ...

“သွားရအောင်လေ... နင်အချိန်ရရဲ့လား”

“ရတာပေါ့၊ ဒီတစ်ခါသာ ငါမအားဘူးပြောရင် နောက်တစ်ကြိမ်ဆိုတာမှ မဖြစ်နိုင်တော့တာ”

“နင် အခုဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ငါပုံစံကိုကြည့်လေ၊ ခန့်မှန်းကြည့်”

“ဝန်ထမ်းလုပ်နေတာလား”

“အင်း...”

“နင် သိပ်ကိုသားနားသန့်ပြန်နေတယ် သုတ”

“ငါက ရှေ့နေလေ... အထက်တန်းရှေ့နေ”

“ဪ... ”

“အမှန်က နင်သာ ငါတို့အတွက် ဆယ်တန်းဖြေခဲ့ရင် နင်က ဉာဏ်ကောင်းတော့ ဆရာဝန်ဖြစ်နေလောက်ပြီ”

ဟုဆိုတော့ သူမရင်ထဲ ဝမ်းနည်းခြင်းက ဆို့တက်လာခဲ့ရပါသည်။

“ဆောရီး... တွေ့တွေ့ချင်း ငါဘာတွေပြောမိနေတယ်မသိဘူး”

“ရပါတယ်”

“နင်အိမ်ထောင်ကျနေပြီလား ရာဝရီ”

“ငါက ဘဝသမားပါ၊ ရုန်းကန်နေရတာနဲ့ပဲ တခြားအကြောင်းကို မတွေးနိုင်ပါဘူး”

“ဆောရီး... ရာဝရီ၊ ငါ နင့်ကိုသစ္စာဖောက်သလိုဖြစ်သွားတယ်”

ဟု တစ်ချိန်က ချစ်သူဖြစ်ခဲ့ဖူးသူက ဆိုလာသဖြင့် သူမရင်ထဲ ဝမ်းနည်းသွားရသလို ရှက်လည်းရှက်မိသွားပါ၏။

“နင် အိမ်ထောင်ကျနေပြီပေါ့”

“အင်း၊ သားနဲ့သမီးတောင်ရှိတယ်။ ဆူးချုံထူးနဲ့ ပန်းငုံဖူးတဲ့”

“နာမည်လေးတွေက လှသားပဲ”

ဟုသာပြောလိုက်ရပေမဲ့ သူမရင်ထဲတွင် ထိထိရှရှကြီးခံစားနေရပါသည်။

သုတက အိမ်ထောင်ကျပြီး ကလေးရသွားပြီဆိုမှ သူမလည်း အသက်အရွယ်အပိုင်းအခြားတစ်ခု ရှိနေပါပြီလားဆိုတာ မိမိကိုယ်ကို သဘောပေါက်လာရပါသည်။

“နင့်ကို ခုလိုအဆင်တပြေလေးတွေ့ရတာ ငါဝမ်းသာတယ် ရာဝရီ”

“ကျေးဇူးပဲ... သုတ၊ ငါ့ကိုစိတ်ပူပေးလို့”

၂၀ □ မယ်နိုင်

“ငါ အမြဲ နင့်အကြောင်းတွေးပါတယ်။ နင့်ရဲ့မိသွေး ဒေါ်ဒီ တောင်...”

“ငါမကြားချင်ဘူး သုတ... သူတို့ဘာဖြစ်ဖြစ် ငါစိတ်မဝင် စားဘူး”

ဟုပင် ခါးသက်စွာပြောပစ်တော့ ထိုနှစ်ဦးကြားမှာ ခေတ္တမျှ တိတ်ဆိတ်သွားခဲ့ရပါသည်။

“အဲ့ဒီနေ့က ငါ နင့်ကိုစောင့်နေသေးတယ်။ မိုးချုပ်တဲ့ထဲပဲ နောက်နေ့မနက်မှ ငါ အိမ်ပြန်သွားတာ”

“တောင်းပန်ပါတယ်”

“နင်ဘာဖြစ်လို့ ရောက်မလာခဲ့တာလဲ”

သူမ ပြန်မဖြေပါ။

“နင့်အိမ်ကိုလိုက်သွားတော့ နင်မရှိတော့ဘူး။ ဘာကြောင့် အဲဒီလိုကြီး မပြောမဆိုနဲ့ထွက်သွားရတာလဲ။ ငါ့မှာတော့ အချွေးကြီးလို့ ဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့တာ”

“တောင်းပန်ပါတယ်”

“နင်နဲ့တွေ့ရဖို့ ငါဆုတောင်းခဲ့တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတာ သိချင်လို့ပါ”

“ပြီးခဲ့တဲ့ကိစ္စတွေကို ပြန်မပြောကြတာ ကောင်းမယ်ထင်တယ် သုတ။ အရာအားလုံးကို ငါမေ့ပစ်ချင်ပြီ။ ဖြစ်နိုင်ရင် ငါ့မိဖုရား အတိတ် ဆိုတာမျိုး မရှိချင်တော့ဘူး။ ငါ့အတိတ်က ဆူးခင်းတောကြီးပဲ။ နာကျင်ခံစားရတယ်... ငါ ဘာကိုမှသတိမရချင်တော့ဘူး”

ရာဝရီက ခါးသက်စွာပြောလိုက်လျှင် သူ့ရင်အစုံမှာ နာကျင်သွားရပါသည်။ ထိုတဒဂ်လေးအတွင်းမှာ သူတို့ကြား ထပ်မံ၍တိတ်ဆိတ်သွားရပြန်ပါသည်။ ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့သို့အရောက်မှာတော့...

“ဒါ ငါ့ဆိုင်ပဲ”

ဟုဆိုကာ ဝင်လိုက်တော့ သူမ အတန်အသင့်ကျယ်ဝန်းသော ဆိုင်လေးထဲသို့ ဝင်သွားမိပါသည်။

“ငါ ဒီလမ်းက မကြာခဏဖြစ်တယ်။ နင့်ဆိုင်မှန်းမသိခဲ့ဘူး”

“နင် တစ်ခုခုစားသွားပါလား။ ငါစိစဉ်လိုက်မယ်လေ”

“ရတယ်... ငါမစားတော့ဘူး။ ရုံးချိန် နောက်ကျနေလိမ့်မယ်။ နေရာသိရအောင်လို့ပဲ လိုက်လာခဲ့တာပါ။ ငါသွားမယ်နော်”

“အင်း...”

မသွားပါနဲ့လို့ပြောရမယ့် အသက်အရွယ်မှမဟုတ်တော့တာဘဲ သုတရယ်...။ ပြီးတော့ အဲ့ဒီလိုပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောနိုင်တဲ့အခြေ

၂၂ □ မယ်ခိုင်

အနေမျိုးလည်း ငါတို့မှာ မရှိတော့ပါဘူး။ နင်သိပ်ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပြီ
သုတ။ ဂျင်းဘောင်းဘီတိုပွပွနေရာမှာ ကွက်စိပ်ပုဆိုး၊ စပွိုရှပ်လက်တို
နေရာမှာ သန့်ပြန့်တဲ့ရှပ်အင်္ကျီ၊ ပြီးတော့ စီးနေကျ ကွင်းထိုးဖိနပ်နေရာ
မှာ သားရေဖိနပ်နဲ့ သိပ်ကို စမတ်ကျ ခန့်ညားသွားရပါပြီ သုတရယ်။

ဒါပေမဲ့ ငါ့မှာ နင့်ကိုရင်ခုန်ပိုင်ခွင့်မရှိတော့ဘူး သုတ။ ငါ့
ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းမိပေမယ့် မရိုးသားတဲ့စိတ် ဝင်လာခဲ့ရင် အသိနဲ့
ဆင်ခြင်ပါ့မယ်...။ ငါ့မှာ အဲဒီလိုအသိရှိနှင့်ပြီးတဲ့အတွက် မကြာခဏ
တော့ ငါ့ဆီ လာလည်ပေးပါ။

ငါတို့ အကောင်းဆုံးသူငယ်ချင်းတွေအဖြစ် ဆက်လက်ခင်
မင်သွားကြတာပေါ့...။

□ □ □

အခန်း (၂)

“မနေ့က ငါလာတာက ဘယ်သူလဲ”

ဟု ဒေါ်သီက ဘာရယ်မဟုတ် ပေါ့ပေါ့လေးမေးလိုက်တာ
ဆိုပေမဲ့ သူမမှာ ဘာပြန်ဖြေရမှန်းမသိဖြစ်သွားရပါသည်။

ချစ်သူဟောင်းပါလို့ အမှန်အတိုင်းဖြေရမှာလား... အခင်
ဆုံးသူငယ်ချင်းပါလို့ လိမ်ပြီးပြောရမှာလား... သို့သော်...

“မိတ်ဆွေဟောင်းပါ”

ဟု အကောင်းဆုံးဖြေဖြစ်သွားပါသည်။

“စမတ်ကျတယ်နော်။ လူရည်မွန်လေးပဲ ပညာတတ်ဖြစ်ပုံ

ရတယ်”

“အထက်တန်းရှေ့နေတဲ့”

“ရှေ့နေ... ဒါကြောင့်လည်း ဒီလောက်ထိ သေသပ်စမတ်

ကျပြီး ကြည့်ကောင်းနေတာကိုး”

ဟုဆိုကာ သူမကို ဒေါ်သီက မျက်လုံးလေးငွေ့ကာ ရွှေကြည့်
လိုက်ပါ၏။

ဒေါ်သီရဲ့အကြည့်ကို သူမ သဘောပေါက်မိပါသည်။ သူမကို
ဆွေမျိုးရင်းချာတစ်ယောက်လိုခင်မင်နေသော ဒေါ်သီက သူမဘဝ လုံ
ခြုံစေရန်အတွက် ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်နှင့် အိမ်ထောင်ကျ
စေချင်နေတာလေ။

“ဒါနဲ့... မင်းနဲ့ဘယ်လိုသိကြတာလဲ”

“ငယ်ငယ်ကပါ”

“သူငယ်ချင်းလား... ဒါမဟုတ် ချစ်သူဟောင်း...”

“တော်ပါတော့ဒေါ်သီရယ်၊ သူက အိမ်ထောင်နဲ့ပါ”

“ဪ... လူပျိုလေးမှတ်လို့”

“ကလေးနဲ့ယောက်ရှိတယ်”

ဟု ငွေကြီးဖြေလိုက်သောသူမကို ဒေါ်သီက သေသေချာချာ

စူးစိုက်စိုက်ပင် အကဲခတ်လိုက်တော့ သူမမှာ မနေတတ်မထိုင်တတ်
ဖြစ်ရပါသေးသည်။

“ငါထင်တာမလွဲဘူးဆိုရင်တော့... မင်း ဒါကြောင့်ပိုနေတာ
မဟုတ်လား”

“ဘာကိုလဲ”

“မှန်မှန်ပြောစမ်း! သူက မင်းရဲ့ရည်းစားဟောင်းလား”

သူမပြန်မဖြေဘဲ ငြိမ်နေလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ကွဲသွားကြတာလဲ”

ဒေါ်သီမှာ သိချင်မိ၍ စူးစမ်းမိပေမယ့်လည်း အိုကျသွားတဲ့
ရာဝရီမျက်နှာကြောင့် မေးခွန်းတွေကိုရပ်တန့်ပြီး ဆေးကြောထားသော
ပန်းကန်များကို အဝတ်နှင့် ပြောင်စင်အောင် သုတ်နေလိုက်ပါသည်။

ထိုစဉ် မနေ့က သူက ပြန်ရောက်လာပြီး...

“ကျွန်တော်၊ ရာဝရီနဲ့တွေ့ချင်လို့ပါ”

ဟုရည်ရည်မွန်မွန်လေးတောင်းဆိုလာသူကို ဒေါ်သီက ကြည့်
လိုက်ပါသည်။

ဘာဖြစ်လို့မှား ရာဝရီကို ထားသွားတာလဲကွယ်။ ရာဝရီသာ

ဒီအချိန်မှာ မင်းရဲ့ဇနီးဆို သိင်ကျက်သရေရှိမှာပဲ။

“အဒေါ်”

“ဪ... ”

“ရာဝရီ ရှိလားဗျ”

“ရှိ... ရှိပါတယ်။ ရာဝရီရေ...”

ဟုခေါ်လိုက်တော့ စားဖိုခန်းထဲတွင် အလုပ်များနေသော ရာဝရီက ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

“ဪ... သုတ၊ ထိုင်လေ”

ဟုဆိုတော့မှ သူက သင့်တော်ရာတစ်နေရာရွေးပြီး ထိုင်လိုက် ချိန်တွင် အချိုရည်ခွက်နှင့်ရာဝရီက ရောက်လာခဲ့ပါသည်။

သူ့ရှေ့တွင် အချိုရည်ခွက်ကိုချပေးပြီး သူမလည်း တစ်ငုံ့မျှ သောက်လိုက်ချိန်ထိ ဘာစကားမှမပြောဖြစ်ကြသေးပါ။

“နင် ဒီအတောအတွင်း အဆင်ပြေရဲ့လား”

“အင်း...”

“အားနာပါတယ်၊ နင်ခက်ခဲမှာပဲဆိုတာ သိသိချည်းနဲ့မေးရ တဲ့အတွက် အားနာပါတယ်။ ငါလည်း တကယ်တော့ နင့်ကို ဘာစကား စပြောရမှန်းမသိလို့ပါ”

“နင် ဒီနေ့ရုံးမတက်ဘူးလား”

ဟု နံရံတွင်ချိတ်ထားသောနာရီကိုကြည့်ပြီးပြောလိုက်လျှင် သူ

က ပြုံးကာ...

“ဒီနေ့ တနင်္ဂနွေလေ”

“ဪ... ဟင်းဟင်း... မေ့သွားတယ်”

ဟု ရှက်ပဲပဲလေးပြီးလျှင် ထိုအပြုံးကို သူက ငေးစိုက်၍ကြည့် ဖြစ်သွားခဲ့ပါသည်။

“နင်အချိန်ရရင် တစ်ခုခုလိုက်စားပါလား”

ဟုဆိုတော့ သူမထံမှ ခေတ္တမျှငြိမ်ကျသွားပြီး...

“ခဏစောင့်နော်”

ဟုဆိုကာ အနောက်ခန်းထဲသို့ဝင်သွားပြီး ခေတ္တမျှအကြာတွင် ပါတိတ်ဝမ်းဆက်လေးနှင့် ကျော့ရှင်းစွာထွက်လာခဲ့ပြန်၍ လှနိုင်လွန်း သောရာဝရီကို သူငေးစိုက်၍ ကြည့်ဖြစ်သွားခဲ့ရပါသည်။

ဟိုးတုန်းကတည်းက ရုပ်အင်္ကျီနွမ်းနွမ်းလေးနှင့် လှနိုင်လွန်း တဲ့ရာဝရီက အခုတော့ ရင့်ကျက်ပြီး ကျက်သရေဖြာနေခဲ့ပါသည်။

“သွားရအောင်လေ”

“ငါ့မှာ ကားပါတယ်”

ဟုဆိုကာ သူက ဂျစ်ကားအစိမ်းရောင်လေးကိုညွှန်ပြလျှင် သူမ

က ကားပေါ်တက်လိုက်ပါ၏။ သူမကို သူက ကော်ဖီဆိုင်ကောင်းကောင်း သို့ခေါ်သွားပြီး...

“နင့်ကို ဇီလိုဆိုင်မျိုးမှာ ကော်ဖီတိုက်ချင်ခဲ့တာ... အခုမှ ပဲ ဆန္ဒပြည့်သွားတော့တယ်”

ဟုဆိုလျှင် သူမက ရင်ခုန်ချင်သွားမိသော်လည်း သတိနှင့်ထိန်း ချုပ်လိုက်ရပါသည်။ သူမမှာ အိမ်ထောင်ကြီးနှင့်လေ...။

“ရာဝရီ...”

“အင်း...”

“နင့် ငါ့အကြောင်း တစ်ခုခုမသိချင်ဘူးလား”

“ငါ့ဘဝက ဘယ်တော့မှ ကောင်းခြင်းဆိုတာ မရှိနိုင်ပါဘူး။ အဲတော့ ငါကြားခဲ့ရရင်လည်း သတင်းကောင်းမဖြစ်နိုင်တာမို့ ငါဘာမှမသိချင်ဘူး”

“ရာဝရီရယ်...”

“ငါ မွေးမွေးချင်းမှာပဲ ငါ့အမေဆုံးတယ်။ စနေသမီးမို့ဆိုပြီး အားလုံးက အပြစ်တင်ကြတယ်။ ငါသည်းခံပြီး နေထိုင်ခဲ့တယ်။ ကျောင်းမှာလည်း ဘတ်၊ ကတ်ဘောကစားရင် ငါ့အပြစ်အပယ်ခံရတယ်။ ပယ်မှာပေါ့၊ ငါ့ပါတဲ့ဒေသင်းက အမြဲရှုံးနေတာကိုး... နင့်ကိုကျေးဇူးတင်

ပါတယ်။ ဘယ်သူတွေ ဘယ်လောက်ပယ်ပယ် နှင် ငါ့ကိုရုစိုက်ခဲ့တယ်၊ နှင်သာလျှင် ငါ့အပေါ်အကောင်းဆုံးလူပါ။ နှင်က ကျောင်းမှာစာတတ်လို့ နာမည်ကြီးတယ်။ ရုပ်ချောလို့ နာမည်ကြီးတယ်။ ပြီးတော့ မိဘတွေက ပြည့်စုံတယ်... နှင်က ငါ့ကိုကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ့ရင်ထဲမှာ စွဲနေခဲ့တယ်သူတ... နှင်လည်း ငါ့ကြောင့် တစ်နေ့ ကျရှုံးလိမ့်မယ်လို့၊ ငါ့အပေါ်ကောင်းတဲ့နင့်ကို ငါက ပြန်ကောင်းချင်တယ်”

“ဒါကြောင့် ငါ့ကိုပစ်ထားခဲ့တာပေါ့”

“အဲဒီနေ့က နှင်စောင့်နေတာကို ငါတွေ့ပါတယ်သူတ။ တစ်ချိန်လုံး နှင်ကို ငါကြည့်နေခဲ့တယ်”

“ဟင်!”

“နှင်ပြန်သွားမှ ငါထွက်ခဲ့တာပါ။ မိုးတွေကလည်း ရွာတယ်၊ နှင် ထီးပါမလာဘူး”

“ရာဝရီရာ...”

“အဲဒီအချိန်တုန်းကသာ နှင်ကို ငါတွေ့ခဲ့မယ်ဆို နှင် ခုချိန်အထက်တန်းရှေ့နေတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့မှာမဟုတ်ဘူး”

သူဘာမှမပြောနိုင်လောက်အောင်ကို ဆွံ့အသွားရပါသည်။

ဘာဖြေရှင်းချက်မျိုးကိုမှ ထပ်နားမထောင်နိုင်တော့လောက်

၃၀ □ မယ်နိုင့်

အောင် ရာဝရီကိုနားလည်သွားမိပါသည်။

“ဆောရီး... ရာဝရီ၊ နင်ရဲ့စိတ်ကိုမသိတဲ့ငါ နှစ်တွေအများကြီး အထင်လွဲခဲ့မိတယ်”

“ငါ့ရင်ထဲမှာ နာကျင်ခဲ့ပေမယ့် နင် ငါ့ကိုမုန်းစေချင်ပါတယ်။ ဒါမှ နင်တိုးတက်မှုရမှာလေ။ တကယ်တော့ ငါက နင့်အတွက် ခလုတ်ပါပဲ။ ငါ့ကြောင့် နင့်စိတ်တွေနဲ့လည်း နင်အဆင်မပြေခဲ့ဘူး။ ငါ့အပေါ် သူမတူအောင်ကောင်းနိုင်လွန်းတဲ့နင့်ကြောင့် ငါ့ရင်နာခဲ့ရတယ်သုတ”

“ရာဝရီရယ်...”

“နင့်အမျိုးသမီးကရော နင့်လိုရှေ့နေပဲလား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“သူဌေးသမီးတစ်ယောက်တော့ ဖြစ်မှာပေါ့”

“အင်း... သူက သူဌေးသမီးတစ်ယောက်ပါပဲ”

“နင်တို့အိမ်ထောင်ရေး သာယာတယ်မဟုတ်လား”

‘သာယာပါတယ်လို့ပြောရင် နင်စိတ်ချမ်းသာမယ် မဟုတ်လား

ရာဝရီရယ်’ ဟုပင် ရင်ထဲမှာ ပြောသွားပါသည်။

“သာယာမှာပါ။ နင်ကပါးပဲလိမ္မာပြီး ကြင်နာတတ်တဲ့လူပဲ”

“နင်အခုဘယ်မှာနေသလဲ ရာဝရီ”

“..... ဘက်မှာနေတယ်။ သုံးလွှာမှာလေ။ ဒါပေမဲ့ အိမ်ပိုင်တော့မဟုတ်ဘူး။ ငှားနေတာ”

“နင်အချိန်ရမယ်ဆို... လာမယ့်သောကြာနေ့မှာ ငါ့အိမ်သစ်တက်၊ လာခဲ့ပါလား”

“အိမ်သစ်တက်”

“အင်း... ငါ အဲ့ဒီအိမ်ဝယ်ဖြစ်ထားတာ မကြာသေးဘူး”

“ဪ... ”

“နင်အချိန်ရလား”

“မရလည်း လာမှာပေါ့ဟာ။ နင့်မိသားစုနဲ့လည်း တွေ့ရတာပေါ့...”

“ကျေးဇူးပဲ ရာဝရီ”

“နင်က ငါ့ကိုအဲ့ဒီလိုပြောရင် ငါ့ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးပဲ”

“နင်လည်း တစ်ချိန်က ငါ့ကို အဲ့ဒီလိုပဲ အကြိမ်ကြိမ်ပြောခဲ့တာပဲ။ အဲ့တုန်းကလည်း ငါ့ရင်ထဲ တစ်မျိုးဖြစ်ခဲ့ရတာပဲ”

“ဒါဆို နင်က လက်စားချေတာပေါ့”

ဟု လူငယ်တစ်ယောက်လိုဆိုလိုက်တော့ နှစ်ယောက်သားရယ် ဖြစ်သွားရပြန်ပါသည်။

၃၂ □ မယ်နိုင်

ကျေးဇူးပဲသုတရယ်...

ငါ ဒီလိုမရယ်ပြီ၊ ဖြစ်တာ ကြာပြီမို့ပါ...။

□ □ □

အခန်း (၃)

“ဒီနေ့ ဟိုပုဂ္ဂိုလ်လည်း မလာဘူးနော်”

ဟု အေးမြိုင်ကပြောလျှင် ဒေါ်သီက...

“အချိန်တွေကိုသာ ပြန်ဆွဲဆန့်လိုရရင်တော့ အတိတ်ကိုပြန်
သွားချင်သားကွယ်”

ဟုဆွေးဆွေးလေးဆိုလာလျှင် သူမက ပြုံးမိသွားပါသည်။

“ထူးထူးဆန်းဆန်းပါလား... ပြန်ငယ်ချင်သွားပြီလား”

“ဒီလိုတည်ကြည်ခန့်ညားတဲ့လူမျိုးနဲ့ ဘာကြောင့်လွဲခဲ့ရသလဲ
ဆိုတာ မတွေးနိုင်လောက်အောင်ဘဲ။ ဒေါ်သီသာ အဲဒီချိန်တုန်းက ရှိ

မယ်ဆိုရင် မင်းတို့လုံးဝမလွဲစေရဘူး”

ဟု အားကျိုးမာန်တက်ပြောလျှင် သူမရင်ထဲဘယ်လိုမှန်းမသိ
အောင် ခံစားသွားရပါသည်။

“ကျေးဇူးပဲ ဒေါ်သီ။ ကျွန်မအပေါ် ရင်းနှီးပေးလို့”

“မမက လှရဲ့သားနဲ့ ခုချိန်ထိ ဘာကြောင့် အပျိုကြီးဖြစ်နေ
ရတာလဲ။ အေးမြင်ဖြင့် မတွေ့နိုင်ပေါင်။ သူများလို ရည်းစားလည်းမထား
ဘူး”

ဟု တွေးဆဆလေးပြောလျှင် သူမက ကလေးဆန်သော အေး
မြင်ကိုပြုံး၍ ကြည့်နေလိုက်ပါသည်။

“ဒေါ်သီနဲ့အေးမြင်ကို ပြောစရာရှိတယ်”

ဟုဆိုကာ ကြက်သွန်နီခွာနေသည်ကိုအဆုံးသတ်လိုက်ပြီး...

“ကျွန်မ၊ အိမ်သစ်တက်သွားစရာရှိလို့၊ အဲ့ဒါ ဆိုင်ကို အပ်
ထားခဲ့မယ်”

“အိမ်သစ်တက်”

“အင်း... သုတရဲ့အိမ်လေ”

“ဪ... ”

“စိတ်ချလက်ချသာသွား၊ မမ။ အေးမြင် ပိုကြီးစားထားမယ်”

“တကူးတကဖိတ်တော့လည်း သွားရတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အဆင်
မှပြေပါ့မလား... သူဇနီးနဲ့”

“ဘာတွေတွေ့နေတာလဲဒေါ်သီရယ်။ ပြေပါတယ်... ဒါတွေ
ကျွန်မရင်ထဲမှာ မရှိပါဘူး။ သူကလည်း သူ့အိမ်ရှင်မနဲ့ မိတ်ဆက်ပေး
ချင်လို့ထင်တယ်”

“ရက်စက်လိုက်တာကွယ်၊ သူကလည်း ရက်စက်တတ်သကဲ့”

ဟူသော ဒေါ်သီရဲ့ဆွေးမြည့်အပြောကို သူမက ဥပေက္ခာပြုကာ
လက်ကို ဆပ်ပြာနှင့် ပြောင်စင်အောင် ဆေးလိုက်ပြီးမှ အဝတ်လဲခန်းထဲ
ဝင်ကာ အသင့်ပါလာသော ပါတိတ်ဝမ်းဆက်ကို အချိုးကျစွာ ပိပ်ရိရိ
ထက်ဆင်လိုက်ပြီး လှပသော စလင်းဘတ်အိတ်ကိုလွယ်ကာ ဆံပင်တွေ
ကို စုစည်းလိုက်ပြီးမှ မျက်နှာကို သနပ်ခါးလေးတင်ကာ ထွက်လာခဲ့
လိုက်ပါသည်။

“သိပ်ကျက်သရေရှိတာပဲ ရာဝရီရယ်”

ဟူသောဒေါ်သီကို သူမက ပြုံးပြီးသာ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

သူပေးခဲ့သောလိပ်စာအတိုင်း သူမရောက်သွားချိန်တွင် ဆင်း
နားလှပသောအိမ်ကြီးက သူမကိုကြိုဆိုနေခဲ့ပါသည်။

သူမရင်ထဲ သိမ်ငယ်သွားရပါသည်။

သို့သော် သူမစိတ်တွေကိုစုစည်းပြီး ပြုပင်းထဲသို့ဝင်လာခဲ့သည်။

တွင်း..

“ရာဝရီ”

“ဪ၊ သုတ”

“လာမှလာပါမလားလို့ စိုးရိမ်နေတာ။ ညှော်သည်တွေတောင် ကျဲသွားပြီ”

“အင်း... အလုပ်တွေ မပြတ်သေးတာနဲ့ ကြာသွားတာ”

“လာပေးတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ပါပြီ”

“လက်စားချေပြန်တာလား”

ဟု နောက်လိုက်ပြန်လျှင် နှစ်ယောက်သား ရယ်မောမိသွားကြ ပြန်ပါသည်။

“လာလေ၊ ဝင်ရအောင်”

ဟု သူက ဦးဆောင်ကာ ခေါ်ဝင်လာခဲ့သည်တွင် ခမ်းနားလှပ တဲ့ညှော်ခန်းကြီးကို သူမက ဘွားခနဲတွေ့မြင်လိုက်ပါသည်။

“သိပ်လှတာပဲ”

“နင့်ရဲ့စိတ်ကူးအတိုင်း လုပ်ခဲ့တာလေ”

“ငါ့စိတ်ကူး”

“နင့် ငါ့ကိုပြောဖူးတယ်လေ၊ အခန်းကျယ်ကြီးမှာ ခန့်ညား ထူထဲတဲ့ခန်းတွေကို ထားမယ်။ ပြီးတော့ အဖြူရောင်နံရံတွေမှာ လှပ ဆွဲပန်းချီကားတစ်ချပ်နဲ့ ညှော်ခန်းမျိုး လိုချင်တယ်ဆို”

“သုတ”

“နင့်နဲ့အလိုပြန်တွေ့ရလိမ့်မယ်လို့ ငါ ဘယ်တုန်းကမှ မတွေ့ ခဲ့ဖူးဘူး။ နင်က ပုန်းရှောင်သွားသူမဟုတ်လား။ မျှော်လင့်ချက်မဲ့တယ် လေ... ဒါပေမဲ့ နင့်စိတ်ကူးလေးအတိုင်းနေရင် နင်နဲ့ အမြဲအတူရှိ နေခဲ့သလိုပဲ။ ဒါကြောင့် ငါ့ဘဝကို နင့်စိတ်ကူးအတိုင်းပဲ ဖြတ်သန်းခဲ့ တာ အခု ဆယ်နှစ်ရှိသွားပြီ ရာဝရီ”

“သုတရယ်”

“အခုဆို ဒီလိုအိမ်ကြီးမှာ ဒီလိုညှော်ခန်းမျိုးနဲ့နေမယ်... ရ ပြီလေ... နင့်စိတ်ကူးထဲကအတိုင်း အခုဆို ငါက အလုပ်အကိုင်နဲ့ အတည်တကျဖြစ်နေပြီ။ မနက်ပိုင်း ရုံးသွားတယ်။ ညနေပိုင်း ရုံးပြန် တယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ ညနေတိုင်းရုံးပြန်ရင် ငါ့ကိုထွက်ကြိုတဲ့လူမရှိဘူး ရာဝရီ”

“နင့်အမျိုးသမီးရော”

ဟု သူမ မေးလိုက်စဉ်မှာ အိမ်ထဲသို့ပြေးဝင်လာသောခြေသံ

တိုးတိုးလေးတွေက...

“ဖေဖေ”

ဟုဆိုကာ သူ့အပါးမှာ ရစ်တွယ်သွားကြပါသည်။

“ငါ့သားနဲ့သမီးလေ... အကြီးမက ပန်းဝံ့ဖူးတဲ့ သားငယ်

ကတော့ ဆူးချိုထူး”

“ဖေဖေ၊ ဒီအန်တီက ဘယ်သူလဲ၊ ဘွားဘွားကြီးတို့ လွှတ်
လိုက်ပြန်ပြီလား”

ဟု ကလေးမက နှုတ်ခမ်းစုစုလေးနှင့်ပြောလျှင် သူမမှာ နား
မလည်နိုင်ဖြစ်သွားရပါသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး... သူက ဖေဖေရဲ့သူငယ်ချင်းပါ။ နာမည်က
ရာဝရီတဲ့။ အန်တီရာဝရီ”

“ဪ... အန်တီရာဝရီလား”

“သမီးက အန်တီကိုသိလို့လား”

“မသိပါဘူး... တော်ပါသေးတယ်။ ဘွားဘွားတို့လွှတ်လိုက်
တဲ့ မေမေအငယ်ထင်လို့”

“မေမေအငယ်... ဟုတ်လား”

သူမက အံ့သြသွားရပါသည်။

“သမီးနဲ့သား၊ အပေါ်ထပ်မှာ သွားဆော့တော့နော်။ ဖေဖေ

ဒီမှာ ညှော်သည်နဲ့စကားပြောဦးမယ်”

ဟုပြောလျှင် ကလေးနှစ်ယောက်မှာ လှေကားအတိုင်း ပြေး
တက်သွားကြပြန်ပါသည်။

“သူတ”

“နှင်မေးချင်တာကို ငါသိပါတယ်... ငါလည်းပြောပြမလို့ပဲ။

ပါးစပ်က မထွက်တတ်လို့”

ဟုဆိုကာ ရေကို တစ်ကျိုက်မော့သောက်လိုက်ပြီးမှ...

“ကလေးတွေရဲ့အမေက ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဆုံးသွားပြီ။ ရောဂါကြောင့်ပါ... ဆူးချိုထူးကိုမွေးပြီး သုံး

လမှာ ဆုံးသွားတာ”

“ဪ... ”

“သူ့အမေဘက်က အမျိုးတွေက သွေးထိုးထားတော့ သူတို့

က မိတ္တူကိုကြောက်နေတာပါ”

“ကြောက်စရာပါပဲ... မိတ္တူဆိုတာ လောကမှာ ကြောက်

စရာအကောင်းဆုံးမိန်းမကြီးပေါ့”

“ရာဝရီ... အခုထိ နှင့်ရင်ထဲမှာ နာနေတုန်းလား”

“ထမင်းမစားရဘဲ နှစ်ရက်မနေဖူးပါဘူး သုတရယ်။ ငါလည်း ရွယ်တုတွေလို ပညာဆက်သင်ချင်တာပေါ့။ သူများတွေလိုပဲ ကျောင်းစိမ်းဝတ်စုံကို လုံလုံခြုံခြုံဝတ်ချင်ခဲ့တာပဲ။ အသက်ဆယ်နှစ် အရွယ်က နာကြည်းမှုက တစ်ဘဝလုံးစာပဲသုတ။ သုံးဆယ်အရွယ်က ခံစား ကြေကွဲတတ်ပေမယ့် ဆယ်နှစ်အရွယ်က နာကြည်းမှုကို ဘယ်မိပါ့မလဲ... အဖြူရောင်ပေါ်က အစွန်းကွက်လိုပေါ့။ ဘယ်လောက် လျှော်လျှော် မပြောင်တော့ဘူး”

“ရာဝရီရယ်”

“ငါပြန်တော့မယ် သုတ”

ဟုဆိုကာ ထရပ်လိုက်စဉ်... .

“ငါမျှော်လင့်ခဲ့မိတယ် ရာဝရီ”

ဟူသောစကားသံကြောင့် သူမခြေလှမ်းတို့ လှုပ်ရှားမရအောင် ရပ်တန့်နေရပါသည်။

“နင့်ကိုပြန်တွေ့မိတဲ့အချိန်မှာ ငါ့မျှော်လင့်ချက်တွေဟာ ပြန်လည်ရှင်သန်မှာပဲလို့တွေးမိပြီး ပျော်ရွှင်ခဲ့ရတယ်... . ဘာကြောင့် နင့်အတိတ်ကို မမေ့နိုင်သေးတာလဲ”

“နင့် ခါးတဲအရသာကို စားဖူးမှာပါ။ ခါးတဲအရသာက ရေ

သောက်လည်း တော်ရုံနဲ့မပြဘဲ ခံတွင်းထဲမှာ တာရှည်ခါးနေတယ်။ ချိုတဲ့အရသာကတော့ အဲဒီလောက်စွဲမနေဘူး”

“ရာဝရီ”

“ငါပြန်တော့မယ် သုတ။ တကယ်တမ်းကျတော့ နင်နဲ့ငါ ထပ်မတွေ့သင့်ဘူး”

“ငါ့ရင်ထဲမှာ နာနေတယ် ရာဝရီ”

“ငါ့ရင်ထဲမှာ ပျော်နေမယ်လို့ နင်ထင်သလား။ တည်ငြိမ်နေထွက်နေပြင်ကို ခဲတစ်လုံးပစ်ချလိုက်သလိုပဲ။ ဒါပေမဲ့ သတိရှိပါသုတ။ ခဲပစ်ချိန်ပဲ ဆွပွက်နေတယ်။ နောက်တစ်လုံးမပစ်ချရင် ကန်ရေပြင်ကလည်း ပုံမှန်ပဲ ပြန်ငြိမ်သက်သွားလိမ့်မယ်”

ဟုဆိုကာ အိမ်ထဲမှထွက်မည်အပြု... .

“ဒီအတိုင်းကြီးအဆုံးမသတ်ချင်ဘူး ရာဝရီ။ နင့်စိတ်ကို ဘာလို့ လှောင်အိမ်ထဲ ထည့်ထားချင်တာလဲ”

ဟုဆိုတော့ သူမက သူ့ကိုစိုက်ကြည့်မိသွားပါ၏... . ထိုအခါမှ ပေါက်ကွဲလုလုသွှံ့စိတ်တွေက ပြန်စုစည်းသွားရကာ... .

“ဆောရီး၊ ပစ္စုပ္ပန်ကို ငါမေ့သွားတယ်ရာဝရီ။ နင်က ခုချိန်ထိ လူနေသေးတဲ့လူပါ။ အေးစက်တဲ့အပြုံးကလည်း လူနေသေးပါတယ်။

ငါက ကလေးနှစ်ယောက်အဖေ မုဆိုးဖို... ဆောရီးကွာ"

ဟုသာပြောပြီး သူမကို ကျောပေးထားသဖြင့် သူမရင်ထဲမှာ လည်းနာကျင်သွားရပါသည်။

သူမ ထိုအိမ်မှပြန်ခဲ့ပေမယ့် သူမစိတ်နှုတ်ယုံနဲ့မကပ်ပါ။

သူမဘေးမှ မည်သူတွေ ဖြတ်သန်းသွားသလဲဆိုတာ သတိ မမူမိသည်ထိ စိတ်တွေကို စုစည်းမရအောင် ပျံ့နှံ့နေရပါသည်။

သူမမျက်ဝန်းမှာလည်း မျက်ရည်ဥလေးတွေ တွဲစုံစပြုလာခဲ့ ရပါသည်။ သို့သော် ထိုမျက်ရည်စလေးများကို မစီးကျစေဘဲ ပုတ်ခတ် ဖယ်ရှားလိုက်ပြီးမှ မိမိကိုယ်ကိုသတိပေးကာ ပျက်ယွင်းအိုကျနေသော မိမိ၏ဟန်ကိုပြင်ပြီး ခပ်မှန်မှန်ခြေလှမ်းတွေနှင့်ပင် ပြန်ခဲ့ရပေမယ့် မျက် ဝန်းတွေက တောက်ပမှုမရှိဘဲ ဝေဝါးနေရပါသည်။

သူမ ဆိုက်ကိုင်ပြန်ရောက်တော့ ဒေါ်သီက မီးဖိုခန်းထဲတွင် ချက် ပြုတ်နေပြီး အေးမြိုင်ကတော့ ညှပ်သည်အချို့ကို ဟင်းပန်းကန်တွေ ချပေးနေပါ၏။

သူမက ဟင်းရွက်ကြော်နေသော ဒေါ်သီဘေးရပ်ကာ ဒယ်အိုး ကြီးကိုကြည့်ပြီး...

"စိတ်ကိုလည်း ဒီလိုကြော်လှော်လို့ရရင်ကောင်းမှာနော်၊ အဲ့ဒါ

ဆို သွေးမရှိဘဲ ပကတိအေးစက်သွားလိမ့်မယ်"

"ဘာဖြစ်လာတာလဲ"

"မိထွေးကိုမုန်းတဲ့မိန်းကလေးကိုမှ ဘာကြောင့် မိထွေးလုပ် စေချင်တာလဲ"

"ဟမ်း"

"ကျွန်မအသက်ကိုးနှစ်အရွယ်မှာ အမေဆုံးတယ်။ ဆယ်နှစ် အရွယ်မှာ မိထွေးရတယ်။ နေရတဲ့ဘဝက ခါးလွန်းလို့ အဲ့ဒီဘဝမျိုးကို မုန်းခဲ့တယ်။ အဖေကပြောတယ်၊ မိထွေးတိုင်း ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူးတဲ့။ မရိုးက ကောင်းတဲ့မိန်းမပါတဲ့။ ဒါပေမဲ့ ညနေစာထမင်းကို ဝဝလင်လင် မစားရဘူး... အရွယ်ရောက်နေပြီဖြစ်တဲ့ကျွန်မကို အတွင်းခံအင်္ကျီ ဝယ်ပေးခဲ့ဘူး။ သူများတကာ ကျောင်းသွားနေချိန်မှာ ကျွန်မက ရေခပ် ခဲ့ရလို့ ကျောင်းနောက်ကျချိန်ပေါင်းကလည်း မရေမတွက်နိုင်ခဲ့သလို ဒဏ်ပေးခံရလွန်းလို့လည်း ကျွန်မ ရှက်ရပေါင်းမနည်းတော့ပါဘူး။ ဘာ ကြောင့် မိထွေးနဲ့နေရတဲ့ဘဝက ဆိုးတာလဲ။ ကျွန်မ ယောက်ျားမယူ ခဲ့တာ ဒါကြောင့်ပါ... ကျွန်မဟာ အကယ်၍ ကျွန်မအမေလိုပဲ ငယ် ငယ်လေးနဲ့ သေသွားခဲ့မယ်ဆိုရင် ကျွန်မသားသမီးတွေကို မိထွေးနဲ့ မကြီးပြင်းစေချင်ဘူး... သိပ်ဆိုးတဲ့ဘဝမျိုးမှာ ကျွန်မတစ်ယောက်နဲ့

၄၄ □ မယ်နိုင်

တင်လုံလောက်ပါပြီ”

“ရာဝရီရယ်”

“ကျွန်မ ဒီနေ့ခေါင်းကိုက်လို့ စောစောပဲ ပြန်နားတော့မယ်
ဒေါ်သီ”“အင်းအင်း... ဆေးသောက်ပြီးမှ နွေးနွေးထွေးထွေးအိပ်
နော်... ဟုတ်လား။ ဆိုင်သိမ်းရင် ထမင်းချိုင့်ပို့လိုက်မယ်”“မပို့နဲ့တော့... ပင်ပန်းပြီပဲ။ ဆိုင်စောစောသိမ်းပြီး အိပ်ပြန်
နားလိုက်ပါ”ဟုသာဆိုပြီး အဝတ်အစားထုပ်ပင် မယူနိုင်တော့ဘဲ ပြန်
သွားသောရာဝရီကို ဒေါ်သီမှာ တွေ့ဝေငေးမှိုင်စွာကြည့်ပြီးပဲ ကျန်နေရစ်
ပါသည်။ပြီးတော့ စိတ်ခံစားမှုကြီးမားလွန်းလှသည့်ရာဝရီအတွက် လေး
သွဲ့သောသက်ပြင်းမောကြီးကို တနင့်တပိုးချပစ်မိတော့၏။

အခန်း (၄)

ဒီနေ့တော့ ရေချိုးချင်စိတ်လည်း မရှိတော့တာမို့ ခြေလက်
မျက်နှာဆေးပြီး ညအိပ်ခရင်(မ်) လူးကာ အိပ်ရာထက်မှာ လှဲချလိုက်
ပါသည်။သို့သော် ခါတိုင်းလိုတော့ သူမက အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ မျက်လုံး
မှာ ကြောင်စိန်နေရပါသည်။သူမမျက်ဝန်း ပိတ်လိုက်တိုင်းမှာလည်း မိထွေးတော်ရဲ့အသံ
ဆိုကြီးကို ကြားနေရပါသည်။

ထိုအစိတ်ခါးတွေကို သူမ မေ့ပစ်ချင်လှပါပြီ။

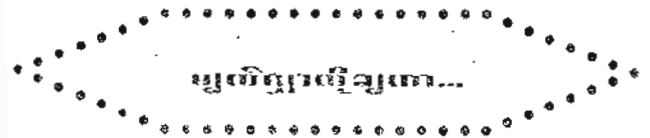
၄၆ □ မယ်ခိုင်

ဘာကြောင့်မနေနိုင်သေးတာလဲ...

သူမ စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာပင် ဝရန်တာဘက်ထွက်ချင်ကာ ခုံတင်
လေးပေါ်ထိုင်ပြီး ငယ်ငယ်တုန်းကလိုပင် ကြယ်ကြွေတာကို စောင့်ဆိုင်း
နေမိပါသည်။

သူမ တစ်ခုခုကိုဆုတောင်းမလိုလေ...

သို့သော် ကြယ်ကြွေတာကိုစောင့်မျှော်ရင်း ပင်ပန်းနေပြီဖြစ်တဲ့
သူမရဲ့မျက်ခွံများက လေးပင်လာပါတော့သည်။

အခန်း (၅)

“ရာဝရီ. . . ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ခုထိမပြီးသေးဘူးလား”

ဆိုသောအသံစူးစူးကြောင့် သူမရဲ့နှလုံးခုန်နှုန်းတွေ ရပ်တန့်
သွားလောက်သည်ထိ လန့်သွားရပါသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် သူမက ကြော်လက်စပန်းနုလွှာများကို ကြက်
သွန်ဖြူလေးခတ်ပြီး အဆုံးသတ်ကာ. . .

“ပြီးပါပြီ. . . ဒေါ်လေး”

ဟုထိတ်ထိတ်လန့်လန့်လေးဆိုကာ ပန်းကန်ထဲခွေးက စားပွဲ
ပေါ်တင်လိုက်ပြီး မီးဖိုချောင်မှထွက်လာခဲ့သည်တွင် ငွေ့ခန်းကျဉ်းလေး

မှာ ဆက်တိုင်းမိန့်မိန့်ကြီးထိုင်ပြီး သိုးမွေးထိုးနေသောဒေါ်ရီရီသန့်က..

“ပြီးရင်... တွင်းထဲကရေကို ကန်ထဲငင်ထားလိုက်၊ ငါ ရေ

ချိုးမယ်”

“ဟုတ်”

ဟုသာဆိုလိုက်ရပေမယ့် လမ်းမကို မျှော်ကြည့်ဖြစ်သွားခဲ့ပါသည်။

အဖြူအစိမ်းဝတ် သူမနှင့်ရွယ်တူများကို တန်းစီကာ သွားလာလှုပ်ရှားနေကြပြီမို့ သူမ စိတ်လောနေမိပါသည်။

ကျောင်းနောက်ကျရင် အပြစ်ပေး ခံရဦးမည်မဟုတ်ပါလား။ ကျောင်းနောက်ကျမှားစွာ ခါတွေမလုပ်ပြန်လျှင်လည်း ထမင်းစော်ခံရဦးမည်...။

ထို့ကြောင့်ပင် တွင်းထဲမှရေကို မြန်မြန်ငင်ကာ ရေကန်ပြည့်သွားပြီဆိုမှ အိမ်ပေါ်သို့ ကပျာကယာတက်ကာ ဟောင်းနွမ်းနေပြီဖြစ်သော အင်္ကျီအဖြူရင်ဖုံးလေးကိုဝတ်ဆင်လိုက်ပြီး သနပ်ခါးရေကျဲလူးကာ လွယ်အိတ်လွယ်ကာ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

“ဒါက ဘယ်လဲ”

“ကျောင်းပါ ဒေါ်လေး”

“မင်းအလုပ်ကပြီးပြီမို့ ဒီလိုစကားပြောရတာလား”

“ထမင်းချက်ပြီးပါပြီ။ ပြီးတော့ ဒေါ်လေးခိုင်းသလိုပဲ ရေငင်

ပြီးပြီ”

“ဒီကြမ်းခင်းတွေကရော”

ဟုဆိုကာ ကြမ်းပြင်ပေါ် ခြေထောက်ဆောင့်ပြုလျှင် သူမလန့်သွားရပါသည်။

သို့သော် သူမက ဘာတတ်နိုင်မှာတဲ့လဲ။ သူ့ဆန်စား ရဲရမည်မို့...။

ထို့ကြောင့်ပင် လွယ်အိတ်လေးကို ပြန်ချကာ ရေစိုအဝတ်နှင့် ကြမ်းပြင်ကို ခပ်သွက်သွက်သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပြီး ထွက်လာတော့ ကိုးနာရီထိုးဖို့ ငါးမိနစ်ပဲ လိုပါတော့သည်။

အပျိုဖော်ဝင်စအရွယ်သူမမှာ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း မရှက်နိုင်တော့ဘဲ ရင်ဖုံးအင်္ကျီလေးနှင့် လွယ်အိတ်ကိုမကိုင်ကာ အားသွန်ပြေးပါတော့သည်။

သို့သော် သူမက ကျောင်းနောက်ကျပြန်တာပါပဲ...။

ကျောင်းပေါက်ဝတွင် ကြိမ်လုံးလေးကိုင်ကာ ရပ်နေသော ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးကြောင့် သူမ ကျောင်းနေချင်စိတ် ကုန်ခမ်းသွား

ရပါသည်။

သို့သော် အားတင်းလိုက်မိသည်။

သူမ ပညာတတ်မြတ်မှု၊ ဒီမီတွေးတော်ရဲ့လက်အောက်က လွတ်မြောက်မှာဆိုတဲ့အတွေးက သူမဘဝကို လန်းဆန်းစေရတာပါ။

“နောက်ကျပြန်ပြီလား”

ဟူသော ဆရာမကြီးရဲ့ပြစ်တင်စကားကြောင့် အနေကျသွားရပါသည်။

“လူတကာအားလုံးဟာ ရံဖန်ရံခါနောက်ကျကြသတဲ့ချည်းပဲ။ ဒါပေမဲ့... မင်းက နေ့တိုင်းနောက်ကျနေတာ မလွန်လွန်းဘူးလားရာဝရီ”

သူမမှာ ပြောစရာအကြောင်းပြချက်မရှိပါ...။

ထို့ကြောင့်ပင် ခေါင်းကြီးငုံ့ကာ ဆရာမကြီးရှေ့တွင် ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်နယ် ငြိမ်သက်စွာ ပြောသမျှကိုခံယူနေမိပါသည်။

“မင်းကိုရိုက်ရလွန်းလို့ ငါလက်တွေလည်း နာနေပြီ။ မိန့်ကလေးဖြစ်ပြီး ဒီလောက်အရေထူတာ မကြုံဖူးဘူး”

ဟု စိတ်ပျက်စွာပြောလာသည်ကိုလည်း သူမက ခေါင်းဆုံခံခဲ့ရပါ...။

“အမှတ်မရှိတဲ့မင်းကိုတော့ အရှက်ခွဲတာနဲ့ပဲတန်တယ်”

ဟုဆိုတော့ သူမ ထိတ်လန့်သွားရပါသည်။

“လာခွဲ”

ဟုဆိုကာ ဆယ်တန်းကျောင်းသူဖြစ်တဲ့ သူမကို နားရွက်ဆွဲကာ ခေါ်သွားပြီးမှ သူမလွယ်အိတ်နွမ်းနွမ်းကိုဆွဲယူကာ...။

“လက်မြှောက်”

ဟုဆိုသဖြင့် သူမမှာ ကျောင်း၏အလယ်ခေါင် ဘတ်စကက်ဘောကွင်းပြောင်ပြောင်ကြီးတွင် လက်မြှောက်လိုက်ရပြီး...။

“ဒူးထောက်”

ဆို၍ အမိန့်အောက်မှမလွတ်မြောက်နိုင်သူမို့ ဒူးထောက်လိုက်ခဲ့ပါသည်။

“ကျောင်းနောက်ကျလို့ အပြစ်ပေးခံရတာပါလို့အော်”

“ရှင်!”

“အော်မှာလား၊ ကျောင်းထွက်မှာလား”

ထိုစကားက သူမရင်ထဲထိ နာကျင်နေရပါသည်။

အပျိုဖော်ဝင်စလေး သူမက ငှက်ပေမယ့် ဘဝပေတံကြီးနှင့်

ဆိုင်းတာကာ မျက်စိကိုခုံမှိတ်ပစ်လိုက်ပြီး...။

“ကျောင်းနောက်ကျလို့ အပြစ်ပေးခံရတာပါ”

“ကျယ်ကျယ်အော်”

“ကျောင်းနောက်ကျလို့ အပြစ်ပေးခံရတာပါ”

“ကျောင်းနောက်ကျလို့ အပြစ်ပေးခံရတာပါ”

ပဲ့တင်ဟပ်နေသောအသံများအဆုံးတွင် နာကျင်ခြင်းက နှလုံးသားထဲထိ တိုးဝင်ရောက်လာပါသည်။

မျက်လုံးကိုပိတ်ထားခဲ့ပေမယ့် မျက်ရည်ပူများက မျက်လုံးထဲတွင် ပြည့်အိုင်လာပါသည်။ သူမမျက်လုံး မဖွင့်ရဲပါ။

မျက်လုံးဖွင့်လိုက်သည်နှင့် သူမကို ဝိုင်းပြီးကြည့်နေကြမည် ထောင်ချီသောမျက်လုံးများကို ရင်မဆိုင်ဝံ့၍ပါ။

သူမရင်ထဲ နာကျင်စွာ ခံစားရလွန်း၍...

“ကျောင်းနောက်ကျလို့ အပြစ်ပေးခံရတာပါ”

ဟု အကျယ်ဆုံးအသံနှင့် စိတ်လွတ်လက်လွတ်အော်ပြီး အားနားတွင် ချထားသောလွယ်အိတ်ကိုကောက်ကိုင်ကာ ပြေးထွက်လာခဲ့ပါသည်။ ငိုပါရစေ... ရှက်လွန်းလို့ အားရအောင်ငိုပြီးမှ လူအများကြီးကို ရင်ဆိုင်ပါရစေ...

“အီး... ဟီး... ဟီး... ဟီး... ဟီး...”

သူမက ကျောင်းနောက်က သရက်ပင်ကြီးတွေအောက်တွင် အားပါတရဲချပစ်ပါတော့သည်။ ထိုနေရာက လူအရောက်နည်း၍ တိတ်ဆိတ်သည် မဟုတ်ပါလား...။

“အီး... ဟီး... ဟီး...”

သူမမှာ ငိုဖို့သာသိနေပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကိုမေ့လျော့နေမိရာ နောက်ဆုံးတွင် အတန်းတက်ရန်သတိနှင့် မျက်ရည်တွေကို သုတ်ပစ်လိုက်ရာ...

“ရော့”

“ဟင်! ခန့်သုတ”

“ယူလေ”

ဟုဆိုသဖြင့် သူမက ဘုမသိဘမသိပင် ခန့်သုတလက်ထဲမှ လက်ကိုင်ပုဝါကိုလှမ်းယူလိုက်သည်။

“သုတ်လိုက်”

ဟုဆိုကာ သူမရဲ့မျက်လုံးတစ်စုံကိုညွှန်ပြသဖြင့် သူမမှာ မျက်ရည်တွေကိုသုတ်လိုက်မိ၏။

“အင်းရပြီး... လာ၊ သွားရအောင်။ အတန်းပိုင်အချိန်လေ၊ ကျောင်းခေါ်ချိန်ကောက်လိမ့်မယ်”

ဟုဆိုကာ အတန်းထဲတွင် စာအတော်ဆုံးဖြစ်သော ခန့်သုတ
က ရှေ့မှသွားလိုက်၍။ . .

“ကျေးဇူးပဲ ခန့်သုတ”

“မလိုပါဘူး။ . . ငါက နင့်ကိုလေးစားလို့ပါ”

“ဟင်!”

“နင်က နေ့တိုင်းလည်း ဆရာမကြီးရဲ့ကြိမ်ဒဏ်ကိုခံနိုင်တယ်”

“ဟင်! နင်သိတယ်”

“ငါသာဆိုရင် ဒီလိုအခြေအနေမျိုးဖြစ်နေရင် ကျောင်းတက်
တော့မှာမဟုတ်ဘူး။ နင်က ထူးဆန်းသလားလို့ ထင်မိလို့ပါ”

ဟုဆိုပြီး ရှေ့မှသွားလိုက်သဖြင့် သူမမှာ ခန့်သုတကို ရင်ထဲ
မှ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ကူးတင်မိသွားပါသည်။

ခန့်သုတက စာတော်သည်။ မိဘတွေကပြည့်စုံ၍ ကျောင်းမှာ
နာမည်ရှိသည်။ ပြီးတော့ မာနကြီးပြီး စကားနည်းသူဖြစ်သည်။

ထိုလိုလူမျိုးက သူမကိုကောင်းပေး၍ သူမမှာ ပျော်ရွှင်ရသလို
ရှက်လည်းရှက်မိပါသည်။

ကျေးဇူးပဲ ခန့်သုတရယ်။ . .။ နင့်လိုလူမျိုးက ကောင်းပေး
လို့ ငါ သတ္တိရှိသွားပါပြီ။

ဟုရင်ထဲတွင် အဖန်ဖန်ပြောကာ မဝံ့မရဲနှင့်ပင် စာသင်ခန်းထဲ
ဆီလာတော့ သူမရဲ့စာရေးခုံကို နောက်ဆုံးအတန်းသို့ရွှေ့ပြောင်းထား
ခြင်းကို မြင်တွေ့လိုက်ရပါသည်။

သူမကို လှောင်သလိုပြောင်သလိုကြည့်နေကြသော မျက်ဝန်း
များကိုလျစ်လျူရှု၍ ထိုသို့ပြုမူခြင်းကိုနာခံရင်း နောက်ဆုံးမှ သူမရဲ့
အခွင့်အလမ်းပင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပါ၏။

“သူက ကျောင်းမှာ ပေါ်ပျူလာအဖြစ်ဆုံးပဲ”

“အရှက်လည်း မရှိဘူး”

“မကြည့်နဲ့။ . . ကြည့်ရင်တောင် တို့သိက္ခာကျတယ်”

ဟု ချွယ်တူအတန်းဖော်များရဲ့ နှိပ်ကွပ်တဲ့စကားသံများကို
ကြားနေပေမယ့် သူမမှာ တုန်ပြန်နိုင်စွမ်းမရှိပါ။

ထို့ကြောင့်ပင် ဝေဝဲလာသောမျက်ရည်ကြည်များကိုပုတ်ခတ်
ဖယ်ရှားပစ်ပြီး အင်္ဂလိပ်စာအုပ်ကိုထုတ်ကာ စာပိုဒ်ကြီးများကို ဖတ်နေ
လိုက်ပါသည်။

ထိုစဉ်မှာ ဆရာမ ဝင်လာ၍။ . .

“မင်္ဂလာပါ ဆရာမ”

“မင်္ဂလာပါ”

ဟုပြန်ပြောသဖြင့် အားလုံးမှာ ထိုင်လိုက်ကြစဉ် ဆရာမက
စတိတ်ပေါ်တက်ပြီး အတန်းသားများကိုကြည့်လိုက်ရာ နောက်ဆုံး
ထူးခြားစွာ တစ်ယောက်တည်းရောက်နေသည့်သူမကို သတိပြုသွား
သည်။

“ရာဝရီက ဘာကြောင့် နောက်ကိုရောက်သွားရတာလဲ”

ဟုဆိုတော့ တခြားကျောင်းသူများက မီးတောက်မတောက်
မျက်လုံးပြူးကြီးများနှင့် သူမကိုကြည့်လာ၍ သူမမှာ မျက်လွှာလေး
လိုက်ရပြန်ပါသည်။

“မေးနေတယ်လေ”

“ဟို”

“ဘယ်သူလုပ်ထားတာလဲ”

“ရပါတယ် ဆရာမ။ ကျွန်မ ဒီမှာပဲ ထိုင်လို့ဖြစ်ပါတယ်”

ဟုဆိုလိုက်သဖြင့် ဆရာမက ဘာမှထပ်မပြောတော့ဘဲ
သာ ဆက်သင်လိုက်ပြီး အချိန်ပြောင်းသွားတော့ ဆရာမထွက်သွား
သင်္ချာဆရာက ဝင်လာခဲ့ပြန်ပါသည်။

သင်္ချာဆရာကလည်း ထူးခြားနေသောရာဝရီအိုကိုသာ ကြည့်
နေပေမဲ့ ဘာမှဆက်မပြောတော့ဘဲ စာသာသင်ပြီး ထွက်သွားပါသည်။

မကြာခင် အားလပ်ချိန်ပေးတော့ မုန့်ထွက်စားသူတွေက စား
ခဲ့သော်မှောက်အိပ်သူတွေက အိပ်နေပြီး စကားဝိုင်းဖွဲ့ပြောသူတွေက ပြော
နေပေမယ့် အပေါင်းအသင်းမရှိသောသူမကတော့ သင်္ချာစာအုပ်ကို
ထုတ်ကာ သင်္ချာတွက်ကြည့်နေလိုက်ပါသည်။

“နင် ဗိုက်မဆာဘူးလား”

ဟုဆိုမှ ဒါ သူမကိုပြောနေတာပါလားဟု မော့ကြည့်လိုက်
ရာ...

“ဟင်! ခန့်သုတ”

“ဧေ”

ဟုဆိုကာ ပေါင်မုန့်တစ်လုံးကို သူမထံလှမ်းပေးလာသည်တွင်
အတန်းသားများရဲ့မျက်လုံးများစွာမှာ သူမထံရောက်ရှိလာခဲ့ရပါသည်။

သို့သော် ခန့်သုတကတော့ မုန့်ပေးပြီး သူ့နေရာသူ ပြန်သွား
ပြီး အေးအေးဆေးဆေးထိုင်ကာ စာအုပ်ဖတ်နေခဲ့ပါသည်။

ရပါပြီ...

တစ်လောကလုံးမှာ သူမကို တစ်ယောက်သာ ကောင်းပေး
တယ်ဆိုရင်ပဲ ရပါပြီ။

အခန်း (၆)

“ဟင်! ခန့်သုတ”

“နင်ဘယ်သွားမလို့လဲ”

ဟုစံပယ်ပန်းကုံးလေးများကိုကိုင်ပြီး ပြေးနေသောသူမကို
မေးလျှင် သူမမှာ ရှက်ရှက်နှင့် ဘာပြန်ဖြေရမှန်းမသိဖြစ်သွားရပါသည်။

စံပယ်ပန်းရောင်းနေတာပါလို့ အမှန်အတိုင်းဖြေရမှာလား. . .

ဒါမှမဟုတ် သူများဟာ ကိုင်ပေးထားတာပါလို့ဖြေရမှာလား. . . ဒါမှ

မဟုတ် ဈေးကိုသွားပို့မလို့ဟုဖြေရမှာလား. . . ဝယ်လာတာပါလို့ဖြေရ

မှာလား. . . ဆိုတာကို ဘာမှန်းမသိနိုင်အောင် ထူပူသွားမိပါသည်။

အမှန်အတိုင်းဖြေချင်ပေမယ့် သူမဟာ အဲဒီလောက်ထိနွမ်း
ပါးမုန်းသိသွားရင် သူမကိုလုံးဝကရမစိုက်တော့မှာကို စိတ်ပူမိပါသည်။
ခန့်သုတက သူမအတွက် တစ်ဦးတည်းသောသူငယ်ချင်းမဟုတ်လား။

“နင် ကျူရှင်မသွားဘူးလား”

ဪ၊ ခန့်သုတရယ်၊ ကျောင်းတောင် ရသမျှအချိန်လေးနဲ့
မထားပေးချင်တဲ့ကြားက တက်ရမတော့ ကျူရှင်ဆိုတာမျိုးကို ငါ အိပ်
မက်ထဲမှာတောင် မတက်ခဲ့ဖူးပါဘူးဟယ်။ . . .

“နင်ကရော. . .”

“ငါ့ဆရာမက နေမကောင်းဘူး။ ဒါကြောင့် ဒီနေ့နားလို့ လေ့
ကျင့်ခန်းထွက်လုပ်တာ”

“ငါသွားတော့မယ်”

“နေဦး”

ဟုဆိုသဖြင့် သူမ ရပ်နေရာ. . .

“ငါလည်း အဲဒီဘက်ကိုသွားမှာပဲ၊ အတူတူသွားကြတာပေါ့”

ဟုဆိုကာ စံပယ်ပန်းကုံးကြီးများကိုင်ထားသော အဝတ်အစား
နွမ်းနွေးနှင့်သူမနားတွင် အကောင်းစားအားကစားဝတ်စုံကိုဝတ်ထား
တဲ့ခန့်သုတက မရှက်ဘဲ စကားပြောရင်း လိုက်ပါလာသည်မို့ သူမက

ခန့်သုတကို အားနာရပါသည်။

“စံပယ်ပန်း၊ ခဏ”

ဟူသောအသံက ခါတိုင်းဆို သူမအတွက် သိပ်နားဝင်ချိုခဲ့ပေ
မည် ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ သူမ စိတ်ညစ်သွားရပါသည်။

ထိုအသံနှင့်အတူ သူမက ရပ်လိုက်တော့ ခန့်သုတက သူမ
ကို ခယ်ကြည်နိုင်စွာ စိုက်ကြည့်လာခဲ့တဲ့မျက်လုံးများကို သူမရှက်လွန်း
အငွေ့ပျံ့ပြီး ပျောက်သွားချင်လှပါသည်။

“တစ်ကုံး ဘယ်လောက်လဲ”

“သုံးဆယ်ပါ”

“ငါးကုံးပေး”

ဟုဆိုသဖြင့် သူမက ငါးကုံးဖြုတ်ပေးကာ ပိုက်ဆံတစ်ရာ
ဆယ်ကို ကျွတ်ကျွတ်အိတ်ထဲထည့်လိုက်ပြီး သူမကိုပြုံးစကြောင်ပြီး
ညှိနေသောခန့်သုတကိုမကြည့်ဘဲ. . .

“ဟုတ်တယ်. . . ငါ စံပယ်ပန်းလိုက်ရောင်းနေတာ၊ ငါက
ကျူရှင်လည်း မနေနိုင်ဘူး၊ ဆင်းရဲတယ်။ နင် ငါ့ကိုမခင်ချင်လည်း ရ
တယ်. . . မခင်ပါနဲ့၊ နင်သိက္ခာကျတယ်၊ သိက္ခာကျလို့ ငါ့ကိုသိသ
လို့မခင်ကြဘူး။ ငါ့အတွက် ဘာမှမထူးခြားပါဘူး”

၆၄ □ မယ့်ခိုခဲ

ဟုဆိုပြီးသာ ဝမ်းပန်းတနည်းကြီးပြောကာ ထွက်လာခဲ့ပါတော့သည်။

သူမ စိတ်မပါစွာစပ်ပယ်ပန်းကိုရောင်းပြီး ပြန်ရောက်ချိန်တော့ ခြောက်နာရီခွဲနေခဲ့ပါပြီ။ သူမက ပျာယံပျာယာပင် ရေငင်လိုက်ပြီး ထမင်းအိုးတည်ကာ ထမင်းအိုးတည်နေရင်း ကြမ်းခင်းတွေကိုတိုက်ခွာပြီး အိမ်သန့်ရှင်းရေး လုပ်လိုက်ပါသည်။ သူမရင်ထဲမှာ နာကျင်ခံစားရလွန်း၍ အလုပ်ကိုဖိလုပ်ရင်း မေ့ပျောက်ပစ်ချင်ပါသည်။

သူမက အလုပ်တွေကိုမြန်မြန်ကြီးလုပ်ပြီး ရေကိုမြန်မြန်ဆေးဆန်းချိုးကာ သနပ်ခါးရေကျလူးပြီး လွယ်အိတ်ကိုကောက်လွယ်ပြီးနောက် ထိ ဒေါ်လေးက မနီးသေး၍ ထမင်းကိုခိုးကြောင်ခိုးငှက်စားကာ လာကိုရေဆေးပြီး ထွက်လာခဲ့တော့ ရှစ်နာရီခွဲပဲရှိသေးသည်မို့ စိတ်ချမ်းသာသွားရပါသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီနေ့တစ်ရက်တော့ ကျောင်းကိုစောစောရောက်ရဦးမှာပဲလေ။ သူမ ကျောင်းပေါက်ဝရောက်တော့ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးနှင့် ဆုံဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

“အင်း... ဒီနေ့ရာဝရံတို့က တယ်စောနေပါလား။ ကြိမ်ထက် ဒဏ်ချက်က တော်တော်စွမ်းပါလား”

ဟုဆရာမကြီးက ရွတ်နောက်နောက်ပြောသည်ကို ခံစားချက်ရှိတဲ့သူမရင်ထဲ နာသွားရပါသည်။

‘မဟုတ်ပါဘူးဆရာမကြီးရယ်... မိမိတွေက ဒီနေ့အိပ်ရာမှထသေးလို့ အရစ်မခံရဘဲ ကျောင်းကိုစောရောက်တာပါ’ဟု ရင်ထဲမှာသာ ပြောမိလိုက်ပါသည်။

သူမ အတန်းထဲရောက်တော့ လူတွေက ခါတိုင်းလို သိပ်မနံ့သေးပေမယ့်လည်း စကားသံတို့ကတော့ ပွက်လောရိုက်နေခဲ့ပါသည်။

တစ်ချို့တစ်ချို့ကတော့ တစ်ဖုထူးပြီး စောစောရောက်လာသောသူမကို မျက်စိပစ်ကာ အတင်းပြောနေသေး၏။

သူမကတော့ နောက်ဆုံးမှ သူမခုံတွင်ထိုင်၍ စာအုပ်ကိုထုတ်ကာ စာကျက်နေလိုက်ပါသည်။ သူမမှာ စာကျက်ရမည့်အချိန်က သိပ်ကိုနည်းလွန်းသည်မဟုတ်ပါလား...။

“ရာဝရံ”

ခန့်သုတပဲဆိုတာသိ၍ မော့မကြည့်ပဲပါ။ သူမက မော့မကြည့်ပေမယ့်လည်း ခန့်သုတက သူမထံ တစ်ခုခုကိုလှမ်းပေးနေပါသည်။

“ဒါ မြန်မာစာအထူးထုတ်ပဲ။ နင်လေ့လာလို့ရတာပေါ့”

ဟုဆိုကာ ထွက်သွားသဖြင့် သူမမှာ ဝမ်းသာလွန်း၍ မျက်ရည်

တောင် ကျမိခဲ့သေးပေမယ့် အတန်းဖော်မိန်းကလေးများက နှာခေါင်း
ရှုံးခဲ့ကြပါသည်။ ကျောင်းဆင်းတော့ ကျောပိုးအိတ်လေးနှင့် ရွှေမှသွား
နေသော ခန့်သုတနား သွားရပ်ကာ...။

“ကျေးဇူးပဲ”

“မလိုပါဘူး...။ ငါ့မှာ နှစ်အုပ်တောင်ရှိတာမို့လို့ ပေးလိုက်
တာ။ Physics အထူးထုတ်ရော သင်္ချာအထူးထုတ်ရော ရှိတယ်။
လေးလို့ မယူခဲ့သေးတာ။ တစ်ရက်ကို တစ်အုပ်ချင်းစီ ယူလာပေးမယ်။
ငါ့ဆီမှာဆို ကြက်ကိုက်ကုန်မယ်”

“ကျေးဇူးပဲ ခန့်သုတ”

“ကျေးဇူးပဲကြီး ပြောမနေနဲ့။ ငါပေးရတာနဲ့ညီတဲ့ တုန့်ပြန်မှု
ငါ့ကိုပြန်ပေးဦး”

“ဘာလဲ...။ ဘာပြန်ပေးရမှာလဲ”

“ဆယ်တန်းအောင်လက်မှတ်လေ”

သူမ ပျော်သွားမိပါသည်။

သူမကို ဆယ်တန်းအောင်စေချင်တာ ခန့်သုတ တစ်ယောက်
သာ ရှိသည်ထင်ပါရဲ့...။

အခန်း (၇)

“ငါ့မွေးနေ့ နင်လာခဲ့ပါလား”

ဟုဆိုပြီး ရွှေအိုရောင်ဖိတ်စာကတ်လေးကို လှမ်းပေးလိုက်သည်
နှင့် စံပယ်ပန်းကုံးလေးများနှင့်သူမက လှမ်းယူလိုက်ပါ၏။

“ဒီပန်းကုံး အားလုံးဘယ်လောက်လဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငါဝယ်မယ်လေ၊ ဘုရားလှူမယ်”

“နင်လိုချင်ရင် ငါ မွေးနေ့လက်ဆောင်အဖြစ် ပေးလိုက်မယ်”

“မွေးနေ့လက်ဆောင်”

“အင်း”

“Thank you. . . စံယယ်ပန်းကုံးရတဲ့မွေးနေ့က သိပ်ကိုထူးခြားမှာပဲ”

ဟုဆိုကာ အပြုံးလေးနှင့်လှမ်းယူလိုက်ပြီး..

“နင်လာခဲ့နော်၊ ရာဝရီ”

“အင်း”

ဟုဆိုသဖြင့် ခန့်သုတက ပြေးထွက်သွားပါ၏။

သူမရဲ့မွေးနေ့လက်ဆောင်အတွက် ခန့်သုတက ပျော်ရွှင်သွားသလို သူမလည်း ကြည်နူးရတာပါပဲ။ သို့သော် စိုးရိမ်နေရပါသည်။

လက်ဖလားနှင့်ပြန်သွားမည့်သူမကို ဒေါ်ရီရီသန့်က ဘာလုပ်မလဲဆိုတာမျိုးကို ရင်တမမနှင့် ပြန်လာခဲ့ရပေမယ့် ထင်တဲ့အတိုင်းပင်

“ဘယ်လောက်ရသလဲ”

ဟုအိမ်ထဲဝင်ဝင်ချင်းအမေးခံရသဖြင့် သူမမှာ တုန်ယင်သွားရပါသည်။

“ပေး၊ ပိုက်ဆံ”

“ဒေါ်လေး... ဟို... ဟို... ”

“ဘာလဲ”

“ပိုက်ဆံက ကျပျောက်ခဲ့ပြီ”

ဟုပင် လိမ်ပစ်လိုက်ပါသည်။

သည်တွင် ဒေါသများထွက်သွားရတဲ့ဒေါ်ရီရီသန့်က နံရံတွင် နှိတ်ထားသောကြိမ်လုံးကိုဆွဲယူကာ...

“ရွမ်း! ရွမ်း!”

နာကျင်ပေမယ့် သူမ အသံမထွက်ဘဲ အံ့ကြိတ်၍ခံနေလိုက်သည်။

“ယောက်ျားယူလို့များ အဆင်ပြေမလားဆိုပါတယ်၊ စောစောမီးစီး ‘ယောက်ျားက သေပြီး... ဘာမဟုတ်တဲ့ မင်းရဲ့ပါးစပ်ပေါက်ကို ထမင်းခွံနေရတာပဲ အဖတ်တင်တယ်။ ညည်း ဘာအသုံးကျသလဲ။ နောက်ပိုင်းလေး ပန်းရောင်းခိုင်းတာတောင် ပိုက်ဆံကျပျောက်ရတာနဲ့ ကျောင်းက နေချင်သေး... အဲဒီကျောင်းက ညည်းဘာဝန်တန်သလား။ ထမင်းတစ်ရက် နှစ်နပ် ပုံမှန်ကျွေးနေတာကိုတောင် ငါ့ကိုကျေးဇူးတင်ဦး။ မှန်မှန်ပြောစမ်း! ဒီပိုက်ဆံကို ညည်းဖြောင်ထားတာမဟုတ်လား”

သူမ ပြန်မဖြေပါ။

“ပြောစမ်း!”

သူမ ပြောပါ။ ဂိုက်ခမ်းပါ ဒေါ်ရီရီသန့်... ကျွန်မကို သေ
လောက်အောင် ဂိုက်ပါ။

တန်ပါတယ်...။ ကျွန်မ နာကျင်ပေမယ့်လည်း ခန့်သုတ
ရဲ့အပြုံးကို ရလိုက်တာ တန်ပါတယ်။ ကျွန်မကို ခန့်သုတက အများကြီး
ကူညီခဲ့တော့ ကျွန်မလည်း ခန့်သုတရဲ့မွေးနေ့ကို ချီးမြှင့်ချင်တယ်။
ဂိုက်ပါ... ရပါတယ်။

“ရွမ်း! ရွမ်း!”

“ကျဦးမလား၊ ဒီပိုက်ဆံ... အဲဒီပိုက်ဆံမရှိရင် ဆန်ဘဝ
လိုဝယ်မလဲ... ထမင်းဘယ်လိုစားမလဲ... ဟမ်း...”

“ရွမ်း! ရွမ်း!”

“တော်ပါတော့”

ဟူသောအသံကြီးက ဟိန်း၍ထွက်လာတော့ သူမရော ဒေါ်ရီ
ရီသန့်ပါ အိမ်ပေါက်ဝကိုကြည့်လိုက်ရာ...

“ဟင်! ခန့်သုတ”

သူမမှာ အံ့အားသင့်သွားရပေမယ့် ခန့်သုတကတော့ အိတ်
ထဲမှ ငါးရာတန်နှစ်ရွက်ကိုထုတ်လာကာ ဒေါ်ရီရီသန့်ကိုလှမ်းပေးလိုက်
ပါသည်။

“သူကျပျောက်ထားတဲ့ပိုက်ဆံပါ... ကောက်ရလို့ ပြန်လာ
ပေးတာ”

“အယ်... ဒီနေ့ တစ်ထောင်တောင် ရပါလား”

“ဒီနေ့ ကျွန်တော့်မွေးနေ့မို့ ရာဝရီကိုခေါ်သွားမယ်”

“မရဘူးကလေး... သူထမင်းချက်ရဦးမယ်”

“ကျွန်တော့်မွေးနေ့က ဒန်ပေါက်ကျွေးမှာပါ။ ပြန်တော့ အန်
တိုနီ သူနဲ့အတူ ထုပ်ပေးလိုက်ပါမယ်”

ဟု ခန့်သုတက တည်ငြိမ်စွာပြောတော့...

ဒေါ်ရီရီသန့်ရဲ့မျက်လုံးမှာ ချက်ချင်းပင် အရောင်ပြောင်းသွား
ကာ...

“ခေါ်သွားခေါ်သွား... ဪ၊ များများထုတ်ပေးခဲ့နော်၊
အန်တီက ဒီပေါက်သိပ်ကြိုက်တာ”

ဟုပြောလျှင် သူက ဒေါ်ရီရီသန့်ကို စူးစူးရှဲရှဲစိုက်ကြည့်ကာ
ရာဝရီရဲ့လက်ကိုဆွဲကိုင်ပြီး လာခဲ့ပါတော့သည်။

တစ်ချိန်လုံး အရှိက်ခံရတာကို မငိုခဲ့ပါဘဲ၊ ထိုအချိန်မှ သူမ
နီချင်လာရပါသည်။ သူမရင်ထဲ သိပ်ဝမ်းနည်းသွားလို့ပါပဲ။

“မငိုပါနဲ့ ရာဝရီရယ်”

“နင့်ကို တစ်နေ့နေ့တော့ ငါ မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးနိုင်မှာ ပါ”

“ရပါတယ်၊ အဲဒီအချိန်မှပေးပေါ့”

ဟုဆိုသဖြင့် ခန့်သုတရဲ့လက်ထဲမှ သူမလက်ကိုရုန်းဖြတ်လိုက်ပြီး အပင်ကြီးအောက်က ခုံတန်းလေးမှာ ထိုင်လိုက်ပါတော့သည်။

“ရာဝရီ”

“ငါမလိုက်တော့ဘူး ခန့်သုတ၊ ငါ့ကို မိတ္တူလက်ထဲက ကယ် ထုတ်ပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့မလိုက်ရမှာလဲ... နင်က ငါ့သူငယ်ချင်းပဲ”

“လူတကာတို့ရဲ့ပွဲကို ငါ ဒီလိုအဝတ်နွမ်းနွမ်းနဲ့သွားတတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ့ကိုသိပ်ခင်ပေးတဲ့ နင့်မွေးနေ့ပွဲနဲ့တော့ ဘယ်တူမလဲ။ လူတကာတို့ထက် ငါ့ကိုခင်တဲ့နင်က လူတွေအများကြီးကြားမှာ ငါ့လို သူငယ်ချင်းရှိလို့ သိက္ခာကျပါတယ်”

“ရာဝရီ”

“ငါမလိုက်ချင်ဘူး ခန့်သုတ။ နင်က စာတော်တော့ ဆရာမတွေလည်း လာကြမယ်။ နင့်မိဘက ချမ်းသာတော့ သူဌေးတွေလည်း လာကြမယ်။ အဲဒီထဲမှာ ငါ့ပန်းဝယ်နေကျအိမ်တွေလည်း ပါနိုင်တယ်။

ခန့်သုတရဲ့သူငယ်ချင်းက ပန်းရောင်းနေတဲ့ လမ်းပေါ်က မိန်းကလေး၊ အဲဒါမဖြစ်သင့်ပါဘူး”

“ငါ ဒါတွေဂရုစိုက်မယ်ထင်သလား”

“နင်မစိုက်ပေမယ့် နင့်မိဘတွေ ဂရုစိုက်လိမ့်မယ် ခန့်သုတ”

“နင် ဘာကြောင့် အဲ့လောက်ထိ ရင့်ကျက်နေတာလဲ”

“ဘဝက သင်တာပေါ့၊ ငါပညာတတ်ဖြစ်မှဖြစ်မှာ ခန့်သုတ

ဇနီး... ဒါမှ ငါ့မိတ္တူလက်ထဲက ရုန်းထွက်နိုင်မှာ။ ဒါ့ကြောင့်လည်း ငါက အရှက်မရှိတဲ့လူလို ကျောင်းမှာ စာသင်နေတာပေါ့”

“ရာဝရီ”

“နင် ငါ့ကိုသနားနေတာမဟုတ်လား။ ကျေးဇူးပဲ ခန့်သုတ။

သူ့နားသနားတာကို ငါမုန်းပေမယ့် နင့်ကိုတော့ ငါမမုန်းဘူး။ နင်က ဘယ်ကမ္ဘာလုံးမှာ ငါ့အပေါ်ကောင်းတဲ့ တစ်ဦးတည်းသောလူမို့ပါ။ ငါ့ဦးစားမယ် ခန့်သုတ။ တစ်နေ့နေ့တော့ ငါပညာတတ်ဖြစ်သွားရင် နင့်မွေးနေ့ပွဲကို လာနိုင်မှာပါ”

ဟုသာ ခိုင်ခိုင်မာမာကြီးပြောပစ်မိပါသည်။

အခန်း (၈)

“ခန့်သုတနဲ့ရာဝရီ ချိန်းတွေ့တယ်”

“ဟေ့! ဟုတ်လား”

“ငါလည်း တွေ့လိုက်တယ်။ မနေ့က ခုံတန်းကန်လေးသစ်ပင်

လေးမှာ”

ဟူသောသတင်းက တမုဟုတ်ချင်းပျံ့နှံ့သွား၍ ရုံးခန်းက အခေါ်

ခေါ်၍ သူမရော ခန့်သုတပါ ရုံးခန်းတက်ခဲ့ရပါသည်။

“နင်တို့ချိန်းတွေ့တယ်လို့ နာမည်ကြီးနေတယ်။ အဲ့ဒါဟုတ်

လား”

၇၆ □ မယ်နိုင်

“ရှင်!”

“ဗျာ!”

“နင်တို့မိဘတွေ ခေါ်မှဖြစ်မယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဆို နင်တို့ ခုံတန်းမှာ မထိုင်ခဲ့ကြဘူးလား”

“ထိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ချိန်းတွေ့တာမဟုတ်ပါဘူး”

ဟု စာတော်သောခန့်သုတက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင်ဖြေလိုက်၍ ဆရာမကြီးရဲ့မျက်လုံးအကြည့်များ ငြိမ်ကျသွားရပါသည်။

“မနေ့က ကျွန်တော့မွေးနေ့မှန်း ဆရာမကြီးသိပါတယ်။ ရာဝရီက ကျွန်တော့သူငယ်ချင်းမို့ မွေးနေ့ကိုဖိတ်တာပါ။ ဆရာမကြီးတို့ တွေးထင်နေတဲ့အခြေအနေကို ကျွန်တော်သိပါတယ်။ အဲ့ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့အရွယ်က အဲ့ဒီလိုတွေးရမယ့်အရွယ်လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ရာဝရီက ကျွန်တော့သူငယ်ချင်းပါ။ ရာဝရီကလည်း ဆရာမကြီးတို့တွေးသလို မတွေးဘူးဆိုတာ ကျွန်တော်သိပါတယ်။ ရာဝရီက ရိုးပါတယ်။ ရာဝရီ ရိုးသလို ကျွန်တော်လည်းရိုးတယ်ဆိုတာ အခုလို ပြောနေတာနဲ့ပဲ ဆရာမကြီးခန့်မှန်းမိမှာပါ။ ကျွန်တော်တို့ခင်မင်ရိုးသားစိတ်ကို ဒီလိုခေါ်တွေ့လိုက်တာ အရောင်ဆိုးအလိုဖြစ်နေမလားလို့

ဆရာမကြီး မတွေးမိဘူးထင်တယ်... တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် တောင်းမှားသွားခဲ့ရင် တောင်းပန်ပါတယ်။ အဲ့ဒါဆရာမကြီးကို မလေးစားလို့မဟုတ်ပါဘူး... ကိုယ့်စိတ်နဲ့နှိုင်းပြီး သွားပုပ်လေလွင့်ပြောတဲ့ ဆယ်ဝန်းကျင်ကို မကျေနပ်လို့ပါ”

“ကဲကဲ... မဟုတ်ရင်လည်းပြီးတာပဲ... သွားကြတော့”

ဟုဆိုကာ...

“ခန့်သုတပဲ၊ ရာဝရီမပါဘူး”

ဟုဆိုသဖြင့် ရာဝရီမှာ ဒူးတုန်စွာပင် ရပ်ကျန်နေရစ်ပါသည်။

ခန့်သုတထွက်သွားတော့မှ ဆရာမကြီးက ရာဝရီကိုကြည့်ကာ...

“ထိုင်ပါ ရာဝရီ”

“ရှင်”

“ခုံဆွဲပြီး ထိုင်ပါ”

ဟုဆိုလိုက်သဖြင့် သူမက ဘာလဲဆိုတာမျိုးကိုတွေးရင်းပင် ခုံကိုဆွဲယူပြီး ထိုင်လိုက်ပါသည်။

“မင်းက ဒေါ်ရီရီသန့်ရဲ့သမီးနော်”

“မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ ဒေါ်ရီရီသန့်က မိထွေးပါ”

“မိဘရင်းတွေရော”

“ဆုံးသွားကြပါပြီ”

“မင်း၊ ကျွန်ုပ်တို့က သလား”

“မတက်ပါဘူးရှင်”

“မနက်တိုင်း စံပယ်ပန်းလိုက်ရောင်းနေတယ်ဆိုတာ ဟုတ်သလား”

“ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ်”

“ဆယ်တန်းကျောင်းသူတစ်ယောက်က ဒီလိုလုပ်လို့ဘယ်လောက်ဆိုးလဲ... စာရောကကျရဲ့လား”

“ရတဲ့အချိန်တော့ ကျက်ပါတယ်။ ဆရာမကြီး”

“စံပယ်ပန်းက မရောင်းလို့မရဘူးလား”

“မရဘူးရှင်”

“ဆော့ရီးကွယ်... မင်းအခြေအနေကိုနားမလည်ဘဲ ဆရာမကြီးပေးခဲ့မိတယ်”

“ရှင်!”

“ဘယ်လိုမှတော့မထင်ပါနဲ့၊ ဒါ၊ ဆရာမရဲ့ဝတ်စုံအဟောင်းတွေပါ။ အနည်းဆုံးတော့ သန့်ရှင်းပါတယ်။ မင်းရဲ့အင်္ကျီတွေက ပါနဲ့နေပြီ။ အဲဒါဝတ်လိုက်”

“ယူသွားပါ... စာလည်းကြိုးစားနော်၊ နားမလည်တာရှိသလား ဆရာမကိုမေး၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်”

“ကဲ... သွားတော့ သွားတော့၊ အတန်းချိန်နီးနေပြီ” နတ်

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

ဟုသာ လိုက်လိုက်လဲလဲဆိုပြီး ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်တွင် ဘာ

မှမတူတဲ့ပိတ်က ရင်ထဲလိုက်လိုက်လဲလဲကြီးဖြစ်ပေါ်သွားရသည်မို့ ဒီဆစ်နေလုံး စာသင်ရသည်ကို ပျော်ရွှင်နေမိပါသည်။ သို့သော် အိမ်ပြန်ချက်ချိန်မှာတော့...

“ဒါ ဘာတွေလဲ ရာဝရီ”

ဟုဆိုပြီး ဆရာမကြီးပေးခဲ့သောအင်္ကျီဟောင်းထုပ်ကို လက်

ဆီးပြီးပြောလျှင် သူမမှာ ဘာပြန်ဖြေရမှန်းမသိဖြစ်သွားရပါသည်။

“ငါမေးနေတယ်လေ၊ ဘာလဲ”

“အင်း... အင်း... အင်္ကျီတွေပါ”

“ဘယ်က ရတာလဲ”

“ဆရာမကြီး ပေးလိုက်တာပါ”

“ဘာ!”

ဒေါသတဟုန်းဟုန်းထသွားတဲ့ ဒေါ်ရီရီသန့်က ဒေါသဖြစ်ပြီး
နင့်ပင် ဆိုအထုပ်ကြီးကိုဆောင့်ကန်ပစ်တော့၏။ အကျိုးတွေမှာ
တောင်တစ်ထည်မြောက်တစ်ထည် လွင့်စင်ကုန်ရပြီး ဖွာလန်ကျဲကုန်
၏။

“ဒေါ်လေး”

“ငါက မိန်းမဆိုးမိန်းမရိုင်းဆိုပြီး လူတကာအားလုံးကို သနား
အောင်ပြောပြီး ရလာတာမဟုတ်လား”

“မ... မဟုတ်ပါဘူးဒေါ်လေး”

“အေး၊ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ဒါတွေ မင်းကို ဘယ်သူက အကြောင်း
မဲ့သက်သက်ပေးခဲ့ဦးမှာလဲ... ဟမ်း... မင်းရဲ့အဖေကလည်း ငါ့
တော့ယူပြီး ရှာမကျွေးဘဲ မုဆိုးမနာမည်ပေးပြီး သေသွားတယ်။ ငါ့
ဘာကျန်သလဲ။ မဆီမဆိုင်ကျွေးမွေးထားရတဲ့လူပဲ အဖတ်တင်တယ်။
ဒီအိမ်စုတ်နဲ့ ငါ ဘယ်လောက်ထိ မျက်နှာငယ်ရသလဲ... ဒါကြောင့်
မုဆိုးဖိုကိုမယူပါနဲ့လို့ ဗေဒင်ဆရာက အတန်တန်ပြောခဲ့တာပေါ့။
ပါတယ်အေး... ညည်း ကျောင်းထွက်လိုက်တော့”

“မလုပ်ပါနဲ့ဒေါ်လေးရယ်၊ ကျွန်မ ကျောင်းနေချင်လို့ပါ”

“ဘာ! ဟိုကောင်လေးနဲ့ညည်းစားထားချင်လို့နေတဲ့ ကျွန်မ

ကို ငါက ဘာကိစ္စနဲ့သက်ထားနေရမှာလဲ”

“မဟုတ်ပါဘူးဒေါ်လေးရယ်၊ ကျွန်မက တတ်ချင်လို့ပါ”

“စာတတ်ပြီး ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ စာတတ်တာ ပိုက်ဆံကုန်တာ
ပဲ အဖတ်တင်တယ်။ ဒီလောကကြီးမှာ ဘွဲ့ရပြီး ဆိုက်ကားနင်းစားနေတဲ့
လူတွေ ပုံအောလို့ဟဲ့... စာမတတ်ချင်နေ ဝမ်းစာပြေလည်ဖို့ပဲ အရေး
ကြီးတယ်။ ရှုပ်ပါတယ်။ ပဲကောက်သွားတာကမှ တစ်ရက်တစ်ထောင်
သေချာသေးတယ်။ မင်း မနက်ဖြန်ကစပြီး ပဲကောက်သွားတော့”

“ကျွန်မ ကျောင်းနေပါရစေ ဒေါ်လေးရယ်။ ကျွန်မ ရှာဖွေပျံ
မယ်”

“အေး၊ ပြီးတာပဲ”

ဟုဆိုကာ တသွားတော့မှ သူ့ကေ သက်ပြင်းကိုချနိုင်ပါတော့
သည်။

သို့သော် ကတိပေးထားပြီးပြီပို့ ကျောင်းစာအုပ်တစ်အုပ်ကို
လွယ်အိတ်ထဲကောက်ထည့်ကာ ရွာထိပ်သို့ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

ရွာထိပ်ရှိဓာတ်ဆီဆိုင်တွင်ရပ်ပြီးမှ သေသေချာချာဆုံးဖြတ်ကာ
ကောင်တာသို့ဝင်လာခဲ့ပါသည်။

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ ကလေးမ”

“ဟိုလေ၊ အန်တီ၊ ဒီဆိုင်က အရောင်းလူလိုတယ်ပြောသ
ကြားလို့”

ဟုဆိုတော့ ထိုမိန်းမကြီးက သူမကို စူးစိုက်စွာအကဲခတ်လာ
တော့ သူမမှာ အားတက်သရောပင်... .

“ကျွန်မ လုပ်နိုင်ပါတယ်ရှင့်”

“တို့က ညကုန်းနာရီမှ ဆိုင်သိမ်းတာနော်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ လုပ်နိုင်ပါတယ်ရှင့်”

“မဖြစ်ပါဘူး၊ မင်းက ကျောင်းသူလေးထင်တယ်။ ကျောင်း
စာနဲ့မဖြစ်ပါဘူး”

“အလုပ်ကိုမထိခိုက်စေရပါဘူးလို့ ကတိပေးပါတယ်၊ ကျွန်
အလုပ်ရမှဖြစ်မှာမို့လို့ပါ”

“မရပါဘူး... . မင်း ကြာရှည်လုပ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

“လုပ်နိုင်ပါတယ်ရှင့်၊ ကျွန်မကိုစမ်းခန့်ကြည့်ပါအန်တီ၊ ကျွန်
အကောင်းဆုံးကြိုးစားပါ့မယ်”

ဟု ပြောလည်းပြောကာ လွယ်အိတ်ကလေးကိုချပြီး တံမြက်
ခည်းကိုကောက်ကိုင်ပြီး လွဲကျင်းပေးလိုက်ပါသည်။

ပြီးနောက် သွက်သွက်လက်လက်ပင် ဆီဖြည့်လာသူများ

ဆီဖြည့်ပေးလိုက်တော့ နောက်ဆုံးတွင် သူမအလုပ်ရသွားခဲ့သည်။

အဲဒီနောက်ပိုင်းတွင် သူမရဲ့အိမ်ပြန်ချိန်ဟာ ညကုန်းနာရီဖြစ်
ပြီး မနက်အိပ်ရာထချိန်မှာ လေးနာရီခွဲ ပုံမှန်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

မနက်ထထချင်း စံပယ်ပန်းဆူး၊ ပြီးတော့ ကြိုးနဲ့သီပြီး ရောင်း၊
ရောင်းပြီးပြန်လာလျှင် အိမ်အလုပ်လုပ်ပြီး ကျောင်းသွား။

သူမအတွက် တစ်ခုကောင်းသွားသည်က ကျောင်းနောက်ကျ
ခဲ့လျှင်လည်း ဆရာမကြီးက သူမကိုဒဏ်မပေးတော့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကျောင်းကပြန်လာလျှင် ဆီဆိုင်သွား။ ဆီဆိုင်က ကုန်းနာရီ
ပြန်ရောက်လျှင် မိထွေးကို ငွေတစ်ထောင်ပုံမှန်အပ်ပြီး ပိုသမျှကိုတိတ်
တဆိတ်စုဆောင်းရ၍ သူမပျော်ပါသည်။

စာကျက်ချိန်နည်းပါးလွန်းလှသည့်သူမမှာ ဆီဆိုင်တွင် အား
ချိန်တိုင်း စာဖတ်ခဲ့ရပါသည်။ ကျောင်းတွင်လည်း အားလပ်ချိန်တိုင်း
အားမနေကြိုးစားရ၍ ကြာလာတော့ သူမမှာ ပိန်လာခဲ့ရပါသည်။

“ရာဝရီ”

“ဪ၊ ခန့်သုတ”

“သုတလို့ခေါ်ပါ”

“အင်း”

၈၄ □ မယ့်ခိုင့်

“နင်အရမ်းပိန်သွားတာဘဲ။ ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ”

“ဘာမှမလုပ်ပါဘူး”

“ရော့”

“ဘာကြီးလဲ”

“Essayနဲ့ Letter လေ... လေ့လာလို့ရတာပေါ့။

အတွက်ပါ ပိုဝယ်လာတာ”

“ကျေးဇူးပဲ သုတ”

“စာပေးပွဲနီးနေပြီနော်၊ ငါ့ကိုပေးထားတဲ့ကတိ မမေ့နဲ့”

“အင်း... ငါကြိုးစားပြီး ဖြေမှာပါ”

“မရရင် အထူးထုတ်ထဲက ကြည့်ပေါ့၊ မရရင် ငါ့ကိုပေး

က သိပ်အတော်ကြီးတော့မဟုတ်ပေမယ့် နည်းနည်းတော့ပိုင်နေပြီ”

“သုတ”

“အင်း”

“နင် ရှေ့နေကြီးလုပ်ပါလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ထူးထူးဆန်းဆန်း”

“မနေ့က ငါ လူတစ်ယောက်နဲ့တွေ့တယ်။ သူက တရားရ

ရှေ့နေတဲ့ သိပ်စက်ကျတာ။ စကားပြောလည်း ကြွယ်ဝတယ်။ သူ့

ဘာကလည်း နားထောင်လို့ကောင်းတယ်။ ငါ့အထင်ပြောရရင် လူတွေ

ရှေ့နေတွေက အတော်ဆုံးသင်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ပြောနိုင်တယ်လေ၊ ပြိုင်ဖက်ကို စကားလုံးအမျိုးမျိုးနဲ့အနိုင်

ပြနိုင်တယ်။ တရားခွင်မှာတော့ သူတို့က ဆရာကြီးပဲ၊ ပြီးတော့ သူ

့မှာ ဥပဒေကိုနားလည်တော့ သူများအနိုင်ကျင့်တာ မခံရတော့ဘူးပေါ့”

“နင်တော်တော်တတ်လာတယ် ရာဇဝရီ”

“တော်တဲ့ နင်ရဲ့သူငယ်ချင်းဖြစ်သွားတာကို၊ တတ်လာမှာပေါ့”

“ဒါနဲ့ နင်က ရှေ့နေနဲ့ဘယ်မှာတွေ့ခဲ့တာလဲ”

“ငါတို့ဆီဆိုင်မှာ ဆီလာဖြည့်တာလေ”

“ဘာ! နင်... နင်”

ပြောပြီးမှမှားသွားပြီဆိုတာ သိလိုက်ပေမယ့် မတတ်နိုင်တော့

“အင်း... ငါ ညနေပိုင်းအလုပ်လုပ်နေတာ”

ဟုပင် စိတ်မကောင်းကြီးစွာပြောလိုက်တော့ ပြီးဆင်းအိုကျ

တဲ့ခန့်သုတရဲ့မျက်နှာကို သူမနုလုံး သားထဲ မှတ်မိသွားခဲ့ပါသည်။

မကြည့်ပါနဲ့သုတရယ်... ငါ့၊ ဒါ့ အဲ့ဒီလိုကရုဏာမျက်လုံးမျိုး

၈၆ □ မယ်ခိုင်

နဲ့ မကြည့်ပါနဲ့လား...

ငါ့ရင်ထဲမှာ နေရခက်လွန်းလို့ပါ...

ကျေးဇူးပြုပြီးအဲဒီလိုမကြည့်ပေးပါနဲ့...

ဟုပင် ရင်ထဲမှာ အကြိမ်ကြိမ်ပြောမိပေမယ့် နှုတ်ဖျားကတော့

ဘာစကားသံမျှ ထွက်မလာခဲ့ပါ။

□ □ □

အခန်း (၉)

မြန်မာစာဖြေပြီးတော့ ဒီနေ့ အင်္ဂလိပ်ဖြေရမည်ဖြစ်ပါသည်။

စာမေးပွဲဖြေမသွားမီ ဘုရားပန်းအိုးများကိုလဲကျင်းပြီး ဘုရား

အနုစဉ် ဒေါ်ရီရီသန့်က ဝင်လာကာ...

“ငါ ယောက်ျားယူတော့မယ် ရာဝရီ”

နှုတ်ခမ်းနှိနှင့် အမြဲလှလှပပသာ ပြင်ဆင်နေတတ်တဲ့ ဒေါ်

သန့်ဆီက တစ်နေ့ ထိုစကားမျိုးကြားရမည်ဆိုတာ သိပါသော်လည်း

အဲလိုကြားလိုက်ပြန်တော့လည်း ခြောက်ခြားသွားမိပြန်ပါသည်။

“ဒီနေ့ပဲ ရုံးတာကိလက်မှတ်ထိုးမယ်၊ ညတော့ အိမ်မှာ မက်လာ

ညွှတ်မယ်... အဲတော့ ကျောင်းက စောစောပြန်လာပါ။

ဟူသော မင်သေသေအပြောတစ်ခုကို...

“ဟုတ်”

ဟူသာ တစ်လုံးတည်းပြောပြီး ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

ဘယ်တုန်းကမှ သတိမရဖူးတဲ့ဖခင်ကိုလည်း သတိရမိပါသည်။

ဖခင်ကိုသတိရသွားမိ၍ ငိုချင်သည့်စိတ်ကိုထိန်းချုပ်ရင်း စာမေးပွဲခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ပါ၏။

ကျူရှင်မနေရပေမယ့် သူမ အောင်လောက်မည်ထင်ပါရဲ့။ ဦး

နောက်ထဲမှာ ရှိသမျှကို ခြစ်ချုပ်ဖြေကာ စာမေးပွဲခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်တွင် ခန့်သုတနှင့်ဆုံခဲ့သည်။

“ရဲ့လား ရာဝရီ”

“အင်း၊ နည်းနည်းပါးပါးပေါ့”

“နင်သိပ်ပိန်သွားတယ်၊ မျက်ဝန်းတွေလည်း ညိုမဲနေတာပဲ”

နေကောင်းရဲ့လား”

“ကောင်းပါတယ်”

“ညက ဘယ်နှနာရီထိကျက်လဲ”

“ညကိုးနာရီကနေ နှစ်နာရီထိ”

“မနက်လည်း လေးနာရီခွဲရင် ထရတာမဟုတ်လား”

“ငါ့မထရင် ပန်းတွေက ပိုင်ရင်မဲ့သွားမှာပေါ့”

“ဒီလောက်အိပ်ချိန်လေးနဲ့ ဒီလိုဖြစ်တော့မှာပေါ့ဟာ”

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ ရပါတယ်... နောက်ခြောက်ရက်ဆို အောင်

နိုင်တော့မှာပါ”

“အားတင်းထား ရာဝရီ၊ ပင်ပန်းသမျှတွေကို အောင်စာရင်း

ချုပ်ကြတာပေါ့”

ဟူသော ခန့်သုတရဲ့အားပေးစကားက သူမကို အားသစ်တွေ

ဖြစ်စေခဲ့ပါသည်။

သူမက အိပ်ပြန်ရောက်ရောက်ချင်းမှာပဲ လွယ်အိတ်ကိုချကာ

ချောင်းလိုက်ပြီး ထမင်းကြမ်းကို ပဲပြုတ်နဲ့နယ်စားလိုက်ပါသည်။

ပြီးနောက် သင်္ချာစာအုပ်ကို ပြန်ထည့်ကာ ဆီဆိုင်သို့ထွက်

လာခဲ့သည်တွင် သူမကိုခင်မင်နေသောဆိုင်ရှင်က...

“ဖြေနိုင်လား ရာဝရီ”

“ဖြေနိုင်ပါတယ် အန်တီ”

“အေး... အဲဒီအသံပဲ ကြားချင်တယ်ကွယ်။ ကြိုးစားကြိုး

စား... ဘဝနာတော့ အောင်မြင်မှုက ပိုနီးတာပေါ့။ အောင်တော့မှာ

ပါကွယ်. . . ကြိုးစား”

“အားပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်အန်တီ”

ဟုသာပြောကာ ဆီပိုက်များကို သူနေရာနှင့်သူချပြီး ဆီဖြည့်လာသူများကို ဆီဖြည့်ပေးလိုက်ပြီး အားသမျှအချိန်လေးမှာ ပုံသေနည်းတွေကို ကြည့်နေလိုက်ပါသည်။

ညကိုးနာရီထိုးတော့ သူမ အိမ်ပြန်ခဲ့သည်တွင် ခါတိုင်းလိုဒေါ်လေးက ရှိနေသဖြင့် ထူးဆန်းတယ်လို့တော့ထင်သားပင်။ သို့သော် သူမက မျက်နှာသစ်၍ ဖယောင်းတိုင်မီးလေးနှင့် သင်္ချာပုစ္ဆာတွေကို တွက်ကြည့်နေခိုက်. . .

“ဟား. . . ဟား. . .”

“ဟီး. . . ဟီး. . .”

ရယ်မောသံက ဒေါ်ရီရီသန့်ဖြစ်ကြောင်း ပြေးကြည့်စရာမလိုလောက်အောင် သူမအလွတ်ရနေခဲ့ပါသည်။

အိမ်ပေါ်တက်လာသောခြေသံများအရ လူအများကြီးပါလားဆိုတာသိသွားပါ၏။

“ရာဝရီ. . . ရာဝရီ”

“ရှင်. . . ဒေါ်လေး”

ဟုဆိုကာ အခန်းထဲမှ ပြေးထွက်ပြီးလျှက်သားပင်။

“ရော့၊ ဒီဟာတွေထည့်ပြီး ယူလာခဲ့”

ဟုဆိုကာ အထုပ်ကိုလှမ်းပေးသဖြင့် သူမကယူပြီး အသားနှင့် အာလူးကြော်များကို ပန်းကန်ထဲ စနစ်တကျထည့်ကာ ချပေးလိုက်တော့ လူတစ်အုပ်မှာ ဂျပ်ဖာကြီးထဲမှ ဘီယာပုလင်းများကိုထုတ်ပြီး ဖွင့်ကာ သူမချပေးသောအသားများနှင့် ရောယှက် စားသောက်နေလိုက်ကြပါသည်။

“သူလေးက ရာဝရီတဲ့လား”

ဟု နှုတ်ခမ်းမွှေးရေးရေး မှတ်ဆိတ်မွှေးရေးရေးနှင့်လူက ဆိုလျှင်. . .

“ဟုတ်ပါ၊ ဘာမှမပူနဲ့ကိုရယ်၊ သူ့ကြောင့် တို့လမ်းခရီး မရှုပ်စေရဘူး”

ဟု မူးစပြုနေပြီဖြစ်သော ဒေါ်ရီရီသန့်ကပြောလျှင်. . .

“ဒီအမြည်းကုန်သွားရင် ဘာလုပ်မလဲ။ ဒီနေ့ တို့တွေက အမူးသောက်မှာနော်. . . ရီ”

ဟုဆိုလျှင် ဒေါ်ရီရီသန့်က ခိုးခိုးခပ်ခပ်ရယ်ကာ.

“ဘာမှမပူနဲ့၊ တို့အားလုံး စိစဉ်ထားတယ်”

ဟုဆိုကာ သူမဘက် ထပ်မံလှည့်လာပြီး . .

“ရာဝရီရေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်လေး”

“နောက်ဖေးကအိုးထဲမှာ ကြက်သားရယ် ဝက်သားရယ် ငါးရယ် ဝယ်ထားတယ်။ ကြက်သားနဲ့ဝက်သားကို အတုံးသေးသေးလေး လုပ်ပြီး ကြော်ခဲ့။ ငါးကိုကင်ခဲ့ . . ဟုတ်လား”

သင်္ချာမရသေး၍ ကြည့်ချင်လှပါသော်လည်း မလုပ်ပေးဘူးဟု ပြောဖို့လည်း မရဲတာကြောင့်သူမမှာ ကပျာကသီပင် မီးဖိုချောင်ထဲဝင်ကာ အသားများကိုခုတ်ထစ်ပြီး ကြော်လှော်ကာ ချပေးပြီး ငါးကို မီးခဲရဲရဲလေးနှင့် ကင်လိုက်တော့ ငါးနံ့သင်းသင်းက လွင့်ပျံ့လာ၍ သူမမှာ ဆာလောင်သွားရပါသည်။

ထိုငါးကင်ကိုကြည့်ရင်း သူမဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ ကြက်သား၊ ငါး၊ ဝက်သား၊ ထိုသို့အသားစုံစုံမျိုးနှင့်ထမင်းကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မစားခဲ့ဖူးပါ။

အခုတော့ နှမြောဖို့ကောင်းပါတိ။ ဘာကြောင့် ထမင်းနဲ့စားဘဲ ဘီယာနှင့် အာဟာရပျက် ရောနှောသောက်နေတာလဲ။

သူမ နာကြည်းမိပါသည်။

သူမက ဘယ်လောက်ပဲ အလုပ်လုပ်ပါစေ။ အကောင်းမမြင်တဲ့အပြင် ပဲပြုတ်နှင့်ထမင်းကြမ်းကိုသာ စားစေသော ဒေါ်ရီရီသန့်ကို နာကြည်းမိသွားပါသည်။

အခုတော့ ငွေမရှိပါဘူးဟု မကြာခဏညည်းပြတတ်သည့် ဒေါ်ရီရီသန့်ရဲ့မင်္ဂလာညွှန်းခံပွဲ၏ ယမကာအမြည်းက ကြက်၊ ဝက်၊ ငါး စုံလို့တဲ့လေ။

သူမရင်ထဲ နာကျင်ခံစားရပေမယ့် ဒါတွေဟာ မကြာခင်ပြီးဆုံးတော့မှာပဲဟု အံ့ကြိုက်ကာ တင်းခံလိုက်ပါသည်။

သူမက ငါးကင်ကို ပန်းကန်ပြားထဲထည့်ပြီး သွားချပေးချိန်ထိ- ထိုဘီယာဝိုင်းမှာ စည်ကားဆဲပါ။

အိမ်ရှေ့ခန်းမှ ဆူညံသံများကြောင့် စာလုပ်၍မရပေမယ့်လည်း ကြိုးစားပြီးမှတ်ယူနေခဲ့ပေမယ့် အနှောက်အယှက်နှင့်မို့ ခရီးမရောက်နိုင်ပါ။ ထိုအသံတွေ စဲသွားချိန်မှာတော့ ညသန်းခေါင်ယံတိတိရှိနေခဲ့ပါသည်။

ပင်ပန်းလွန်း၍ မျက်ခွံက လေးလာခဲ့ပေမယ့် ထရပ်ကာ မျက်နှာသစ်လိုက်ပြီး မရသေးသောပစ္စည်းများကို လေ့လာရင်းနှင့်ပင် နံနက်လေးနာရီခွဲသွားရပါသည်။

သူမက ထုံးစံအတိုင်း စံပယ်ပန်းခူးကာ ကြိုးနှင့်သီကုံးနေခဲ့ပေမယ့် မျက်လုံးက ပင်ပန်းနေပြီးမှီ အပ်ချည်ကြိုးကို မမြင်နိုင်တော့ဘဲ ငိုက်မြည်းလာရပါသည်။

သို့သော် အားတင်းပြီး မျက်လုံးကိုပြူးကာ ပန်းကိုအမြန်ဆုံး သိကုံးပြီးမှ ပန်းရောင်းထွက်ရပြန်ပါသည်။ ပန်းသာ ရောင်းနေရပေမယ့် ဝယ်သူရဲ့မျက်နှာကို သူမ ကောင်းစွာမမြင်နိုင်တော့ဘဲ ဝေဝါးနေရပါသည်။

ပန်းဘယ်နှစ်ကုံးဝယ်ပြီး ဘယ်လောက်တန်ပေးလို့ သူမက ဘယ်လောက်ပြန်အမ်းလိုက်မှန်း သတိမချင်နိုင်လောက်အောင်ပင် သတိတို့က ကင်းလွတ်ချင်နေရပါသည်။

အိပ်ချင်နေပေမယ့်လည်း မျက်ဝန်းတွေက မပိတ်နိုင်တော့ဘဲ အာရုံတွေကတော့ အိပ်မောကျနေရပါသည်။

သူမဘာဖြစ်နေတာလဲ... ဟုသတိရှိပေမယ့်လည်း သူမရဲ့စိတ်ကို သူမ မထိန်းချုပ်နိုင်တော့ပါ။

ထို့ကြောင့်ပင် နှုတ်ဖျားမှ ဘုရားစာကိုသာ တဖွဖွရွတ်ရင်း ထမင်းအိုးတည်ပြီး ကျန်ရှိဟင်းများကို ချက်ပြုတ်လိုက်ပေမယ့် အချို့အငန်အရသာကိုမူ လျှာထဲ၌ မဆုံးဖြတ်နိုင်တော့ပါ။

သို့သော် သူမက ထုံးစံအတိုင်း ရေငင်တာတို့၊ အိမ်သန့်ရှင်းရေးလုပ်တာတို့ကိုတော့ လုပ်နိုင်ပြီး ကျောင်းတက်ချိန်မှာ လွယ်အိတ်ကိုလွယ်၍ ကျောင်းသို့လာခဲ့ရပေမယ့် အိပ်မက်ထဲတွင် လမ်းလျှောက်နေသူတစ်ဦးနယ် ယုံကြည်ချက်က ရင်ထဲ၌ပင် ပျောက်ဆုံးနေရပါသည်။

“ရာဝရီ... ”

ဟုခေါ်သံကြောင့် ဒါ ခန့်သူတမုန်း အတတ်သိ၍...

“ခန့်သူတ”

ဟုသာ နှုတ်မှခေါ်လိုက်ရပေမယ့် တကယ်တော့ သူမမျက်စိထဲမှာ ခန့်သူတကိုမူ ကောင်းစွာမမြင်နိုင်တော့ပါ။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“နေကောင်းရဲ့လား ရာဝရီ”

“ကောင်းပါတယ်”

“နင်တစ်ခုခုဖြစ်နေသလိုပဲ”

“စာမေးပွဲကောင်းကောင်းဖြေခဲ့နော်၊ ပြီးရင် ရှေ့နေလုပ်”

“အင်းပါ... ခြေ၊ ခေါင်းလောင်းထိုးနေပြီ။ အတန်းတစ်ဝင်

ရတော့မယ်... သွားပြီနော်”

“အင်း”

ခန့်သုတကိုနှုတ်ဆက်ပြီး စာမေးပွဲခန်းထဲဝင်ခဲ့ပေမယ့် ခဲထဲ
ပါရဲ့လား၊ ပေတံပါရဲ့လား၊ ဖြေဆိုရန် ဘောပင်အလုံအလောက်ပါရဲ့လား
ဆိုတာ သူမ အတိအကျမသိနိုင်ပါ။

သူမကို မသိနိုင်ခြင်းများစွာတွေ့ထဲမှာပဲ မသိနိုင်ခြင်းတို့က
ထပ်မံကြီးစိုးသွားခဲ့ရာ သူမနာခေါင်းမှ ထွက်သက်ဝင်သက်ကိုပါ သင်
မမှုနိုင်လောက်အောင် အသိတို့က ကင်းလွတ်သွားခဲ့ရပြီး သူမသင်
ဝင်လာသောအချိန်တွင်မူ စာမေးပွဲကြီးက ပြီးဆုံးသွားခဲ့ပါပြီ။

သူမ တကယ်ပဲ ဆေးရုံရောက်နေတာ ငါးရက်တင်းတင်းပြည့်
သွားခဲ့ပြီတဲ့လေ။ သူမ ဝမ်းနည်းစွာ ငိုကြွေးခဲ့ရပေမယ့် သူမကိုချော့
နှစ်သိမ့်မည့်လူက ရှိမနေခဲ့ပါ။

သူမတစ်သက်လုံးမှာ ဘယ်တုန်းအခါကမှ ဘဝကိုအရှုံးမယူ
ခဲ့ပေမယ့် ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ သေချင်သွားရပါသည်။

မျှော်လင့်ချက်မဲ့သွားသူမှာ သေဖို့ပဲထိုက်တန်တော့သည်။
တွေ့မိပြီး သေဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်စဉ်မှာ သူမရှေ့သို့ ဘွားခနဲရောက်လာ
သော ခန့်သုတကြောင့် သူမ တွေ့ဝေသွားခဲ့ရပြန်ပါသည်။

“ခန့်သုတ”

“ရာဝရီ”

“နင့်ဖြေနိုင်ရဲ့လား”

“နင့်ကိုအသက်ပြန်ရှင်လိမ့်မယ်လို့ ငါမထင်ခဲ့ဘူး ရာဝရီရယ်”

“သေသွားခဲ့ရင်ပဲ ငါက မရဏမင်းကို ကျေးဇူးတင်မိဦးမှာ

“ဘဝကိုအရှုံးမပေးဖို့ပြောချင်ပေမယ့် ငါမှာ အဲ့လိုကြီးကျယ်
တဲ့စကားလုံးမျိုး သုံးခွင့်မရှိဘူးထင်လို့ မပြောတော့ပါဘူး”

“စာမေးပွဲ ပြီးသွားပြီမဟုတ်လား”

“အင်း၊ ငါ နောက်ဆုံးဘာသာဖြေပြီး ပြန်လာတာ”

“တောင်းပန်ပါတယ် သုတရယ်၊ နင့်ကိုပေးခဲ့တဲ့ကတိ... .

တည်နိုင်တော့ဘူး၊ ငါက အောင်စာရင်းမကြည့်ခင်ကတည်းက ရှုံး
နေသွားတာနဲ့ အားနားပါတယ်”

“တစ်ဘာသာဖြေပြီးတိုင်း နင့်ကိုလာကြည့်ခဲ့တယ် ရာဝရီ။

အဲဒီတုန်းက ငါဘာတွေ့ခဲ့သလဲသိလား”

ဟုဆိုကာ စကားကိုခေတ္တရပ်လိုက်ပြီးမှ... .

“အသက်တောင် ဝိုးတဝါးပဲ ရှုနေနိုင်တဲ့နင့်ကိုကြည့်ပြီး နင်

ဆယ်တန်းမအောင်ချင်နေ၊ မသေပေးရင်ပဲ ငါက မရဏမင်းကို

ကျေးဇူးတင်နေတာပါ။ အားမလျော့ပါနဲ့ဟာ... ဒီနှစ်မဟုတ်လည်း နောက်နှစ်ပေါ့”

“နောက်နှစ်၊ ဟုတ်လား”

“အင်းလေ”

“တစ်ဖက်ကမ်းကိုရောက်ချင်ရင်တော့ တံတားကပဲ ဖြတ်ကူး ကူး... လှေနဲ့ပဲဖြတ်ကူးကူး အဲဒီချောင်းကိုတော့ ဖြတ်ရမှာပဲ”

“နင် အားလျော့နေတာလား”

“အားမရှိတာပါ”

ဟုဆိုတော့ ခန့်သုတက သူမရှေ့တွင် လက်ဝါးဖြန့်ပြလားခဲ့ ပါသည်။

“ဘာလဲ”

“ငါ့လက်ကိုကိုင်ကြည့်လိုက်လေ”

ဟုဆိုသဖြင့် သူမက ယောင်နုပင်ကိုင်လိုက်ရာ...

“အားရှိလာပြီလား”

“ဟမ်း”

“ငါ့မှာ အားတွေအများကြီးရှိတယ်။ ဒါကြောင့် မှပေးတာ”

ဟု ခန့်သုတက ထူးထူးဆန်းဆန်းပင်ဆိုတော့ သူမက

ခန်းနေသည့်ကြားမှ ပြုံးဖြစ်ခဲ့ပါသေးသည်။

အဲဒီလောက်ကို ခန့်သုတက သူမအပေါ်ကောင်းခဲ့သူပါ။ သို့

သော် ဘဝတွေက သိပ်ကိုခြားနားလွန်းလှပါသည်။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ နောက်ကိုးလအကြာတွင် ခန့်သုတ

အ တံကွဲသိုလ်ကျောင်းသားကြီးဖြစ်သွားပြီး သူမက ဆယ်တန်းမအောင် သေးတဲ့ ပြို့ပြင်မှာ ဆီရောင်းတဲ့အလုပ်သမားလေးဖြစ်နေခဲ့လို့ပါ။

အခုတော့ မိထွေးပါမက မိထွေးနဲ့ဆက်နွယ်ရာပုဂ္ဂိုလ်ရောပါ သွပ်ကျွေးနေရ၍ သူမက ခါတိုင်းထက် နှစ်ဆပင် ပင်ပန်းနေရပါပြီ။

ဒီကြားထဲ အပြင်ဖြေဖြေဖို့ပါကြိုးပမ်းနေရ၍ နဂိုပိုန်သောခန္ဓာ က သေးသေးလေးသောရှိနေခဲ့ပေမယ့် ခန့်သုတရဲ့မွေးနေ့ကိုမူ မမေ့နိုင် သေးပါ။

သူမကလည်း မမေ့နိုင်သလို ခန့်သုတကလည်း မွေးနေ့တွင် နှုတ်ပြန်လာခဲ့ပြီး လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ကလိုပင် သူမကို ဖိတ်စာလေး လှမ်း သွင်းရာ ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ ထိုမွေးနေ့ပွဲကိုသွားဖို့ဆုံးဖြတ်ပြီး စုထား သောငွေလေးနှင့် အကောင်းစားဘောပင်တစ်ချောင်းကို လက်ဆောင် အဖြစ်ဝယ်ယူကာ သူမဝတ်ရန် သင့်တင့်သောဝတ်စုံကိုဝယ်လိုက်ပြီး ခြံလာချိန်တွင် မိထွေး၏အရွဲ့အစောင်းကို ခံရပါသေးသည်။

သူလည်း ဖိညနေသွားစရာရှိလို့ သူမဝယ်ခဲ့တာကို အရင်ထဲ
သွားပါမည်တဲ့လေ။

သူမ ဘာတတ်နိုင်ဦးမလဲ . . .

မိထွေးကို အရင်ကလိုကြီး မကြောက်တော့ပေမယ့်လည်း
မာယာများတဲ့မိန်းမမို့ စကားမများချင်၍ ဝယ်လာသောဝတ်စုံကို
ပြီး သူမကတော့ ဖြစ်သလိုပင် တစ်ပတ်နှင်း ရင်ဖုံးခါးတိုလေးကိုသာ
ဝတ်ပြီး ခန့်သုတရဲ့မွေးနေ့သို့လာခဲ့သည်တွင် ခန့်သုတက မမျှော်လင့်
ထားခဲ့သည်မို့ ပျော်ရွှင်စွာပမ်းပန်းတသာကြိုဆိုခဲ့ပေမယ့် ကျန်တဲ့လူများ
ရဲ့ အထင်သေးကြည့်ရှုခြင်းကိုတော့ ခံခဲ့ရပါသည်။

သို့သော် ခန့်သုတရဲ့အရေးပေးမှုအောက်မှာ ထိုအကြည့်များ
ကို သူမ ကောင်းစွာရင်ဆိုင်နိုင်ခဲ့ပေမယ့် . . .

“မင်းက ရာဝရီဆိုသူလား”

ဟူသော ခန့်ညားလှပသော အမျိုးသမီးကြီးရဲ့စကားကြောင့်
သူမမှာ ဘာပြောရမလဲမသိနိုင်အောင် ဖြစ်သွားခဲ့ရပါသည်။

“မင်း၊ ရာဝရီဖြစ်မယ်ဆိုတာ အတတ်သိပြီးသားပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မကရာဝရီပါ”

“သားက မိတ်ဆက်မပေးတော့လည်း အန်တီက ကိုယ့်

ကိုယ်ပဲ မိတ်ဆက်ရတာပေါ့။ အန်တီက ခန့်သုတရဲ့မိခင် ဒေါ်ကောင်း
ဆက်ပါ”

“ရှင် . . . ခြေကွက်၊ ဟုတ်ကဲ့”

“သားက ဟန်ကြီးပြီး စကားနည်းတဲ့လူပါ။ အန်တီနားမလည်
ဘူး။ မင်းလိုလူမျိုးကို သားက ဘာကြောင့် ဒီလောက်ခင်နေရသလဲဆို
တာကို”

ဟူသောစကားတွင် သူမကိုနှိမ့်ချသော လေယူလေသိမ်းက
တီးဆယ်ရာခိုင်နှုန်း ပါဝင်နေခဲ့ပါသည်။

“သားက ငယ်တုန်းက မင်းကြီးလာရင် ဘာလုပ်မလဲလို့မေး
တိုင်း ဆရာဝန်လုပ်မယ်ချည်းဖြေခဲ့တယ်။ အခုတော့ အမှတ်ကောင်း
ဆောင်းမိရဲ့သားနဲ့ ဆေးကျောင်းမတက်တာကိုလည်း အံ့သြမဆုံးနိုင်
သလို အဲ့ဒီကိစ္စက အိမ်တွင်းမှာ ပြဿနာကြီးဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ အဲ့ဒါ မင်း
ရဲ့သောက မကင်းဘူးလို့ထင်တယ်”

“ရှင်! ”

“မင်းလိုခပ်ညံ့ညံ့လူမျိုးနဲ့ပေါင်းသင်းမှတော့ . . . ခပ်တုံးတုံး
ထွေးအခေါ်မျိုးပဲ ဝင်လာမှာပေါ့”

သူမရင်ထဲ နာကျင်သွားရပါသည်။

ခန့်သုတရယ်... တကယ်ပဲ ငါ့ကြောင့်လား။

“ကျောင်းပြီးရင် သားနဲ့လက်ထပ်ပေးဖို့ အန်တီတို့က ရည်

“သားက ဒီလောက် မင်းကိုခင်ပါလျှက်ကယ်နဲ့ သားရဲ့နေ့ နှယ်ပြီးသားပါ။ ဂုဏ်ရည်တူအဆင့်တူနဲ့ဆိုတော့ နိမ့်ကျတယ်ဆိုတာ နေ့ကို ဒီလိုအဝတ်အစားမျိုးနဲ့ မရှက်မရွံ့လာရဲတာ မင်းကိုချိုးကျူးတယ်”

ရာဝရီ”

ဟုဆိုလာချိန်မှာတော့ ဆိုလိုရင်းက သိပ်ကိုပေါ်လွင်သွားခဲ့ပြီ

ဟုဆိုပြီး သူမကိုနှာခေါင်းရှုံ့ကာကြည့်ပြီး...

ဘာမှမရှိသောသူမမှာလည်း အပျိုစင်မာနလေးက ရှိသေးတာမို့...

“မင်းက စံပယ်ပန်းလည်း ချောင်းတယ်ဆို၊ ဟုတ်လား”

“အန်တီ ဘာကိုစိတ်ပူတာလဲ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မင်း၊ ရိုင်းလှချည်လား ကလေးမ”

“အန်တီရဲ့သားက မနက်စာကို ဟမ်ဘာဂါ၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် ပေါင်မုန့်မီးကင်ကို ကော်ဖီမီးပူပူနဲ့သောက်တယ်။ မင်းက ပေါင်မုန့်ဆို တဲ့အရာမျိုးရော မြင်ဖူးခဲ့ရဲ့လား”

“ကျွန်မက ပညာမတတ်တော့ ရိုင်းချင်လည်းရိုင်းနိုင်တယ် အန်တီ။ အန်တီတို့လို ပညာတတ်တွေလို ပညာသားပါပါနဲ့ တစ်ဖက် သားကို မစော်ကားတတ်ဘူး”

“ဘာ!”

ဟူသောစကားလုံးကို သူမနုလုံးသားထဲထိ နာကျင်သွားရသေး မယ့် မှန်ကန်နေသည်မို့ ဘာမှပြန်မပြောနိုင်ဘဲ ခေါင်းငုံ့နာခံနေမိပါသည်။

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့ အန်တီ။ ခန့်သုတကို ကျွန်မ မကြိုက်ပါဘူး။

“စိတ်တော့မရှိနဲ့နော်၊ သားက မင်းကိုသနားပြီး ခင်မင်နေခဲ့ ပေမယ့် မင်းစိတ်ထဲမရိုးမသားတွေမှာစိုးလို့ ကြိုသတိပေးတာ။ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်... သူက ပန်းခြံခြံတဲ့၊ ဆေးကျောင်းသူလေးပဲ လှတယ်မဟုတ်လား”

အဲဒီလိုကြိုက်လောက်တဲ့ထိလည်း ကျွန်မဘဝက အချိန်မရှိဘူး။ ခန့် သုတကို ခင်မင်တာက ရိုးရိုးလေးပါ။ စိတ်ချပါအန်တီ။ ခန့်သုတက ကျွန်မကိုခင်လို့ သိက္ခာကျတယ်ဆို ကျွန်မ မခင်ပါဘူး။ အရာအားလုံး ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပေးသိတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်မ ကို ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဟုအာဆိုပြီး သတ်ခနဲထပြန်လာခဲ့သည်တွင် သူမထွက်သွားသည်ကို ရိပ်ခနဲတွေ့လိုက်သည့်ခန့်သုဟက...

“ရာဝရီ... ရာဝရီ”

ဟု အနောက်မှလိုက်ခေါ်ပေမယ့် သူမ ပြေးထွက်လာခဲ့ပါသည်။ သို့သော် ခန့်သုဟက ပြေးလိုက်ကာ သူမရှေ့တွင် ပိတ်ခနဲလိုက်ပါသည်။

“ရာဝရီ...”

“နင် ငါ့ကိုမခင်ပါနဲ့တော့လား”

“ရာဝရီ”

“နင် ငါ့ကိုခင်ရင် သိက္ခာကျပါတယ်၊ နင်သွားပါ၊ ဖယ်ပါ”

“နင့်ကို ငါမေမေ ဘာပြောလိုက်မှန်းမသိပေမယ့် ငါတောင် ပန်ပါတယ်”

“နင် ငါ့ကြောင့် ဆေးကျောင်းမတက်တာလား”

“နင့်ကို မေမေပြောလိုက်တာလား”

“ငါဟာ လူတကာတို့ပြောကြသလိုပဲ လင်ကီးမရှိတဲ့ မိန်းကလေးပါ”

“အဲ့ဒီလိုမတောင်းပါနဲ့ ရာဝရီ”

“ငါ အားနာတယ်... နင်က ငါ့အပေါ်ကောင်းပြီး ငါက နင့်

ဘာမှမလုပ်ပေးနိုင်တဲ့အပြင် ငါ့ကြောင့် နင်...”

“နင်လုပ်ပေးပါတယ်”

“ဟမ်း”

“ငါ့ကို ဘဝအသိတွေပေးတယ်၊ သံတိတ္တတွေပေးတယ်၊ ပြီးတော့

နုနုလက်ဆောင်လည်းပေးတယ်”

ဟုဆိုကာ ပြုံးပြုံးလေးပြောလျှင် သူမရင်ထဲ နာကျင်သွားရသည်။

“နင်ခက်ခဲ့မှန်း ငါသိပါတယ်။ ခဏလေး သည်းခံပါ ရာဝရီ

သော ရှေ့နေဖြစ်ရင် နင်လွတ်မြောက်ပါပြီ”

“ဟမ်း”

“အဲ့ဒီအချိန်ကျရင် ငါ နင့်ကိုလက်ထပ်မယ်လေ။ ဒီကြားထဲ

ခင် ရည်းစားမထားရဘူးနော်”

“ခန့်သုတ”

“တကယ်တော့ ငါ နင်ဖတ်ဖို့ စာအုပ်တွေဝယ်လာတယ်၊ မပေး

ဖြစ်သေးတာဘဲရှိတယ်။ ငါ သန်ဘက်ခါမနက်၊ ပြန်မှ။ အဲ့ဒါ မနက်

ပြန် ဒီလိုအချိန်ကို နင်နဲ့ထပ်တွေ့လို့ဖြစ်ရဲ့လား”

“ဟင်”

“ငါတွေ့နေကျခုံတန်းလေးမှာ စောင့်နေမယ်နော်။ နင်မလာမချင်း... နင့်ကိုပြောစရာလည်းရှိတယ်။ နင်ကောင်းကောင်းအိပ်နော် အိမ်မက်လှလှမက်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးမယ်”

ဟုဆိုကာ သူမကို ပြောင်းလဲစွာပင် အကြည့်တစ်မျိုးနှင့်စိုက်ကြည့်ပြီးဝင်သွားသော ခန့်သုတကြောင့် သူမ ရင်ခုန်ရမလား၊ ငိုကြွေးရမလားပင် မသိနိုင်အောင် ရှုပ်ထွေး မွမ်းကြပ်သွားရပါသည်။

အပျိုဖော်ဝင်စလေး သူမက ရင်ခုန်ချင်ပေမယ့် သူမမှာ အခွင့်အရေးမျိုးက ရှိမနေခဲ့ဘူးလေ။

သူမသာ အကယ်၍ ခန့်သုတကိုရင်ခုန်ခဲ့ပါလျှင် ခန့်သုတက ဘဝက ခက်ခဲမည်ကို ကြိုတင်၍တွက်ဆမိနေသည်မှာ အရွယ်နှင့်အောင်သိလာရသည့် ဘဝအတွေ့အကြုံများကြောင့်ဖြစ်သလို စနေသင်္ဃန် မိုး ဂြိုဟ်ဝင်သည်ဟူသော ပတ်ဝန်းကျင်၏အစွဲများကလည်း သူမနုလုံးသားထဲထိ ပျံ့နှံ့နေရာယူနေပြီမို့ သူမကြောင့် ခန့်သုတ တစ်ခုခုဖြစ်မှုကို ကြောက်လန့်နေခဲ့ရပါသည်။

တကယ်တမ်း သူမရဲ့သမိုင်းတစ်လျှောက်ကိုကြည့်လျှင်လည်း သူမနဲ့ပတ်သက်ခဲ့သူများက လှပသူမှ မရှိခဲ့ကြတာဘဲ။

အမေလည်း အမေ... အဖေလည်း အဖေ... နောက်ဆုံး

အသွေးပင်လျှင် သူမရဲ့အဖေနှင့်လက်ထပ်ပြီး ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် မုဆိုး ခြင်ခဲရတာမဟုတ်လား... အခုလည်းကြည့်လေ၊ သူမနဲ့သူငယ်ချင်း ဘာရှိသေးတဲ့ ခန့်သုတ၊ ဆရာဝန်မလုပ်ဘဲ Law ကျောင်းသားသာ ဖြစ်နေခဲ့ပြန်ပါသည်။

အစဦးဆုံးမှာတောင် ဒီလောက်ထိ ကမောက်ကမဖြစ်နေလျှင် နောက်ဆုံးဆိုတာမျိုးကို မတွေးရဲတော့ပါ။

အခုချိန်မှာ ဆယ်တန်းကိုပင် ဘယ်လိုဖြေရဦးမှန်းမသိသေးသူမထက်စာရင် တစ်နေ့နေ့ ဆရာဝန်သေချာပေါက်ဖြစ်လာမည့် ဆေးကျောင်းသူက ခန့်သုတအတွက် ပိုမိုပြီးသင့်လျော်ပါမည်ဟူသောအတွေးမျိုးက သူမရင်ထဲဝင်လာလေ သူမနုလုံးသားက နာကျင်ရလေပါပဲ။

သူမ စိတ်ရှုပ်ထွေးခြင်းများစွာဖြင့် အိမ်ကိုပြန်လာခဲ့တော့လည်း အသွေးရော ထိုပုဂ္ဂိုလ်ပါ အိမ်မှာရှိမနေကြပါ။

မီးဖိုချောင်ထဲများ စားစရာရှိလေမလားဟု ရှာကြည့်တော့လည်း ထမင်းက တစ်စေ့မှရှိမနေ၍ ချက်ပြုတ်ရန် ဆန်အိုးကိုဖွင့်လိုက်တော့လည်း ဆန်က တစ်စေ့မှ ရှိမနေခဲ့ပါ။

သူမစိတ်ပျက်ပျက်နှင့်ပင် အိမ်ပေါ်တက်ပြီး သူမရဲ့ထားသော

ငွေများကိုယူကာ တစ်ခုခုထွက်ဝယ်ဖို့ စိတ်ကူးနှင့် စာအုပ်တွေကိုလှူ
လှောလိုက်သည်တွင် သူမရဲ့မျက်လုံးများက ပြူးကျယ် ဝိုင်းစက်သွား
ရပါသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူမစုထားသမျှငွေက စာအုပ်ကြီး
မှာ ပျောက်ခြင်းမလှပျောက်သွား၍ဖြစ်ပါသည်။

“ဟင်! ငါအထားမှားတာလား”

ဟု မိမိကိုယ်ကို သံသယနှင့် တခြားစာအုပ်များတွင်ပါ လှူ
လှောရှာဖွေလိုက်သည်တွင် မထင်မှတ်ဘဲ စာတစ်ကြောင်း ပြုတ်ကျလာ
ခဲ့ရပါသည်။

“ကျေးဇူးဘဲ ရာဝရီ၊ မင်းစုထားသမျှကို ငါတို့ စရိတ်လုပ်
သွားပြီး မင်းလည်းရွှေတော့။ နောက်နှစ်ရက်နေရင် အိမ်ပိုင်ရှင်တွေ
လာကြတော့မယ်။ ငါစိတ်မကောင်းပါဘူး... လင်သေ မယားပိုင်ဆိုတဲ့
အတိုင်း ငါ အဲ့ဒီအိမ်ကိုရောင်းလိုက်ပြီး... အကျီအသစ်အတွက် ကျော
ပဲ... ဘိုင့်ဘိုင့်”

သူမ မူးလဲချင်သွားရပါသည်။

မိတ္တူဆိုတာကို နာကြည်းသည်ထက် မုန်းမိသွားရပါသည်။
အပျိုဖော်ဝင်စအရွယ်လေးသူမက နားခိုစရာနေရာမရှိ ဘယ်သွား

မှာလဲ။

ရက်စက်လွန်းလှပါသည်။

ဘာကြောင့်များ ကံကြမ္မာက ရက်စက်နိုင်ရတာလဲ...

ဘာကြောင့်လဲ...

သူမအော်ငိုပစ်ချင်ပေမယ့် ထိန်းချုပ်နေရ၍ မျက်ရည်တွေ

က ပျောက်တစ်ချက်ပေါ်တစ်ဝက်နှင့် အရူးတစ်ယောက်လို ရင်ထဲမှာ
လောင်စွာခံစားနေရပါသည်။

သူမဘဝကြီးကို မုန်းတီးမိသွားရပါသည်။

လက်မလာနှင့် အပျိုဖော်ဝင်စအရွယ်သူမက ဘဝကို ဘယ်

လိုစတင်ရမှာတဲ့လဲ...

တွေးမရနိုင်အောင်ကို သူမဘဝက မှောင်မိုက်ခဲ့ရပါသည်။

အခန်း (၁၀)

“ဟတ်ချိုး... ဟတ်ချိုး...”

တစ်ညလုံး ဝရန်တာမှာ အိပ်ပျော်ခဲ့ရင်း မနက်ခင်းမှာတော့
အရည်ယိုလာခဲ့ရပါသည်။

သူမက အသင့်ဆောင်ထားသောဆေးကို ရေနံငုံမော့ချလိုက်
ပြီး ကော်ဖီပူပူကို နွေးသွားအောင် သောက်လိုက်ပါ၏။

နေသိပ်မကောင်းချင်၍ ရေမချိုးတော့ဘဲ ခြေလက်မျက်နှာ
ဆေးပြီးသာ သနပ်ခါးရေကျလူး၍ ထွက်လာခဲ့သည်တွင် ခန့်သိုတာ
ဆိုရုံမျှမှာ တွေ့လိုက်၍ အံ့သြသွားမိပါသည်။

၁၁၂ □ မယ်နိုင်

“သုတ”

“ဪ၊ ရာဝရီ”

“အစောကြီးပါလား”

“ငါ ဒီရောက်နေတာ သုံးနာရီလောက်ရှိသွားပြီ”

“ဟင်”

“နင်ထွက်ပြေးမှာစိုးလို့ပါ။ ငါလိုမဆိုးဖို့တစ်ယောက်က ခုလို ပြောရတော့ နင့်ကိုအားနာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ ထပ်ပြီးနောင်တမရချင်ဘူး... ငါကြိုးစားကြည့်ချင်သေးတယ်”

“သုတ”

“အချိန်တွေ အကြာကြီးဖြစ်သန်းခဲ့ပြီးမှ ခက်ခက်ခဲခဲဆိုတဲ့ ရတာကို ငါ ဒီအတိုင်းကြိုး လက်မလွှတ်ချင်ဘူး ရာဝရီရယ်”

“သုတ”

“ငါဒီလိုပြောတာ နင့်ခံစားချက်ကို မဆင်လို့မဟုတ်ပါဘူး။ ငါ ထပ်ပြီးနောင်တမရချင်လို့ပါ။ ငါ့မှာ နင့်ကိုပြောစရာတွေ အများကြီးတယ် ရာဝရီ။ မပြောဖြစ်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာကြာက စကားတွေကိုလည်း ပြောချင်တယ်။ နင် လက်ခံသည်ဖြစ်စေ လက်မခံသည်ဖြစ်စေပေါ့”

ဟုဆိုလာချိန်မှာတော့ သူမရင်ထဲ ခံစားသွားရပါသည်။

သို့သော် သူမ ပျော့ညံ့လို့မဖြစ်ဘူးလေ...

အကယ်၍ သူမ ပျော့ညံ့သွားမိခဲ့လျှင် သူမမုန်းသောဘဝကို

မိ သူမ ခုန်ဆင်းပြီးလျှက်သား ဖြစ်သွားမှာပေါ့။

“နင် ဒီနေ့ရုံးမတက်ရဘူးလား သုတ”

“အခုမှ နံနက်ငါးနာရီပဲ ရှိသေးပါတယ်”

“နင်ဘာဖြစ်လို့ အစောကြီးထလာခဲ့ရတာလဲ”

“တစ်ရေးမှ မအိပ်ရသေးတာပါ”

“ဟင်!”

“တစ်ညလုံးမအိပ်ရင် အားနည်းလာတယ်... ခေါင်းထဲမှာ

ကြည်မလင်ဖြစ်ရပြီး သတိက သိပ်မကပ်ချင်ဘူး။ နင်က ရက်ပေါင်း

များစွာမအိပ်ရတော့ စာမေးပွဲ ဘယ်လိုလုပ်ဖြေနိုင်တော့မလဲ”

“ငါအလုပ်ရှိသေးတယ် သုတ”

ဟုဆိုကာ တံခါးသော့ကိုဖွင့်ကာဝင်လိုက်ပြီး လွယ်ထားသော အိတ်ကို အခန်းထဲပစ်သွင်းလိုက်ပြီး အလုပ်စလုပ်ရန် အင်အားလုံးကို အသုံးပြုလိုက်သည်တွင်...

“ငါကူလုပ်လို့ရတာ ဘာရှိလဲ”

“နင်က ရှေ့နေပဲ၊ မီးဖိုချောင်နဲ့မအပ်စပ်ပါဘူး”

“ကြက်သွန်နွားရာရိုရင် နွားပေးမယ်လေ”

ဟုရွတ်ဆိုလာတော့ သူမက သုတကိုသေသေချာချာကြည့်

လိုက်ရာ...

“ငါ နင်နဲ့အတူ မီးဖိုချောင်အလုပ်လုပ်ဖူးချင်လို့ပါ”

ဟုဆိုလာသည်တွင် သူမက ကြည်သွန်ဖြူထည့်ထားသော

ပန်းကလေးနှင့် စားကို ချပေးလိုက်ပါသည်။

“နင်ထွက်သွားပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း ငါ အရူးတစ်ယောက်လို ခံစားခဲ့ရတယ် ရာဝရီ”

“ပြီးခဲ့ပြီမဟုတ်လား”

“ငါသိလိုက်တယ်၊ နင့်ကိုချစ်နေပြီဆိုတာကို”

“သုတ”

“ငါပြောပါရစေ၊ ငါက ကလေးတွေရဲ့အဖေမုဆိုးဖို့ပါ။ နင်က လွတ်လပ်တဲ့အမျိုးမို့ ငါလာတာ သိက္ခာကျတယ်ဆိုရင် နောက် ငါ မလာတော့ပါဘူး”

ဟုပြောလာချိန်မှာတော့ သူမရင်ထဲ နွမ်းလျသွားပေမယ့် အတိုင်းပဲ ပိုကောင်းတာမို့ တိတ်ဆိတ်နေလိုက်ပါသည်။

“ဒါပေမဲ့ ငါပြောချင်ခဲ့တဲ့စကားကိုတော့ ပြောခွင့်ပြုပါ။ နား

ထောင်ချင်သည်ဖြစ်စေ၊ နားထောင်ချင်သည်ဖြစ်စေ နားထောင်ပေး

အလို့ ငါတောင်းပန်ချင်ပါတယ် ရာဝရီ”

ဟုဆိုကာ ငြိမ်သက်နေလိုက်ပြီးမှ...

“ငါ နင့်ကို ဘယ်အချိန်ကတည်းက စသိသလဲ၊ သိလား”

ထိုသို့ပြောတော့လည်း သူမက စိတ်ဝင်စားမိသားပင်။

“ကျောင်းနောက်က သရက်ပင်ကြီးအောက်မှာဘဲ အားလပ်

နေတိုင်း ရှိခဲ့တဲ့အချိန်တည်းကပဲ။ ငါ တခြားလူတွေနဲ့စကားမပြော

ချင်ဘူး... နင်နဲ့တော့ပြောချင်ခဲ့တယ်။ ကျောင်းနောက်ကျလို့ ဆရာမ

ပြီးခဲ့အချိန်ခံထိတိုင်းလည်း ငါစိတ်မကောင်းခဲ့ဘူး။ ဖြစ်နိုင်ရင် နင့်

အား ငါ ဝင်ခံချင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အခြေအနေက မကောင်းဘူးလေ။

ငါ ဘတ်စကကဘောကွင်းမှာအော်ခဲ့ရတုန်းက နင့်ကို လူတွေဝိုင်းကြည့်

ခဲ့တယ်။ ငါ အဲ့ဒီမျက်ဝန်းတွေကို မုန်းတီးသွားခဲ့တယ်။ ယောက်ျား

လေးတွေက နင့်ကိုအတင်းပြောလာရင်လည်း ငါဒေါသဖြစ်ခဲ့ရတယ်။

ငါ့ဆုတ်မိမှာပါ။ ငါတို့ကိုမသင်္ကာလို့ ဆရာမကြီးရုံးခန်းထဲ ခေါ်တုန်း

ကလေ၊ ငါစိတ်ကို တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သလိုပဲ ငါသိသွားတယ်။ အကယ်

တော့ ငါလည်း နင့်ကိုချစ်လို့ရတာပဲ။ အဲ့ဒီကတည်းက ငါရင်ထဲကို

စိတ်တစ်မျိုးဝင်လာခဲ့တယ်။ . . တစ်ချိန်ချိန်မှာ နင့်ကို ငါ့နီးလုပ်နိုင်
မယ်လို့။ ခက်ခဲတဲ့နင့်ရဲ့မျှော နင်က ငါ့လက်မောင်းတစ်ဖက်ကိုကိုင်ပြီး
ပြုံးပျော်နေလိမ့်မယ်ဆိုတဲ့စိတ်ကူးမျိုးနဲ့ ငါကြိုးစားခဲ့တယ်။ . . ဒါပေမဲ့
နောက်ဆုံးမှာတော့ နင်ထွက်ပြေးသွားခဲ့တယ်။ နင်နဲ့ထိုင်ခဲ့တဲ့ခုံတစ်
လေးတိုလည်း ငါ မကြာခဏသွားဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ပြီးတော့ နင့်ကို ငါ
အချိန်တိုင်း လိုက်ရှာခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့်ထင်တယ်၊ ငါ့ရဲ့အိမ်ထောင်
ရေးဟာ မသာယာခဲ့ဘူး။ ငါစိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ဖူးတယ်။ ငါ့ရဲ့လက်ရှိနီး
သာ နင်ဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင်လို့။ . . ဒါပေမဲ့ ဒါက ရူးသွပ်မှုသက်သက်
နင်ဘာကြောင့် ပုန်းရှောင်သွားရတာလဲ ရာဝရီ”

သူမပြန်မပြောပါ။

“တစ်ခါတစ်ရံမှာ ငါတွေ့မိတယ်၊ နင်ပေးခဲ့တဲ့လက်ဆောင်
က နှုတ်ဆက်ခြင်းအမှတ်တရလားလို့။ အဲဒီလိုတွေ့မိတိုင်း ငါရင်နှုတ်
ရတယ် ရာဝရီ။ နင့်ကို ငါချစ်တယ်။ အရာအားလုံးနောက်ကျသွား
ပေမယ့်လည်း နင့်ကိုချစ်တယ် ရာဝရီ။ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာသိပေမယ့်
ဒီစကားလေးပြောရရင် ငါကျေနပ်ပါပြီ။ နင့်ကိုချစ်တယ် ရာဝရီ၊ အခု
ချစ်တယ်။ . . နင်က ငါ့ကိုပျော်အောင်လည်း လုပ်နိုင်သလို ဝမ်းနည်း
အောင်လည်း လုပ်နိုင်တယ်။ နင့်ကြောင့် ပြုံးခဲ့ဖူးသလို နင့်ကြောင့်

ငြည်း ငိုခဲ့ဖူးတယ်။ . . နင့်ကို ငါသိပ်ချစ်တယ် ရာဝရီ”

ဟုသာ ကမ္မူးရှူးထိုးဆိုကာ-ထသွားသော ခန့်သုတကြောင့်
သူ့မှာရပ်နေမိရင်းပင် အသက်ရှူနေသေးရဲ့လား မိမိကိုယ်ကို သတိ
ထားနိုင်စွမ်းမရှိတော့ပါ။

သုတလည်း ထွက်သွားပြီးရော၊ ရပ်နေတဲ့သူမရဲ့ခြေထောက်
ဆွဲက မနိုင်တော့သဖြင့် ခုံပေါ်မှာသာ အရုပ်ကျိုးပြတ် ထိုင်ချလိုက်
ခဲ့တော့သည်။

အခန်း (၁၁)

“ရာဝရီ... နေမကောင်းဘူးလား”

ဟု ခါတိုင်းလို တက်တက်ကြွကြွမရှိတဲ့သူမကို ဒေါ်သီက မေး
ချင် သူမမှာ ပျက်ယွင်းအိုကျနေသောမျက်နှာပုံကိုပြင်ကာ...

“ကောင်းပါတယ်”

“အခုဆို ဒေါ်သီနဲ့ ငါတို့မကြီးတို့ခင်လာတာ ဆယ်နှစ်နီးပါး
ပြီ... မညာပါနဲ့၊ မှန်မှန်ပြောပါ။ ဟိုရှေ့နေနဲ့ကြား ပြဿနာရှိနေလို့
သား”

သူမဘာမှပြန်မပြောဘဲ ငြိမ်သက်၍နေလိုက်ပါသည်။

“ရှာဖို့ အိမ်ပြန်နားရင် နားလိုက်ပါလား”

“ရပါတယ်”

“လက်တွေ့ ဓားထိမိကုန်ဦးမယ်၊ ခင်လာခဲ့တာကြာပြီ၊ ဒေါ်သိတိုက်စိတ်ချပါကွယ်။ ပြန်နားလိုက်... သွား။ ပုံစံက ဒီလောက်နွမ်းနယ်နေတာ အလုပ်ကိုဖိလုပ်နေရင် ကြာလာတော့ ကျန်းမာရေး ထိခိုက်ကုန်မှာပေါ့။ သွား... သွားပြန်နားလိုက်”

“အာလူးခွာလိုက်ဦးမယ်”

“ရပါတယ်ကွယ်၊ ဒါတွေ ဒေါ်သီလုပ်နိုင်ပါတယ်... စိတ်ချလက်ချသာ ပြန်နား။ လန်းဆန်းသွားချိန်မှလာခဲ့... ဟုတ်ပြီလား”
ဟုဆိုကာ သူမလက်ထဲမှ အာလူးသီးကိုဆွဲယူပြီး သူမကိုတွန်းလွှတ်နေသဖြင့်...

“ကျေးဇူးပဲ ဒေါ်သီ”

“ရပါတယ်ကွယ်”

“သွားစရာမရှိဖြစ်နေတဲ့ကျွန်မကို နေစရာပေးခဲ့လို့ရော၊ ဆွေမျိုးရင်းချာလိုစောင့်ရှောက်ပေးခဲ့လို့ရော သိပ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ သူစိမ်းဆန်တဲ့စကားတွေ ပြောနေရတာလဲကွယ်၊ ကိုင်းကျွန်းမိုကျွန်းကိုင်းမိုပေါ့”

“ကျွန်မ ပြန်တော့မယ်နော်”

“ပြဿနာရဲ့အတိမ်အနက်ကို ဒေါ်သီ သိပ်မသိပေမယ့် အရမ်းအတိမ်အနက်တောင် ကျော်လွှားနိုင်ခဲ့တဲ့ ငါ့တူမရဲ့စိတ်က ခိုင်မာမယ်၊ ဒေါ်သီယုံကြည်တယ်”

ဟူသော ဒေါ်သီ၏စေတနာစကားကို သူမက အပြုံးလေးနှင့် အမှတ်ပြုလိုက်ပါသည်။

စလင်းဘက်အိတ်လေးလွယ်ကာ ထွက်သွားသောရာဝရံကို ဒေါ်သီက လေးပင်စွာစိုက်ကြည့်နေခဲ့ပါသည်။

နဂိုတည်းက အရယ်အပြုံးနည်းပါးလွန်းလှသောသူမို့ မျက်စိပို၍ညှိုးရော်နေခဲ့ပါသည်။ အမြဲသွက်လက်ဖျတ်လတ်နေသူမို့ အောက်ထိငေးဝိုင်းနေတာဟာ တော်ရုံနာကျင်မှုမျိုးမဟုတ်ဘူးဆိုတာ သည်း သဘောပေါက်မိပါသည်။

ထိုရှေ့နေနဲ့တွေ့ပြီးမှ မျက်နှာပုံက သိသိသာသာကြီးပြောင်းသွား၍ ရာဝရီနဲ့ထိုရှေ့နေကြားမှာ ဇာတ်လမ်းတစ်ခုခုတော့ရှိခဲ့ရမည် သည်း သဘောပေါက်မိပါသည်။ သိချင်ပေမယ့်လည်း မစပ်စုသင့်ဘူး ဆိုသော အခြေအနေကိုသာအကဲခတ်ပြီး ငြိမ်နေခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သိပ်ခန့်သောရှေ့နေ၏ဥပတ်ရုပ်က တည်ကြည်လေးနက်မည်

အသွင်ကိုဆောင်နေ၍ ဒါဟာ ရှုပ်ထွေးသောပတ်သတ်မှုမျိုးတော့မဟုတ်
နိုင်ဘူးဆိုပြီး ယူဆနိုင်ပြန်ပါသည်။

အခုတလော ရာဝရီရဲ့စကားတွေက ထူးဆန်းနေသည်ဟု
လည်း တွေးမိပြန်ပါ၏။ ပြဿနာကို တိတိကျကျမသိရဘဲ ဝိုးတစ်
နှင့်မှန်းဆနေရသည်မှာ မောပမ်းလှပါ၏။

ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ်မတွေးတော့ဘူးဟုဆုံးဖြတ်ကာ ထောင်းလက်
ရော်သီးများကိုသာ ပိုမိုညက်သွားအောင် ထောင်းလိုက်စဉ်တွင်...

“အမေ”

“လန့်လိုက်တာဟယ်... ဘာလဲ”

“ဟိုရှေ့နေကြီး ရောက်နေတယ်”

“ဘာ!”

“မမရာဝရီရဲ့ရှေ့နေကြီး”

ဟုဆိုတော့ လက်ကို ရေပင်မဆေးနိုင်တော့ဘဲ ပြေးထွက်လာ
ခဲ့သည်တွင် ကြည်လင်ရှင်းသန့်သောရုပ်ရည်နှင့်လူရွယ်ကို တွေ့လိုက်
ရပါသည်။

“ကျွန်တော် ရာဝရီနဲ့ ခဏလောက်တွေ့ချင်လို့ပါ”

“ကျွန်မ ရှေ့နေကြီးကို စကားနည်းနည်းလောက် ပြောလို့

ရမလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ရပါတယ်အဒေါ်”

“ထိုင်ပါဦးကွယ်”

ဟုဆိုပြီး ဒေါ်သီပါ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

“ရာဝရီက စိတ်ခိုင်မာတဲ့လူကွယ်... ဒေါ်သီနဲ့စတွေ့တုန်းက

ချင်သလိုအရွယ်လေးပေါ့ကွယ်။ အဲဒီတုန်းက ရာဝရီက သွားစရာမရှိ

သလို စားစရာလည်းမရှိ၊ နေစရာလည်းမရှိခဲ့ဘူး။ မှတ်မှတ်ရရ အဝတ်

အင်္ကျီထည်တည်း ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူဟာ စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာတဲ့ မိန်း

ကလေးပါ။ ဘယ်တော့မှငေးမိုင်ခြင်းလည်းမရှိဘဲ တက်တက်ကြွကြွနဲ့

ဆန်းဆန်းခဲ့တယ်။ သူ့ဘဝအစိတ်အပိုင်းများအရ မိတွေးကိုတော်တော်

စဉ်းစားခဲ့တယ်ဆိုတာ ဒေါ်သီသိခဲ့ရတယ်။ ဒါတွေကို ဒေါ်သီထက် ငယ်

သီတုန်းက မိတ်ဆွေဖြစ်တဲ့ရှေ့နေက ပိုသိမှာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ခု ရာဝရီက အဲဒီလိုမဟုတ်တော့ဘူး။ ငေးပိုင် မိုင်တွေပြီး

အတိမကပ်ချင်တော့ဘူး။ ရှေ့နေနဲ့ရာဝရီကြားက ပတ်သက်မှုကို ဒေါ်သီ

သိပေမယ့် ရှေ့နေနဲ့ဆိုပြီးမှ ရာဝရီက ခုလိုပြောင်းလဲသွားခဲ့တာပါ။

ရှေ့နေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရာဝရီ သိပ်ခံစားနေရတယ်ထင်တယ်”

သူ့ထံပါးမှ ဘာသံမှထွက်မလာအောင်ပင် တိတ်ဆိတ်နေ
ပါသည်။

“ဒေါ်သီကာတော့ စိတ်ဒဏ်ရာများတဲ့ရာဝရီကို ပျော်ရွှင်စေ
ချင်တယ်။ ရာဝရီရဲ့စိတ်ကို ဒေါ်သီသီသလို ရှေ့နေကလည်း ပိုလိမယ်
လို့ ထင်ပါတယ်။ ရှေ့နေက ပညာတတ်မို့ ဒေါ်သီကာ ရှေ့နေကို ဘာရယ်
လို့ မပြောတတ်ပေမယ့် ဒေါ်သီ တစ်ခုတော့ အကြံပေးချင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် နားထောင်နေပါတယ်”

“ဘယ်လိုအဆုံးသတ်ပဲဖြစ်ဖြစ် မြန်မြန်အဆုံးသတ်လိုက်ပါ
ကွယ်။ စိတ်ထဲမှာ ရှင်းသွားမှ အဆင်ပြေမှာမဟုတ်လား... တဖြည်း
လောင်နေတဲ့မီးက ငြိမ်းရောက်တယ်။ ပြီးတော့ စိတ်တောင်းကိုယ်ကျေ
နဲ့ ဘဝကို ဝါးမြှိုခံရနိုင်တယ်”

“ကျေးဇူးပဲဒေါ်သီ... ကျွန်တော့်ကို ရာဝရီရဲ့အခန်းလိပ်စာ
ပေးလိုက်နိုင်မလား”

ဟုဆိုသဖြင့် ဒေါ်သီ ခေါင်းညိတ်ပြလာပါသည်။

သူ့ဘာတွေ့နေတယ်ဆိုတာ ဒေါ်သီမသိပေမယ့် ပြီးဆုံးတော့
မယ်ဆိုတာကိုတော့ လူကြီးစီမံ ရိပ်မိလိုက်ပါသည်။

အခန်း (၁၂)

“ဒေါက်! ဒေါက်! ဒေါက်!”

တံခါးခေါက်သံကြောင့် မျက်နှာသစ်နေသော သူမမှာ တဘက်
ကိုညွှန်းပြီး မျက်နှာကိုသုတ်ရင်းပင် တံခါးကိုဆွဲဖွင့်လိုက်ရာ မထင်မှတ်ထား
ဘဲမျက်နှာတစ်ခုကြောင့် မှင်တက်သွားရပါသည်။

“သုတ”

“နင့်မျက်ဝန်းတွေ ညိုနေတယ် ရာဝရီ”

ဟုဆိုသဖြင့် သူမမှာ ယောင်နနနှင့်ပင် မျက်ဝန်းကိုလက်

ဖြင့် တိုတိမိလိုက်ပါသေးသည်။

“နင့် ပင်မန်းနေတယ်နဲ့တူတယ်”

“မပင်ပန်းပါဘူး၊ ဒေါ်သိနဲ့အေးမြင်ရှိသားပဲ”

“နင့်စိတ်ကို သူတို့က ဝင်ကူဖြေရှင်းပေးလို့မှမရတာ”

“အိမ်ထဲဝင်လေ”

ဟုဆိုတော့ သူက အိမ်ထဲသို့ဝင်လာကာ နံရံတွေကိုကြည့်လိုက်ပြီး နှစ်လုံးတည်းရှိသော ခုံအနက်တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“နင့် ဒီမှာနေတာ ကြာပြီလား”

“အင်း... နှစ်နှစ်ကျော်သွားပြီ”

“နင့်ကိုအဆင်ပြေပါ့မလားလို့ ငါအမြဲတွေးပူခဲ့တယ်၊ မိုးခွက်ရင်လည်း မိုးမိနေမလား... ချမ်းအေးချိန်မှာလည်း အနွေးအကူမဝတ်ပါ့မလားလို့ စိတ်ပူခဲ့တယ်... အခုတော့ နင့်အခြေအနေကို ငါ့ရဲတဲ့အတွက် မပူပင်တော့ပါဘူး”

“သုတရယ်”

“ငါ နင့်ကို နောက်ဆုံးလာကြည့်တာပါ”

“နောက်ဆုံး”

“သေချာပြန်စဉ်းစားကြည့်ရင် ငါ နင့်ကိုသေသေချာချာမကြည့်

တော့။ ငါအသက်ကြီးသွားရင် နင့်ကိုမေ့သွားမယ်၊ မမေ့ဘူးဆိုတာ သိနိုင်ဘူး။ အခုလို အချိန်တစ်ခုပေးပြီး ကြည့်ထားတော့ သာမန်ထက် မှတ်မိတာပေါ့”

သူတ ဘာတွေပြောနေသလဲ သူမ မသိပါ။ တစ်ခုခုကို ဆန္ဒပြုစွာ သိချင်ပေမယ့် သူမ ဘာကိုမှမေးခွန်းမထုတ်ဖြစ်ပါ။

“နင့်အပြုံးက သိပ်လှတယ်၊ ငယ်ငယ်တည်းက မပြုံးတတ်ဘဲနင်က ငါ့ကြောင့်ပြုံးခဲ့ရင် သိပ်လှတယ်။ အခုချိန်ထိမဲ အဲ့ဒီအပြုံးတွေ ကြောင့်ပဲ မေးခွန်းပျောက်ကွယ်သွားမှာကို ငါစိုးရိမ်မိတယ်။ ငါနဲ့ထပ်တွေ့ခင်အချိန်ကလိုပဲ ပုံမှန်လည်ပတ်ပြီး ပျော်ပျော်နေရမယ်နော်”

“သုတ”

“နောက်ဆို ငါ နင့်ကိုလာမတွေ့တော့ပါဘူး။ ဒါကြောင့် နင့်ကိုတစ်ခုခွင့်ပြုနိုင်မလား”

“သုတ”

“ငါ နင့်လက်ကို ခဏလောက် ဆုပ်ကိုင်ထားချင်တယ်”
ထိုစကားလုံးလေးက တိုတိုလေးဆိုပေမယ့် သူမရင်ထဲမှာ တွေ့ဖြစ်ကုန်မှန်းမသိအောင် ခြေင်းဆန်ကုန်ရပါသည်။

ဘာဖြစ်လို့ အဲ့ဒီလိုမျက်ဝန်းမျိုးတွေနဲ့ ငါ့ကိုကြည့်ရတာလဲ

သုတရယ်... မကြည့်ပါနဲ့...

နင့်ရဲ့အကြည့်က သိပ်ကို သိမ်မွေ့နူးညံ့တယ်ဆိုပေမယ့် နှလုံးသားကိုသာ ငါ မထိန်းသိမ်းနိုင်ခဲ့ရင် ငါမုန်းသောဘဝတစ်ခု သားကောင်ဟာလည်း ငါကိုယ်တိုင်ပဲဖြစ်သွားရလိမ့်မယ် သုတရယ်

နင် ငါ့ကို အဲဒီလိုမကြည့်ပေးပါနဲ့ဟု ရင်ထဲမှာအကြိမ်ကြိမ် တောင်းဆိုနေခဲ့ပေမယ့် သူမချစ်သူရဲ့လက်နုနုများက သူမရဲ့လက်မပေါ် လွှမ်းမိုးကျရောက်၍လာခဲ့ပါပြီ။

ထိုသို့ဗရမ်းဗတာခန့်နေသောရင်ခန့်သံတွေကို ဘယ်လိုစုအားမျိုးနဲ့ ထိမ်းချုပ်ရမှာလဲသုတရယ်... ကျေးဇူးပြု၍ နင် ငါ့မပြုစားပါနဲ့တော့လား။

သို့သော် သုတကတော့ မြတ်နိုးစွာပင် သူမရဲ့လက်ဖဝါးကို ယုယံ့စွာငုံနှမ်းကာ...

“ငါသွားတော့မယ် ရာဝရီ၊ ခုလိုခွင့်ပြုပေးတဲ့အတွက် ဇနီးတင်ပါတယ်”

ဟုဆိုကာ သူမကို ထပ်မံ၍လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ ထွက်သွားသည်တွင် သူမနှလုံးသားမှာ တဆစ်ဆစ်နာကျင်လာရပါသည်။

တကယ်ပဲ သူမနဲ့သုတက ထပ်မံ၍ ဘယ်တော့မှမတွေ့

ဆုံတုန်းတဲ့လားဆိုတဲ့အတွေးကြီးက သူမကို တခြားကမ္ဘာသို့ခေါ်ဆောင်သွားသော ကံကြမ္မာဆိုးကြီးတစ်ခုလိုပင် ရင်ထဲ၌ ခံနိုင်ရည်အားတွေ ကုန်ဆုံးကုန်ရပါသည်။

“သုတ”

သူမ ကျုံးအော်ပစ်လိုက်ပါတော့သည်။

သူမရဲ့အော်သံကြောင့် အခန်းထဲမှထွက်ခွာလုလု ခန့်သုတ ခန့်သုတ အစုံမှာ တုန်ခန်ရင်တုန်သွားရပါသည်။

“ခန့်သုတ”

သူမ ဒုတိယအကြိမ်ခေါ်လိုက်တော့ သုတက လှည့်ကြည့်မိသွားခဲ့ပါသည်။

“ခန့်သုတ”

ထိုနာမည်ကိုခေါ်ရင်းပင် သူမမျက်ဝန်းထဲမှ အရည်ကြည်တို့ အတိုင်းအဆမဲ့ ဒရဟောရွာချလာရပါတော့သည်။

“ခန့်သုတ”

“သုတပါ... နင်ခေါ်နေကျနာမည်လေ”

“သုတ... လူဆိုး”

“ရာဝရီရယ်”

သူမကိုယ်လေးကိုဆွဲယူ၍ ပွေ့ဖက်ထားပါတော့သည်။

BURMESE
CLASSIC

အခန်း (၁၃)

ခါတိုင်းနေ့နဲ့မတူ တမူထူးစွာပင် အပြင်မှတက်ကြွမြူးထူးစွာ
မြန်လာသောသူက အိမ်အကူဖြစ်သောဒေါ်လုံးကို...

“သားနဲ့သမီးရော”

ဟုသတိတရမေးလိုက်၍ ဒေါ်လုံးမှာ ထူးထူးဆန်းဆန်း တအံ့

သြုပ်ငါး

“ရှိ... ရှိပါတယ်ဆရာ၊ စာသင်နေကြတယ်”

“ဪ... ပြီးရင် ကျွန်တော့်ဆီ လွှတ်လိုက်ပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”

“ကျွန်တော်အိမ်ထောင်ပြုမယ်ဆို ဒေါ်လုံး ဘယ်လိုမြင်လဲ”

“ရှမ်း!”

ထူးဆန်းလွန်း၍ အံ့သြမိတာအမှန်ပါပဲ။

အမြဲတမ်းရုပ်တည်ကြီးနှင့်သာနေတတ်သည့် ဆရာက ထူးဆန်းဆန်းပြောလာ၍ဖြစ်ပါသည်။

ဒါထက်ပို၍ထူးဆန်းသည်က မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမှ စိတ်မဝင်စားတဲ့ဆရာက မိန်းမယူမယ်တဲ့လေ။

ဆရာကတော်ရှိစဉ်ကတောင် စက်ရုပ်လူလိုအမည်တွင်တဲ့ ဆရာက ဘယ်လိုအမျိုးသမီးမျိုးနဲ့လက်ထပ်မှာလဲဆိုတာမျိုးက ပို၍ စိတ်ဝင်စားစရာဖြစ်နေရပါသည်။ ဆရာပုံက သိပ်ကိုလန်းဆန်းတက်ကြွနေတာတော့ အမှန်ပါပဲ။

သူမ ဒီအိမ်မှာအလုပ်လုပ်ခဲ့သော ဒီခြောက်နှစ်ဆိုတဲ့ သက်တမ်းတစ်လျှောက်တွင် ဆရာရဲ့မျက်နှာ၌ပြခြင်းကို ဒါ ပထမဆုံးတွေ့ရတာမို့ ဆရာ တကယ်ပဲ လက်ထပ်တော့မှာလား...

ဆရာ တကယ်ပဲ လက်ထပ်ပါတော့မည်ဆိုလျှင်လည်း ထိုအမျိုးသမီးဟာ ဆရာစိတ်ကို တော်တော်ညှို့ယူဖမ်းစားနိုင်သူပဲဖြစ်လိမ့်မည်ဆိုတာ တွက်ဆမိလိုက်ပါသည်။

အမြဲတမ်းတည်တည်ကြီးသာ စိတ်ခံစားချက်မဲ့စွာ မရယ်မပြုံး

ဆတ်သည့်ဆရာကို ခုလိုလူသားတစ်ယောက်ရဲ့ခံစားမှုမျိုးပေးတဲ့အတွက် ထိုအမျိုးသမီးကိုမမြင်ရသေးပေမယ့် ကျေးဇူးတင်နေမိပါသည်။

ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် သူမကတော့ ဆရာလက်ထပ်တာကောင်သည် ဆုထင်ပါသည်။ ဆရာက အရွယ်ရှိသေးတဲ့လူဘဲ။ အနည်းဆုံးတော့ ကလေးနှစ်ယောက်ကိုအုပ်ထိန်းပေးမည့် အိမ်ရှင်မတော့ လိုတာပေါ့။ သူမတွေ့မိတွေ့ရာကို စိတ်လွတ်လက်လွတ်တွေ့နေမိရာ...

“ဒေါ်လုံး”

“ဪ... သားတို့စာသင်ပြီးသွားပြီလား”

“ဖေဖေပြန်လာပြီလား”

ဟု မူကြိုအရွယ်သာရှိသေးတဲ့သားကဆိုလျှင်...

“ရောက်ပြီ. သားတို့သမီးတို့ကို ဖေဖေက ပြောစရာရှိလို့တဲ့”

“အခု ဖေဖေဘယ်မှာလဲ”

“အခန်းထဲမှာ သမီး”

“ဒေါ်ကြီး သမီး ထောပတ်သီးဖျော်ရည်သောက်ချင်တယ်”

“အင်း... ဒေါ်လုံးဖျော်ထားလိုက်မယ်လေ”

ဟုဆိုတော့ ကလေးနှစ်ယောက်မှာ လူကြီးများနယ် တည်

ငြိမ်စွာပင် အပေါ်တက်လာခဲ့ပါသည်။

“ဖေဖေ”

“ဪ သားနဲ့သမီး၊ လာလေ”

ဟုရေသောက်နေသော ခန့်သူတကာ ပြောလိုက်လျှင် ကလေး နှစ်ယောက်မှာ ကုတင်ဘေးမှဆိုဖာခုံဖော် ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

အဖေတစ်ယောက်နှင့် သားငယ်သမီးငယ်လေးတွေကြားမှာ အနည်းငယ်အေးစက်နေသည်ဟုထင်ရပေမယ့် မိသားစုမှ တစ်ဦးအပေါ် တစ်ဦး၏အကြည့်များက နွေးထွေးလှပါသည်။

သူက သားနှင့်သမီး၏မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ထိုင်ချကာ...

“သမီးက မေမေကိုမှတ်မိသေးလား”

ဟု သူက ဆိုင်းမဆင့်မဆင့်ဘဲ ကောက်ကာငင်ကာကြီးမေး လိုက်တော့ ကလေးနှစ်ယောက်လုံးမှာ သူ့ကိုပြုံးပြပြီး ကြည့်လာကြပါ သည်။ သို့သော်...

“မှတ်မိပါတယ်၊ သမီးအခန်းထဲမှာ မေမေရဲ့ပုံရှိတယ်”

“သားကရော”

“မမကုတင်ထိပ်မှာ ရှိတယ်လေ... သားလည်းသိတာပေါ့”

မမက ပြောတယ်။ သူက မေမေတဲ့”

သူက မူကြိုအရွယ်သာရှိနေသေးတဲ့ ကလေးငယ်ရဲ့ဦးခေါင်း ထိထိလိုက်ပါသည်။

“အခုချိန်မှာသာ မေမေရောက်လာမယ်ဆို သား ဘယ်လို ခံလဲ”

ဟုဆိုတော့ သားဆူးချုံထူးကတော့ သူ့ကိုပြုံးကြောင်ကြောင် ကြည့်နေခဲ့ပြီး...

“မေမေက သေသွားပြီလေ... ဖွားဖွားလိုပဲ သေပြီးရင် ပြန် ကတော့ဘူးမဟုတ်လား”

“တခြားမေမေတစ်ယောက်ပေါ့”

ဟု လေးလေးနက်နက်ကြီးပင် ငယ်ရွယ်သေးသောကလေး ယောက်ကို လူကြီးအရာထားကာ ဆွေးနွေးနေခဲ့ပါ၏။ သူက လေး နက်နက်ပြောဆိုနေခဲ့သလို ကလေးနှစ်ယောက်မှာလည်း လေးလေး နက်နက်ပင် နားထောင်နေခဲ့ပါ၏။

မူကြိုအရွယ်သာရှိသေးတဲ့သားငယ်က မသိနားမလည်စွာပင် မူလတန်းရှိပြီဖြစ်တဲ့သမီးငယ်ကတော့ သူ့ကိုမမှီတ်မသုန် ကြည့်နေခဲ့၍...

“ဖေဖေ တခြားမိန်းမတစ်ယောက်နဲ့လက်ထပ်တော့မယ်”

“ဒါဆို သမီးတို့အိမ်ကို မိထွေးရောက်လာတော့မှာပေါ့”

“ဟင်!”

သူ့အံ့ဩသွားရပါသည်။ ဒီလောက်ငယ်သေးတဲ့ကလေးက မိထွေးဆိုတဲ့အသံအနှုန်းကိုသိနေပါလား။

“မိထွေး.. ဒါ သမီးဘယ်လိုသိသလဲ”

“ဗီဒီယိုကားတွေထဲမှာလည်း မိထွေးက မကောင်းဘူးဖေဖေ ရက်စက်တယ်.. စင်ဒရဲလားကိုလည်း မိထွေးက နိုင်စားတယ်။ ဘွားဘွားက စင်ဒရဲလားပြိုင်ကိုပြောတယ်.. မိထွေးဆိုတာ ဒီလိုမျိုးချစ်ပဲတဲ့”

ဟုန်းရှင်းစွာ ကလေးပီပီပြောတော့မှ သူ သဘောပေါက်လာခဲ့ရပါသည်။ နိုင်ငံခြားကိုအပြီးပြောင်းသွားတဲ့ ကလေးတွေရဲ့အဘွားဖြစ်သူက လာသွားတာမှ မကြာသေးတာပဲ။

ကလေးတွေရဲ့အဘွားဖြစ်သူကို အာရုံထဲမြင်ယောင်မိတာနှင့် စိတ်ရှုပ်ထွေးသွားရပါသည်။ ဆံပင်ကိုကောက်လိုက်ဖြောင့်လိုက်နှင့် လိမ်ခြယ်ကာ အံ့မြဲခေတ်ရှေ့ပြေးနိုင်သူမို့ပါ။

မိခင်သွေးနှောနေသည့်မိန်းမကို သူလိုအားဆေးတည်ငြိမ်မှုက မျက်စိရေးမတည့်တာ သိပ်အဆန်းကြီးတော့မဟုတ်တော့ပါ။

မြန်မာပြည်ကို ခဏလာတဲ့ဒီဆယ်ရက်အတွင်း ကလေးတွေ

ဘယ်လောက်ထိများ သွေးထိုးသွားပြီလဲဟုလည်း စိတ်ပူမိပါသည်။

“လူတိုင်းတော့ ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူးသမီးရယ်။ အဲ့ဒါက ပုံပြင်မဟုတ်ပါ”

“ဟင့်အင်း၊ သမီးတော့ကြောက်တယ်၊ မလိုချင်ဘူး.. ဖေအေးနဲ့ဆူးချဲ့ထူးနဲ့ ဒေါ်လုံးနဲ့ဆို မရဘူးလား”

“သားကရော”

“မမအတိုင်းပဲ”

ဟုညီညီညွတ်ညွတ်ထွက်ဆိုလာသောကလေးနှစ်ယောက်အသံကို သူရင်မောသွားမိပေမယ့် သိပ်ငယ်သေးသောကလေးတွေမို့တာ..

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ဖေဖေက ရာဝဇီကိုသိပ်ချစ်နေတယ်”

“သမီးတို့ထက် ချစ်လားဟင်”

“အတူတူချစ်တယ်.. သမီးနဲ့သားကိုက ဖေဖေမွေးခဲ့ရလို့ ခင်ထဲက ချစ်တယ်။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ ရာဝဇီကိုချစ်ရတာက ဆယ်စက်ကျော်နေပြီ”

“ဒါဆို သမီးတို့ထက် အသက်ပိုကြတာပေါ့”

“အင်းပေါ့၊ ဒါကြောင့် ဖေဖေက အတူတူနေချင်တာပေါ့။
နောင်တပ်ချိန် သားနဲ့သမီးက အသက်ကြီးလာလို့ အိမ်ထောင်ပြုသွား
ရင် ဖေဖေတစ်ယောက်တည်းပျင်းတာပေါ့... ရာဝရီနဲ့ဆို မပျင်းတော့
ဘူးလေ”

“ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် မိထွေးရောက်လာတော့မှာပေါ့”

“အမေလို့သဘောထားလိုက်ရင် အမေပါပဲ၊ အမေရှိတော့
ပျော်စရာကောင်းတာပေါ့။ နောက်ဆို ပိုပြီးပျော်စရာရှိလာတော့မှာ”

ဟု သူက ကလေးတွေကိုချော့မော့နှစ်သိမ့်ကာ ပြောလိုက်
ပေမယ့် တည်ငြိမ်နေသောပုံလေးတွေကြောင့် ရင်ထဲတွင် မတင်မကျ
ဖြစ်မိပါသည်။

ဒါ ငါ့သားသမီးတွေပဲ၊ သူတို့က အရွယ်မရောက်သေးဘူးပဲ။
ငါလုပ်သလိုဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ ကလေးတွေကို လူရာမသွင်းတဲ့စိတ်မျိုးနဲ့
လည်း သူမနေချင်ပါ။

ထို့ကြောင့် ခုလိုပြောဆိုမိပြန်တော့လည်း ကလေးတွေကို
ဒဏ်ရာဖြစ်စေပြီလားဟု ကြောင့်ကြမိပါသည်။

သို့သော် ရာဝရီရဲ့အပြုံးတစ်ချက်က သူ့ရင်ထဲကို ကြည့်
လန်းသန်းစေရပါသည်။

အခန်း (၁၄)

“တကယ်ပဲ လက်ထပ်တော့မှာလား”

ဟု ဇာဝမ်းဆက်ပန်းနုရောင်လေးနှင့် အခန်းထဲမှထွက်လာ
သူမကို ဒေါ်သီကမေးလျှင် သူမ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိဖြစ်သွားရ
သည်။

“ဒေါ်သီကတော့ သိပ်မြန်လွန်းတယ်လို့ထင်တယ်။ အမှန်က
နဲ့ယူစဉ်းစားသင့်သေးတယ်”

“စေတနာနဲ့ပြောပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ သိပ်
မြန်တယ်ဆိုတာသိပေမယ့် ဒီလိုအချိန်က မလွဲမသွေရောက်လာ

မှာပဲ... စိတ်ပင်ပန်းခဲ့ပြီး စောင့်ဆိုင်းနေမယ့်အစား ပြေးတွေ့လိုက်ခဲ့
လို့ပါ”

“သူက ငြင်းပယ်စရာမရှိတဲ့လူဆိုပေမယ့် မင်းသိပ်မုန်း
ဘဝကို ရောက်ရမှာလေ”

“ကျွန်မရင်ထဲမှာလည်း နာကျင်ရပါတယ်၊ နာနာကျင်ကျင်
နဲ့ကို ခုလိုဆုံးဖြတ်ချက်ချမိခဲ့တာပါ။ သူနဲ့ဒုတိယအကြိမ်ဝေးပြန်တော့
မယ်ဆိုတဲ့ခံစားမှုကြီးက ဘယ်အရာကမှ လိုက်မမိခဲ့ဘူး ဒေါ်သီရယ်၊
ကျွန်မ သူ့ထဲမှာ ကျရှုံးသွားတယ်”

“ရာဝရီရယ်”

“သူက အနေတည်ပေမယ့် ကြင်နာတတ်တဲ့လူပါ။ တစ်
ဘဝလုံးမှာ ဘယ်သူ့ကိုမှအားမကိုးခဲ့ဖူးပေမယ့် သူ့ကိုအားကိုးချင်
သွားတယ်။ သူ့အရိပ်မှာ ခိုလှုံချင်မိသွားတယ်။ သူ့အရိပ်မှာ ခိုလှုံချင်
လုံခြုံသွားမှာကိုခံစားရတယ်... ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ကျားတစ်
ကောင်လိုနေလာခဲ့ပေမယ့် သူ့အရှေ့မှာတော့ ယုန်သူငယ်လေးလိုနေ
ချင်မိတယ်... သူ့လက်မောင်းတစ်ဖက်ကိုကိုင်ပြီး ကျွန်မလည်း တခြား
မိန်းမတွေလို နေချင်ပါတယ်”

ပြောရင်းပင် သတို့သမီးလောင်းဖြစ်တဲ့သူမက မျက်ရည်တွေ

အေးကျလာခဲ့ရပါသည်။

“မျက်ရည်တွေ သုတ်လိုက်ပါကွယ်၊ ဒေါ်သီကြောင့် အခုလို

မျက်ရည်ကျတာ ဒေါ်သီအားနာပါတယ်”

“ဒေါ်သီ...”

“သတို့သမီးဆိုတာ မင်္ဂလာယူနေတဲ့အချိန် မပိုင်ကောင်းပါဘူး။

သုတ်လိုက်ပါ ဒီမျက်ရည်တွေကို။ ခဲမှန်ဖူးတဲ့စာသူငယ်က နောက် ခဲ
သစ်လုံးလာမှာကို ကြောက်နေတတ်ကြတယ်။ မကြောက်ပါနဲ့၊ နောက်ခဲ
လာချင်မှလာမှာပါ။ အကယ်၍ လာခဲ့ရင်လည်း မှန်ချင်မှမှန်မယ်။
သိသိသာသာ ဂျီသေးတယ်လေ။ ဒီနေ့ညနေသုံးနာရီနဲ့ မနက်ဖြန်ညနေ သုံး
နာရီက မတူနိုင်ပါဘူး။ ဂဏန်းသာတူပေမယ့် သူတို့ကြားမှာ အခြေအနေ
အချိန်အခါက ပိုင်းခြားသွားပြီလေ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်... ကံကြမ္မာကြီးကိုလည်း ကျေးဇူးတင်

ပါတယ်။ သူ့သာ အခွင့်အရေးမပေးခဲ့ဘူးဆို ဒေါ်သီနဲ့ ခုလိုဆုံခွင့်ရမှာ
မဟုတ်ဘူး”

“ကဲကဲ... လာ၊ သွားရအောင်၊ သတို့သား စောင့်နေလောက်

ဟုဆိုကာ ထွက်လာခဲ့တော့ သူက အမှန်တကယ်ဘဲ စောင့်

နေခဲ့ပါသည်။

သူမ လုံးဝထင်မှတ်မထားခဲ့တဲ့ကိစ္စက ဒီနေ့တော့ အိပ်မက်
သဖွယ် သူမထံသို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ရောက်လာခဲ့တာပါ။

သူမအပေါ်သိပ်ကောင်းတဲ့ခန့်သုတကို သူမမကြာခဏသေ
ရပေမယ့် ခုလိုပြန်ဆိုရလိမ့်မယ်လို့မတွေးခဲ့ဖူးပါ။ ခုလိုလက်ထပ်ခြင်း
မယ်လို့ဆို အိပ်မက်ပင် မမက်ခဲ့ဖူးပါ။

သူမဟာ မိထွေးဖြစ်တော့မှာပါလားဆိုတဲ့အတွေးက ရင်ထဲ
ခုလုံးကို ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးဖြစ်စေရပေမယ့် ခန့်သုတရဲ့ကြည်စင်တဲ့အကြံ
ကြောင့် သူမရင်ထဲ ထင်ထားသလောက်ကြီး မကျပ်တည်းတော့ပါ။

သို့သော် သူမ စဉ်းစားနေမိပါသည်။ သူမဟာ မိထွေးထက်
ယောက်ဖြစ်လာတော့ သူမရဲ့ကလေးမဟုတ်တဲ့ အဲ့ဒီကလေးနစ်ယောက်
ကို ဘယ်လိုဆက်ဆံပြောဆိုရမလဲဆိုတာ တွေးမရနိုင်တာအမှန်ပါ။

သေချာစဉ်းစားကြည့်လိုက်ရင်လည်း သူမဘဝမှာ မည်သို့သော
ကလေးနှင့်မှ ပြောဆိုဆက်ဆံဖူးခဲ့သည်ဟူ၍မရှိခဲ့ပါ။

ခုတော့ အဲ့တော့အကြုံမရှိတဲ့သူမက ထိုကလေးတွေကို ဘယ်
လို စကားစပြောရမှန်းမသိနိုင်ပါ။

ကလေးတို့ မင်္ဂလာပါလို့ပြောရမှာလား... ငါက မင်းတို့အား

ခွဲခွဲနဲ့မလို့ပြောရမှာလား... ငါ ဒီအိမ်ကိုပြောင်းလာတာလို့ပြောရမှာ
လား... ဒါမှမဟုတ် ဒီနှိန့်မစင်သေးတဲ့ကလေးတွေကိုကရုမစိုက်ဘဲ နေ
မှာလား... ဆိုတာ တွေးမတတ်နိုင်အောင်ဖြစ်ခဲ့ရပေမယ့် နောက်ဆုံး
တော့ တွေးမတတ်နိုင်တဲ့ မိသားစုရိပ်မြို့ထဲသို့ ရောက်လာခဲ့ရပါသည်။

ခန့်သုတကတော့ သူ၏ဖနီးသည်အသစ်ကျပ်ချွတ်လေးကို
ဆင်းရန် ကားတံခါးကို အဆင်သင့်ဖွင့်ပေးခဲ့ပါသည်။

“ဆရာတို့ရောက်ကြပြီလား”

“မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်... သူက ဒေါ်လုံးတဲ့ ထမင်းချက်၊
အိမ်သိမ်း၊ သိပ်ကိုစိတ်ချရတယ်၊ စိတ်ရှည်တယ်၊ အားကိုးရတဲ့သူပေါ့”

“အခန်းအဆင်သင့်လုပ်ထားပါတယ် ဆရာ”

“ကလေးတွေရော”

“ညှော်ခန်းမှာ ထိုင်နေကြပါတယ်”

“အိတ်တွေ မပြီးဝင်ခဲ့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”

“ရဲ့ ရပါတယ်... ရာဝရီ မ၊ ခွဲမယ်”

“ရပါတယ် ဆရာကတော်၊ ဒါ ဒေါ်လုံးအလုပ်မို့ အေးအေး
အေးအေးနားပါ”

“သုတ၊ နင်ဝင်နှင့်နော်... လူကြီးဆိုတော့ ဒီလိုခိုင်းတာ မသင့်တော်ဘူးထင်လို့ပါ”

“ကောင်းပြီလေ... ကို တစ်အိတ်ဆွဲကုမယ်”

ဟုဆိုပြီး သူက အိတ်ကြီးကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပင်ဆွဲကာ၊ တင်သွားတော့ ဒေါ်လုံးက သူမကိုကြည့်ပြီး...

“ဒေါ်လုံး သိလိုက်ပြီ”

“ရှင်!”

“ဆရာကတော်က ကြင်နာတတ်တယ်... နဲ့ညည်းတယ်...”

မောက်မာမှုမရှိတုန်း”

“ကျေးဇူးပဲ”

ဟုသာ တိုတိုတုတ်တုတ်ပြောကာ အိတ်တစ်လုံးကိုမပြီး လာခဲ့ပါသည်။

“ရာဝရီ”

“အင်း”

ညှော်ခန်းမှာပင် သူနည်းတူ အိတ်ကိုချရင်း ထူးလိုက်ပါသည်

“ထပ်ပြီးမိတ်ဆက်ပေးချင်လို့ပါ”

“အင်း”

“သမီးက ပန်းဝံဖူး သားက ဆူးချိုထူး။ သားနဲ့သမီး...”

“အဲဒါ ဖေဖေမိန်းမ သားတို့အမေ ရာဝရီပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့အန်တီ၊ တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်”

ဟူသော ကလေးမရဲ့စကားကြောင့် ဟန်လုပ်ပြီးနေရတဲ့ သူမ ဆိုပြီးပွင့်က အဝေးသို့လွှင့်စင်ချင်ချင်ဖြစ်ရပေမယ့် ထိန်းထားလိုက်ရသည်။

“ဖေဖေမိန်းမမို့ မေမေလို့ခေါ်ရမယ် သမီး”

“ဆရာမကိုမေးတယ်၊ အမေဆိုတာ ဘာမျိုးလဲလို့။ ဆရာမ

က ပြန်ဖြေတယ်ဖေဖေ။ ဗိုက်ထဲကနေ မွေးပေးတာကိုခေါ်တာတဲ့။ သမီး နဲ့မေမေက သေသွားပြီတဲ့”

“သမီး”

“နေပါစေ သုတ... သူတို့ခေါ်တတ်သလိုခေါ်ပါစေ”

ဟုသာ ပြောလိုက်ပေမယ့် ရင်ထဲမှာတော့ ထိရှ အောင့်မျက် ရွာရပါသည်။

ဒါ သူမကိုလက်မခံနိုင်ဘူးဆိုတဲ့အထာပေါ့။ သူမရင်ထဲ ခံစား

တတ်ရတာနဲ့အညီ ထိုကလေးမကိုလည်း စိတ်ထဲတစ်မျိုးကြီးတော့ထိုက် ထိပါသည်။

ဘာဖြစ်လို့များ ဒီလိုအရွယ်သေးသေးလေးနဲ့ ဒီလောက်
ပြောဆိုတတ်နေတာလဲဟုလည်း တွေးပစ်မိပါ၏။

သူမရင်မောမိသွားပါသည်။ ဒီကလေးတွေနဲ့ ရေရှည်ဖြစ်
မလားဟုလည်း တွေ့ဝေသွားရပါသည်။

“သုတ”

ဟု အင်္ကျီမလဲနိုင် မျက်နှာမသစ်နိုင်သေးဘဲ မှန်တင်ခုံရှေ့ထိုး
ကာ ဆွေးမြည့်စွာပင် ခေါ်မိသွားပါသည်။ ထိုအချိန်မှာ စိတ်လက်ပေါ့
စွာ လေချွန်နေခဲ့သောသုတက...

“အင်း”

“ငါရင်မောနေတယ် သုတ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အခု ငါတစ်ခုခုကိုစဉ်းစားနေတယ်”

ဟု သူမက ဆွေးဆွေးလေးဆိုလိုက်သဖြင့် ခန့်သုတ၏မျက်
ခုံးနှစ်ဖက်မှာ တွန့်သွားရပါသည်။

“နောက်မကျသေးခင် နောက်ဆုတ်ကြမနဲ့တုတယ်”

“ဘယ်လို”

“သေချာပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့ ငါ ကလေးတွေကိုသည့်

နိုင်ပါ့မလားဆိုတာ ဝေခွဲမရဘူး။ ငါမွေးထားတဲ့ကလေးမဟုတ်တော့

နက်ရှိုင်းလာရင် ငါ သည်းခံနိုင်ပါ့မလားလို့ စိတ်ပူမိတယ်။ ဒီပုံအတိုင်း

ဆိုရင်တော့ မဖြစ်ဘူးနဲ့တုတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ရာဝရီ”

“အွန်ဟွန်း... ငါ့စိတ်ထဲက သိနေတာပါ”

“ခက်ခက်ခဲခဲနဲ့ ဒီလိုအခြေအနေထိ ရောက်လာပြီးမှာတော့

ခန့်လက်ကိုမလွှတ်ချင်တော့ဘူး ရာဝရီ။ ငါ မင်းကိုစောင့်မျှော်ခဲ့ရတဲ့

အနုရုတ်တွေကိုပြန်တွေးမိရင် ငါ့နှလုံးသားမှာ နာကျင်တယ် ရာဝရီရယ်။

နို့ကို ငါသိပ်ချစ်တယ်... ငါ့ရင်ထဲကို ဘာဖြစ်လို့မမြင်နိုင်တာလဲ”

“သုတရယ်”

“ပထမတစ်ခါလည်း ငါ့ကိုတောင်အသိမပေးဘဲ ပုန်းရှောင်

သွားပြီးပြီ။ ငါဘယ်လောက်ထိခံစားခဲ့ရသလဲ မင်းသိလား။ ဒုတိယ

အင်ခါလည်း မင်းကိုစွန့်လွှတ်ဖို့ စဉ်းစားခဲ့ပြီးပြီ။ ငါ့နှလုံးသားတွေ

ကွဲထွက်လုမတတ်ဘဲ။ မင်း ဘာကြောင့် ငါ့ကို အဲ့ဒီလောက်ထိစိုးမိုး

ခဲ့တာလဲ... ဟမ်း... အခုတော့ ခက်ခက်ခဲခဲဆုပ်ကိုင်ထားမိတဲ့

ခန့်လက်က ရုန်းထွက်ချင်ပြန်ပြီ။ ငါ့ကိုတွန်းမထုတ်ပါနဲ့ ရာဝရီ

ရယ်... ငါမင်းကိုသိပ်ချစ်လို့ပါ... လူတကာတို့မုန်းတာကို ခံနိုင်ပေ

၁၄၈ □ မယ်ခိုင်

မယ် နှစ်စိတ်ဆိုးမှာတောင် ငါ့နှလုံးသားက ခံနိုင်ရည်မရှိခဲ့ပါဘူး”

“သုတရယ်”

“ငါက ကလေးအဖေမုဆိုးဖို့ဖြစ်နေလို့ . . . မင်းလိုအပျိုတစ်ယောက်ကို ဒီလိုပြောရတာ အားနာလေမယ် ငါ့ကိုပြောခွင့်ပြုပါ။ တကယ်တော့ ဒီစကားတွေကို ငါပြောချင်ခဲ့တာကြာနေပြီ ရာဝရီ။ မေမေစေခိုင်းသမျှ ကခဲ့ရတဲ့ငါ့ဘဝကို ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ငါ့သဘောငါ့ဆန္ဒနဲ့နေချင်ပြီ ရာဝရီရယ် . . . ငါ နင့်ကိုသိပ်ချစ်တယ်”

“သုတရယ်”

ချစ်ရသူရဲ့ထိုသို့သောစကားလုံးများကို သုမနှလုံးသားက ခိုင်ရည် ရှိရိုးလား . . .

ရင်ထဲမှာ မောပမ်းစွာပင် ချစ်သူရင်ခွင်ကြား ခိုလှုံမိပါတော့

၏။

အခန်း (၁၅)

“မိန်းမ”

အင်္ကျီကြယ်သီးတွယ်ကုန်သောသူမကို သူက အဲ့ဒီလိုခေါ်လိုက်သဖြင့် သုမရင်ထဲတွင် တစ်မျိုးကြီးဖြစ်သွားရပါသည်။

“မိန်းမ . . . ပြောလိုကောင်းတယ်နော်။ ကိုယ့်ဘဝမှာ ပထမဆုံးပြောဖူးခြင်းပဲ”

“အရင်မိန်းမကိုရော အဲ့ဒီလိုမပြောဘူးလား”

“တကယ်တော့ သူနဲ့ကောင်းကောင်းမရင်းနှီးခဲ့ဖူးဘူး”

“ဘယ်လိုကြီးလဲ”

“သူနီရင်းရင်းနီးနီး မနေချင်ခဲ့တာပါ”

“မချစ်ဘူးလား”

“မင်းတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ချစ်တယ်”

“တကယ်... ”

“အင်း... အဲ့တော့ မွေးမွေးပေး”

“ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“ရှက်နေလိုက်တာ... သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းတာပဲ”

“သုတ၊ နင်လူကြီးနဲ့မလိုက်အောင် ပေါက်ကရတွေပြောတယ်”

“ဘာရှက်စရာရှိလဲ၊ လင်မယားတွေပဲဟာကို”

ဟုဆိုကာ သူမကိုယ်လေးကို သူ့ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းထားလိုက်

ပါသည်။

“သိပ်ကောင်းတာပဲ... မနက်ခင်းတွေထဲမှာ ဒီမနက်ခင်းက

အသာယာဆုံးပဲ”

ဟုဆိုကာ သူမရဲ့နှုတ်ပြင်လေးကို ငုံ့မွှေးလိုက်ပါ၏။

“မင်း၊ ရင်ခန့်နေတယ်ထင်တယ် ဟုတ်လား”

“ဘာဖြစ်လို့ ခုန့်ရမှာလဲ”

“မညာပါနဲ့၊ မင်းရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ်နဲ့ခုန့်နေတာ၊ သိတယ်”

“ဟဲ့၊ ပြောရဦးမယ်... အခုလင်မယားအဖြစ် ဆွေမျိုးတော်ပြီးကြ
ဆိုတော့...”

“ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ”

“ရိုးရိုးလေးပြောမှာပါ၊ နင်လို့မပြောဘဲ တစ်ခုခုပြောင်းပြော
ဩပါလား”

“ဘယ်လိုပြောရမလဲ”

“သူများတွေဆိုကွာ... ကိုကိုတို့ မောင်တို့”

“မခေါ်ချင်ပါဘူး”

“ရှက်နေပြန်ပြီလား... ဒါဆိုလည်း ယောက်ျားဆိုရင်ရော”

“အဲ့ဒါက ပိုတောင်ဆိုးသေး”

“အဲ့ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ကိုယ်က ကြားချင်နေတာ”

“သိပ်အချွဲကောင်း”

“ကိုယ်လည်း မင်းနဲ့ဘယ်လိုဖြစ်သွားမုန်းမသိပါဘူး၊ ကလေး

ဆန်ချင်လာတယ်”

“အဲ့ဒီသုတလို့ခေါ်တာကြီးက နှုတ်ဖျားမှာ စွဲနေပြီ၊ ဘယ်လို

ဆုပ်မလဲ”

“တစ်ခေါက်တစ်ခါတော့ ပြောင်းခေါ်ကြည့်ပေါ့”

“အင်းပါ... ကြိုးစားကြည့်ပါဦးမယ်”

“အား... သာယာလိုက်တာ။ နောက်ဆို ကလေးတွေအား
ကြိုးနဲ့ ပျော်စရာသိပ်ကောင်းမှာပဲ”

“ကဲ၊ ဆရာကြီးရေ ရုံးနောက်ကျနေဦးမယ်။ သွားတော့”

“အင်း၊ ဆရာကြီး အဲဒါလည်း မဆိုးဘူးပဲ”

ဟုဆိုတော့ သူမက သူ့ကို မျက်စောင်းလေးနှင့်ချိန်ချယ်ပြီး
သွားပါသည်။

“နင်သွားပြီးရင် ငါလည်း ဆိုင်ကိုသွားရဦးမယ်”

“အလုပ်မလုပ်စေချင်ဘူး”

“မလုပ်လို့မှမရတာ”

“ကိုယ်ရှိနေတာပဲ”

“အလုပ်လုပ်ရတာကိုစွဲနေပြီဖြစ်လို့ မလုပ်ရင် နေလို့မရတာ
ဘူး၊ ပြီးတော့... ဒေါ်သီတို့သားအမိနှစ်ယောက်အတွက်”

“အင်း၊ ဒါပေမဲ့ အမြန်ဆုံးအနားယူနိုင်အောင် ပြင်ဆင်နော်”

“အင်းပါ”

ဟုစကားဖောင်ဖွဲ့ရင်း တွက်လာခဲ့ကြတော့ တစ်ဖက်အသံ
မှာ ခေါင်းလေးနှစ်လုံးဖြူထွက်ပြီး ကြည့်နေခဲ့တာကိုပင် သတိမမေ့

ထိတ်ကြတော့ပါ။

“ဖေဖေက ငါတို့ကိုဂရုမစိုက်တော့ဘူး၊ ဆူးချုံထူး”

“မနေ့ကလည်း ဖေဖေ အခန်းထဲမလာဘူး”

ဟု ကလေးနှစ်ယောက်မှာ တီးတိုးပြောရင်းကျန်နေရစ်ခဲ့ပါသည်။

“အဲဒီမိန်းမကြီးဟာ စုန်းမကြီးလားဟင် မမ”

“စင်ဒရဲလားရဲ့မိထွေးတော့ စုန်းမကြီးပဲ”

“စုန်းမကြီးက ကြောက်ဖို့ကောင်းတယ်၊ စနိုးဂိုက်ကိုလည်း
စုန်းမကြီးပဲ ဖမ်းချုပ်တာပဲ။ အဲ၊ သိပြီ... ပါဝါမိန်းကူးလို စစ်ကူခေါ်
မယ်”

“မင်းမှာ ပလွေရှိလို့လား”

“ဖုန်းရှိတယ်လေ”

“စစ်ကူက ဘယ်သူလဲ”

“ဘွားဘွားပေါ့... နယူးယောက်က ဘွားဘွားလေ”

“လာမယ် အားကြီးမှ... လာသွားတာ မကြာသေးဘဲကို”

“အဲ့ဒါဆိုရင် ကျော်နီလို မိုင်းထောင်ရအောင်”

ဟုဆိုကာ ကလေးစွန့်စားခန်းထဲက ခုနစ်နှစ်သားကလေးကို
ညွှန်ပြီးပြောလိုက်လျှင် မောင်နှမနှစ်ယောက်မှာ တက်ညီလက်ညီ

ပြုံးဖြစ်သွားကြပါတော့သည်။

ထိုစဉ်...

“သားနဲ့သမီး နီးပြီလား”

ဟုအော်ကာတက်လာသော ဒေါ်လုံးကြောင့်...

“ဒေါ်ကြီးတက်လာပြီ၊ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“အိပ်ဟန်ဆောင်နေရအောင်”

ဟုဆိုကာ ကုတင်ပေါ်သို့ ကိုယ်စီခုန်တက်လိုက်ကြပြီး စောင့်
ကို ခေါင်းမူးခြုံထားလိုက်ကြပါတော့သည်။

ဒေါ်လုံးမှာတော့ အခန်းတံခါးကိုဖွင့်ပြီးမှ ငြိမ်သက်စွာအိပ်
ပျော်နေကြသော ကလေးနှစ်ယောက်ကြောင့် စိတ်ချလက်ချဆင်းသွား
ခဲ့ပြန်ပါသည်။

ဒေါ်လုံးဆင်းသွားတော့မှ မောင်နှမနှစ်ယောက်မှာ အစွမ်းကုန်
ပြုံးလိုက်ပြီးမှ လက်ဖဝါးချင်းရိုက်လိုက်ကြပါတော့သည်။

အခန်း (၁၆)

အိမ်ထောင်သည်ဖြစ်သွားတဲ့သူမက ခါတိုင်းလို ဆိုင်တွင်
အရာညပါမနေတော့ဘဲ စိတ်ချရပြီဖြစ်သော မျက်နှာလွှဲလို့ရတဲ့ ဒေါ်
ညိုသားအမိကိုပဲ ဆိုင်ကိုအပ်ပြီး ခန့်သုတပြန်မလာခင် အိမ်ကိုရောက်
အဖို့ခပ်စောစောပင်ပြန်လာခဲ့ပါသည်။

သူမက ခန့်သုတ၏ဇနီးကောင်း ဖြစ်ချင်သူမဟုတ်လား...။

သူမအပေါ် သိပ်ဂရုစိုက်ပြီး သိပ်လေးနက်ခဲ့တဲ့ ခန့်သုတကို

ညိုသားနက်အဖြစ် ကိုးကွယ်ချင်မိပါသည်။

တစ်နေ့ကုန် ရုံးတွင်အလုပ်များမည့် ခန့်သုတက အိမ်ကိုရောက်

လာလျှင် သူမကြောင့် စိတ်ချမ်းသာသွားစေချင်ပါ၏။

ထို့ကြောင့်ပင် လမ်းတွင် သစ်သီးအချို့ဝယ်ကာ ပြန်လာခဲ့
လိုက်သည်။ သူမစိတ်ကူးကတော့ အိမ်မျက်နှာစာတွင် ထိုင်ရင်း သစ်သီး
စားကာ စကားပြောကြမည်ပေါ့။

အိမ်ကိုရောက်တော့ ဒေါ်လုံးက ညနေစာချက်ပြုတ်နေခဲ့ပါပြီ။

“ဒေါ်လုံး”

“ဪ၊ ဆရာကတော် ပြန်လာပြီလား”

“ခါတိုင်း သုတ၊ အဲ... သူ ဘယ်အချိန်ပြန်လာလေ့ရှိသလဲ”

“လေးနာရီနဲ့ ငါးနာရီကြားပါ”

“အဲ... လေးနာရီတောင်ထိုးပြီးပြီပဲ။ ဒေါ်လုံး ဒီအသီးတွေကို

ဆေးထားပေးပါလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဪ... ဒီနေ့ ဘာဟင်းချက်ထားသလဲ”

“ငါးခုတွေကို ချဉ်ချဉ်လေးချက်ထားတယ်။ ပြီးတော့ ဟင်း
ရည်တစ်ခွက်ချက်မယ်။ ပြောင်းဖူးကို အိအိလေးကြော်ပြီး ဝက်သား
ကင်ပေးမယ်လို့ စီစဉ်ထားပါတယ်”

“အင်း၊ ကောင်းသားပဲ။ ကျွန်မ ရေချိုးမှာမို့ မကူတော့ဘူးနော်”

“နားပါ ဆရာကတော်ရယ်။ တစ်နေ့ကုန် အပြင်မှာ ပင်ပန်း

တာတာ။ ဒါ ဒေါ်လုံးလုပ်နိုင်ပါတယ်။ နားနားနေနေ၊ နေပြီး ဆရာပြန်
အာရင်သာ ကြိုပါ။ ဆရာ အမောပြေတာပေါ့”

“အမောပြေတယ်”

“အင်း... ဆရာပြုံးတာကို တစ်ခါတစ်လေမှ တွေ့ဖူးတာပါ။

အဲဒီနေ့မှ ဆရာက အာရင်နဲ့မတူဘူး။ မျက်လုံးတွေကို ကြည်စင်နေတာ
ပဲ။ ဆရာကတော်ကို သိပ်ချစ်ပုံရတယ်”

“ဒေါ်လုံးက ပြောနိုင်သလား”

“ပြောနိုင်တာပေါ့။ စိတ်မရှိနဲ့နော်”

ဟုဆိုကာ စကားကို တစ်ပိုင်းတစ်စကြီးရပ်တန့်သွား၍...။

“ပြောပါ... ကျွန်မကိုရင်းရင်းနှီးနှီးဆက်ဆံလို့ပါတယ်”

“အာရင်ဆရာကတော်တုန်းကဆို တစ်နေ့လုံးနေလို့မှ စကား
အစ်ခွန်း ပြောချင်မှပြောတယ်။ ပြီးတော့ ရုံးပိတ်ရက်တိုင်းလည်း အိမ်
အနီးကပ်နားနား အမြဲတမ်းတည်တည်ကြီးပဲ။ အိမ်ထောင်ရေးက သိပ်မသာ
အဆင်မပြေဘူး။ အတင်းပြောတာတွေ မဟုတ်ဘူးနော်။ ဆရာကတော်က
အနောက်တိုင်းဆန်တော့ ဆရာနဲ့သိပ်သဟဇာတမဖြစ်ခဲ့ဘူး”

“သုတက ငယ်ငယ်ကတည်းက အနေအေးတတ်တယ်”

“ဆရာနဲ့ဆရာကတော်က သိပ်ကိုရင်းနှီးလှတယ်ထင်နေတာ
ငယ်ကတည်းက သိကြတာကိုး”

“အင်း... ကျွန်မတို့အတိက အတူတူပဲလေ”

“ဆရာက ငယ်ငယ်က စာသိပ်တော်တာဆို၊ ဟုတ်လား”

“အင်း”

“ဂုဏ်ထူးတွေလည်း ဘာသာစုံပါပြီး ဘာဖြစ်လို့ ဆေးလို့
မယူတာလဲ မသိဘူးနော်”

“အဲ့ဒီအကြောင်းတွေမိတိုင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို အပြစ်မကင်း
သလို ခံစားမိတယ်”

“ဟင်”

“ကျွန်မ သူ့အပေါ် အများကြီးကောင်းရမယ်... ဒါတော့
အကြွေးက ကျေမှာမဟုတ်ဘူး။ သူက ကျွန်မအပေါ်သိပ်ကောင်းခဲ့တာ
တစ်လောကလုံးမှာ တစ်ယောက်တည်းသာပေါ့... ဒါကြောင့် ကျွန်မ
သိပ်မုန်းတဲ့ဘဝထဲကို ဘာမှထပ်ပြီးစဉ်းစားမနေဘဲ ဝင်ခဲ့တာပေါ့”

ဟုပြောမိပြောရာပြောမိပြီးမှ သတိနှင့်အသိကိုထိန်းကာ...

“ငယ်မင်းစားပြီးရင် အသီးစားမယ်နော် ဒေါ်လုံး။ ဪ...
နဲ့ ကလေးနှစ်ယောက်ရော”

“မျောက်လောင်းလေးနှစ်ကောင်က ဒီနေ့တော့ အထူးကိုငြိမ်
ချက်သားကောင်းနေကြတယ်။ အပေါ်ထပ်ကကို ဆင်းမလာကြဘူး၊ တိဗ္ဗ
ရိမ်းဆော့နေကြတယ်ထင်တယ်”

ဟူသောဖြေသံကိုနားစွင့်ပြီးသာ အပေါ်ထပ်သို့တက်လာခဲ့
သည်တွင် ကလေးနှစ်ယောက်ကို ရိမ်းဆော့နေရင်း တွေ့လိုက်ရ၍ သူမ
က ကလေးတွေမှို အရေးစိုက်မနေတော့ဘဲ တံခါးဘုကိုဆွဲလိုက်သည်
တွင် သူမမျက်လုံးများမှာ ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သွားရပါသည်။

သူမရဲ့လက်က တံခါးဘုမှာ ကပ်၍နေခဲ့ပါသည်။

စေးပျစ်ပျစ်အထိအတွေ့ကြောင့် သူမလက်ကိုဆွဲပြီး ကြည့်
ဆိုက်စဉ်မှာတော့ စေးကပ်နေသောလက်ချောင်းများက ခွာ၍ပင်
ဆိခက်ခက်ဖြစ်နေပါသည်။

ဘာတွေလဲဟုသိချင်စိတ်နှင့် စေးပျစ်ပျစ်လက်ကို နမ်းကြည့်
ဆိုက်ကာ ကော်နဲ့ကိုရှုမိလိုက်ပါသည်။

ဒါ၊ ဒါ၊ တမင်သက်သက်လုပ်ထားတာပေါ့။ တမင်သက်သက်
ဆိုတာ ဘာသဘောလဲဟူသောဒေါသတကြီးနှင့် တရားခံဟုတစ်ထပ်
ဆိုယုံကြည်ရသောကလေးနှစ်ယောက်ကို စူးစိုက်စွာကြည့်လိုက်တော့
ဆိုသည်တည်ပင် ရိမ်းဆော့မပျက်ရှိနေကြသော ကလေးနှစ်ယောက်

ကို သူမက အရှုံးဖြစ်ခဲ့ပြီး ဒီပီစီပေါက်စကလေးတွေကိုတုပြီး ရန်သွားလုပ်ရမှာလား။

ကလေးဟာ ကလေးလိုမနေတတ်တဲ့ ထိုကလေးနှစ်ယောက်ကို လုံးချေပြီး အမှန်ကြိတ်ပစ်ချင်မိသော်လည်း ဒေါသကိုမြှီသိပ်ပြီး ဝင်လာခဲ့သည်တွင် စိတ်ပျက်စရာမြင်ကွင်းကြီးက သူမကို အကျဉ်းတန်ခွာ ကြုံဆိုလိုက်ပြန်ပါသည်။

သူမက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ပင် ကြမ်းခင်းပေါ်ထိုင်ချပစ်လိုက်မိ၏။

အဝတ်အစားတွေရော အိပ်ရာတွေရော လုံးထွေးပြီး ဒီလောက်ရှုပ်ပွနေတာကို အပြင်ကပြန်လာတဲ့ သူမက စိတ်မပျက်ဘဲ ပျော်နေမှာတဲ့လား...။

“အား...”

ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့်ပင် စိတ်ထွက်ပေါက်ရသွားအောင် အော်မိပါသည်။

သူမက ညစ်ပေနေသောလက်ကိုရေဆေးပြီး အဝတ်တစ်ဆင့်ပါရေဆွတ်ပြီးယူကာ တံခါးဘုမုကော်များကို အိမ်ဦးနတ်ပြန်မလာရင်းရန်ထွက်လာခဲ့သည်တွင် ဂိမ်းမဆော့တော့ပါဘဲ သူမရဲ့အခါ

သာ ခေါင်းချင်းဆိုင်ပြီးကြည့်နေကြသော ထိုနှစ်ယောက်မှာ သူမ တံခါးနှင့်ဖွင့်ချင်းပင် အပြေးအလွှားပင် ဂိမ်းကွန်ယရိုးလ်ကို ပြေးကိုင်လိုက်ကြတာများ အလှအယက်ပင်။

သူမက ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့်ပင် ဆဲဆူအော်ငေါက်ပစ်ချင်ပေမယ့် အိမ်ကိုရောက်ရောက်ချင်း ပြဿနာက ထဖြစ်တယ်ဆိုတာမျိုးကို အမဲစော်ကြီးအတင်မခံချင်၍ သည်းခံနိုင်သေးတဲ့အခြေအနေမျိုးမို့ ဒေါသကို မြှီသိပ်ထားလိုက်ရပေမယ့် မချီမဆန်ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

□ □ □

အခန်း (၁၇)

“စုန်းမကြီးက သိပ်ရယ်ရတယ်နော် မမ”

“အော်သံကိုကြားတယ်မဟုတ်လား၊ ကြောက်စရာကြီးနော်”

“မကြောက်ပါနဲ့၊ ဒီမှာတွေ့လား”

ဟုဆိုကာ ကျွန်ကျောင်းစားပုံစံလုပ်စတင်စားလေးကို ထောင်

ချက်လျှင်...

“မင်းအတွက်တော့ဟုတ်ပြီ၊ ငါ့မှာက ဘာလက်နက်မှမရှိဘူး”

“မြေခွေးစူပါကိုင်တဲ့ ပါဝါသေနတ်ရှိတာပဲ”

“ပစ်လို့မှမရတာ”

ချ”

“ဟာ၊ မမကလည်း တုံးပါ။ အဲ့ဒါ ရေထည့်ပြီးပစ်ရင် ရတာပဲ”

“ဪ၊ ဟုတ်သားပဲ”

“လာ၊ ရေသွားထည့်ရအောင်။ မကြာခင် စုန်းမကြီးပြန်လာတော့မှာ”

ဟုဆိုပြီး လက်နက်အပြည့်အစုံကို အဆင်သင့်ပြင်ထားကြတော့ တိုက်ပွဲဝင်တော့မည့် စစ်သူကြီးများနယ် ပြင်ဆင်နေကြပါသည်။

“ဟော၊ နားထောင်”

ဟု ပန်းဝံ့ဖူးက ဆိုသဖြင့် နှစ်ယောက်သား တိတ်ဆိတ်နားထောင်လိုက်ကြပြီးမှ...

“စုန်းမကြီး ပြန်လာပြီ”

ဟု တက်တက်ကြွကြွပင်ဆိုကာ တပ်ဆင်ထားသော မောင်းခလုတ်များကိုဖြုတ်ရန် ပြေးထွက်လာခဲ့ပါသည်။

စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း ပန်းဝံ့ဖူးဆိုသည့် ကလေးမကတော့ ဆက်တီများနောက်သို့ပြေးဝင်သွားပြီးမှ ဆူးချီထူးဆိုတဲ့ကလေးကတော့ လှေကားထိပ်မှ လက်ရန်းကွယ်လေးဆီသို့ပြေးဝင်ကာ ပုန်းခိုလိုက်ပြီး အောက်ထပ်သို့ ချောင်းကြည့်လိုက်ပါ၏။

မိထွေးဖြစ်သူ၏ အခိုင်အယောင်ကိုတွေ့တော့မှ လက်မနှင့် ခက်ညှိုးကို အကွင်းလေးလုပ်ကာ ချောင်းကြည့်နေသောပန်းဝံ့ဖူး မြင်သာအောင် ပြလိုက်ပါသည်။

“ဒေါ်လုံး... အဲ့ဒါ မနေကလို့ပဲ အခွံတွေခွာပြီး တစ်ခါတည်း ပြန်ဆင်ထားလိုက်”

ဟုဆိုပြီး လှေကားဘက်တက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်တော့ ဆူးချီထူးဆိုတဲ့ကလေးမှာ ဝိုင်းပြထားသောအကွင်းလေးကို ချက်ချင်းဖြုတ်ကာ တက်မထောင်ပြလိုက်လျှင် ပန်းဝံ့ဖူးဆိုသည့်ကလေးမလေးမှာ ဆွဲထားသောကြိုးစလေးကို ဆွဲဖြုတ်ပစ်လိုက်ပါတော့၏။

သူမက လှေကားနှစ်ထပ်ပင် တက်လိုက်ရပါသေးသည်။ အလုံးတော်အရင်းလိုက် ပြုတ်ကျလာသော ဘောလုံးသေးသေးလေးများကြောင့် တက်သွားပြီး ရှောင်ချိန်ပင် မရလိုက်တော့ပါဘဲ ဘောလုံးသေးသေးများကို တက်နင်းမိပြီး ဘောလုံးလေးများနှင့်အတူရော၍ ပြုတ်ကျသွားပါတော့သည်။

“အဲ... ဆရာကတော်”

“အား... ကျွတ်! ကျွတ်!”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

ဟုလည်း ဆိုသည်ကား တွဲထူလိုက်သည်တွင် . . .

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ရယ်ရတယ် . . . ဒါလေး
တောင်မရှောင်နိုင်ဘူး . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . .”

သူမ နာကျင်နေတာကိုပင် လျှောင်ပြောင်ကာ ဟားတိုက်ရယ်
နေသေးသည့် ထိုကလေးအရိုင်းအစိုင်းနှစ်ယောက်ကို ဒေါသဖြစ်သွား
မိပါ၏။

“အား . . .”

ဒေါ်လုံးက တွဲထူလိုက်တော့ သူမ ထရပ်လိုက်သည်တွင် မျက်
ခနဲ နာကျင်သွားသည့်ခါးရိုးကြောင့် ညည်းညူလိုက်မိပြန်ပါသည်။

“ရရဲလား”

“ကလေးတွေ မင်းတို့ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ . . . ဟမ်း”

နာကျင်နေသည့်ကြားမှ ဒေါသကို မမြဲသိပ်နိုင်တော့၍ သူမကို
ရယ်ပွဲဖွဲ့နေသောကလေးနှစ်ယောက်ကိုသာ ကျုံးအော်ပစ်လိုက်ပါတော့
သည်။

ဒီကလေးတွေဟာ ဗိုက်ရိုင်းလွန်းသည်ဟု ထင်ပါသည်။ ဒါက
ဘာအချိုးတဲ့လဲ။ လူကြီးကို လူကြီးမှန်းမသိ၊ ဒီလိုလုပ်စရာလား။

“ဟဲ့၊ ဆူးခြုံထူးနဲ့ ပန်းငုံဖူး၊ ဘယ်လောက်ထိများ ဆော့ကြ

သလဲ။ ဒီမှာ နာသွားပြီ . . . ကြည့်စမ်း”

ဟုဒေါ်လုံးကပါ ဝင်ထောက်လိုက်တော့မှ သူမအော်သံကြောင့်
နှိမ့်ကျသွားတဲ့ကလေးနှစ်ယောက်မှာ . . .

“ဘောလုံးကို သူမာသာသူ မမြင်တာ၊ သမီးတို့ဘယ်လိုလုပ်
သိနိုင်မလဲ”

“ဟဲ့၊ အဲ့လောက်ထိ မဆော့ရဘူးလေ။ ဒီမှာ သမီးတို့မေမေ
နာသွားပြီ”

“ဘာမေမေလဲ . . . မေမေက သေသွားပြီ၊ အဲ့ဒါ စုန်းမကြီး”

“ဘာ!”

သူမ ထပ်ပြီးဒေါသထွက်မယ်ကြံတော့ သူမကို လျှာလေး
ဆစ်လစ်ထုတ်ပြကာ ပြေးဝင်သွားသော ကလေးနှစ်ယောက်ကြောင့်
သူမမှာ တို့လိုတန်းလန်းကြီးပင် ကျန်ရစ်ခဲ့ရပါသည်။

“အဲ့ဒီကလေးတွေဟာလေ၊ မျောက်ရှုံးအောင် ဆော့တယ်။

သူတို့ဆော့တာက အရေးမကြီးဘူး။ ဆရာကတော်ပါ၊ နာသွားရပြီ”

ဟု ဒေါ်လုံးက ပွစိပွစိလေးလုပ်နေတော့ ဒီအရွယ်မရောက်
သေးတဲ့ကလေးတွေနဲ့ သူမ ရန်ဖြစ်ဖို့မသင့်ဘူးဟု တွေးလိုက်မိပါသည်။

ဒါ ကလေးတွေက ဆော့တာမဟုတ်ဘူး။ တပင်တကာလုပ်

နေတာပါဆိုတာ ခံနေရတဲ့သူမကလွဲရင် ဘယ်သူသိနိုင်ဦးမှာတဲ့လဲ။

မထီမဲ့မြင်တိုက်ခိုက်ခြင်းကို ခပ်ပြင်းပြင်းခံနေရသည့်အတွက်

မချီတင်ကဲ တနံ့နံ့နှင့် ခံစားနေရပါသည်။

ဒီလိုခံစားနေရတော့ ရေရှည်မှာဖြစ်ပျံ့မလားဆိုတာကြီးကို

ထပ်မံ၍တွေးလိုက်မိပြန်ပါ၏။

ထိုသို့တွေးမိချိန်တိုင်း ခန့်သူတကို ရက်စက်သလိုခံစားရပေ

မယ့် သူမကိုမလိုလားဘူးဆိုတာ ပေါ်တင်ကြီးပြသနေတဲ့ကလေးတွေ

ကြောင့် သူမက တစ်ခုခုကိုဆုံးဖြတ်လိုက်မိပါသည်။

အခန်း (၁၈)

“တော်တော်နာနေသလား ရာဝရီ”

“အင်း”

“ကိုယ့်ကလေးတွေကို ဆုံးမထားပါ့မယ်။ ပြီးတော့...”

ဟုဆိုကာ သူမကိုသေချာကြည့်လိုက်ပြီးမှ...

“သားနဲ့သမီးကို မင်းရဲ့ကလေးတွေလိုသတ်မှတ်ပြီး ဆုံးမလို့

မယ်”

“ဘာ! ဘယ်လို”

“ရိုက်နှက်ပြီး ဆုံးမသင့်ရင်လည်း ဆုံးမပါ”

“ဆော့ကြပါတယ်လို့အမည်ခံနေတဲ့ကလေးနှစ်ယောက်ကို...
ပြစ်ချက်သုံးပြီး ဆုံးမရမှာတဲ့လဲ... ငါ့ကိုချောင်ပိတ်မိအောင် မပြော
နဲ့ သုတ”

“ငါ ကလေးတွေကိုဆုံးမထားပါ့မယ်”

“ဘာလဲ... အမေအသစ်ကိုလက်ခံလိုက်ပါ၊ အဲ့ဒီလို ချောင်
မချပါနဲ့၊ ဒီလိုလား”

“ချောက်မချနဲ့”

“ငါတို့လမ်းခွဲကြစို့ သုတ”

“ဘာ!”

“တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သိမ်းပြီးသံယောဇဉ်မဖြစ်သေး
ခင် လမ်းခွဲကြရအောင် သုတ”

“ရာဝရီ”

“ရေရှည်မှာ ငါဆက်ပြီးသည်းခံနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး သုတ”

“ကလေးတွေက ငယ်သေးလို့ပါ နောက်တော့လည်း...”

“အမှန်က ငါ နင့်ကိုလက်မထပ်ခဲ့သင့်ဘူး”

ဟု သူမကပြောတော့ ခန့်သုတမှာ ငြိမ်ကျသွားရပါသည်။

“အဆင်ပြေချောမွေ့မယ်လို့ထင်မထားခဲ့တဲ့ဘဝထဲကို တိုးဝင်

... ငါကပဲ မိုက်မဲတာပါ။ မိသွေးနဲ့လင်ပါသားသမီး ဘယ်တုန်းက
... ထွန်းတာရှိလို့လဲ။ ဒါတောင်ငယ်သေးလို့ ကြီးလာရင် ဘယ်လောက်
... လာမလဲ... မတွေးရဲအောင်ဘဲ။ အမှန်ပြောရရင် ငါကလည်း
... ကံကထွက်လာတဲ့ သားသမီးမဟုတ်လို့ ဒီလောက်မိုက်ရိုင်းတာကို
... ပြစ်တင်ချင်တယ်။ သူတို့ကလည်း သူတို့အမေမဟုတ်တဲ့ ငါ့ကို
... ခြည်ဖြူနိုင်ကြမှာမဟုတ်ဘူး။ အဲတော့၊ ငါတို့လမ်းခွဲကြစို့ သုတ”

“ငါ တောင်းပန်းပါတယ် ရာဝရီ၊ ငါ့ကို အဲ့ဒီလိုမပြောပါနဲ့။

... ရင်ထဲမှာ ခံရဆိုးလွန်းလို့ပါ... နင့်ကို ငါဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး”

“ငါလည်း နင့်ကိုချစ်ပါတယ် သုတ... ဒါပေမဲ့ ဘဝအဏာ

... သက်လွန်းလို့ ငါပျော်ပျော်နေပါရစေ”

“ငါ့ရင်ခွင်ထဲမှာ နင်မပျော်လို့လား”

“သုတ”

“မပြောပါနဲ့တော့... တစ်ခုပဲ ငါတောင်းဆိုချင်တယ်။ ငါ့ကို

... သွားပါနဲ့။ ဒုတိယအကြိမ် နင်နဲ့မခွဲချင်ပါဘူး။ ငါ့မှာ ခံနိုင်ရည်နှလုံး

... အားနည်းနေပြီ။ ငါ နင့်ကိုဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး”

“တစ်ခုခုကိုလိုချင်ရင်တော့ တစ်ခုခုကိုစွန့်ရစမြဲဘဲ သုတ”

“ဟင်”

“နင့်နဲ့အတူနေချင်ပေမယ့် ဒီကလေးတွေနဲ့အတူမနေနိုင်တော့ဘူး”

အံ့သြမှင်တက်၍ မျက်လုံးပြူးကြီးနှင့်ပင် သူမကိုကြည့်နေသော သုတကို သူမက ရဲရဲရင့်ရင့်ပြန်ကြည့်ပြီး...

“နင့်ရဲ့သားနဲ့သမီးကို နင်မစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူးမဟုတ်လား။ ဒါဆို ငါ့ကိုတော့ ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါ”

“ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလိုတောင်းဆိုတာလဲ ရာဇနီရယ်... ငါက အဖေလေ... ကလေးတွေက ငါ့ကလေးတွေ။ ငါက သူတို့ကို မိဘမဲ့ကျောင်း သွားပို့ရမှာလား”

“နင့်အမေဆီ ပို့လိုက်ပေါ့။ ငါလည်း ကလေးမွေးနိုင်ပါသေးတယ်”

“အမေ... အမေဆီပို့ရင်တော့ တမလွန်ကိုပဲ ပို့ရမှာပေါ့”

“ဟင်!”

“အမေက ဆီးချိုနဲ့ဆုံးသွားတာ အခုဆို လေးနှစ်ရှိသွားပြီ။ သူတို့အဘွားက နယူးယောက်မှာ။ ပြီးတော့ နိုင်ငံခြားစရိုက်မျိုးနဲ့ အဲဒီကို ပို့ရမှာလား။ ဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ငါ့မုန်းတဲ့ အဲဒီစရိုက်မျိုးနဲ့ ငါ့သားနဲ့သမီးကို မနေစေချင်ဘူး”

“ငါစိတ်ရှုပ်တယ် သုတရယ်”

“တောင်းပန်ပါတယ်... ငါ့ကြောင့် နင်စိတ်ရှုပ်ရပြီ။ ထပ်ပြီး

တောင်းပန်ချင်ပါတယ်။ ငါ့ကိုကျော့ခိုင်းပြီးမသွားပါနဲ့”

“သုတရယ်”

“ငါ ကလေးတွေကိုဆုံးမထားပါမယ်။ နင်နားလိုက်ဦးနော်”

ဟုဆိုကာ သူမနဖူးလေးကိုနှမ်းပြီး သူမကို ခုတင်ပေါ်မှာ လှဲစေကာ ထွက်လာခဲ့မိပါ၏။ သူက လျှောက်တိုင်းဆင်းလာပြီး မဖွင့်တာကြာပြီဖြစ်တဲ့ တံခါးချပ်လေးကိုဖွင့်ကာ သိပ်ကောင်းတဲ့အယ်ကိုလ်ဟောဆစ်ပုလင်းကိုယူပြီး ရေခဲသေတ္တာထဲမှ ရေဘူးကိုယူကာ ဖန်ခွက်ပါယူပြီး စားခွဲတွင်ထိုင်လိုက်တော့ အလိုက်သိတဲ့ ဒေါ်လုံးက ဝင်လာကာ ကြော်ထားသော အသားခြောက်ပန်းကန်ကို ချပေးလာပါ၏။

“ဒေါ်လုံး ဘယ်လိုထင်သလဲ”

“ရှင်! ဆရာ”

“ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ခံစားနေရတယ်။ တစ်ခုခုကိုစွန့်လွှတ်မှ တစ်ခုခုကို ရယူမယ်တဲ့။ ကျွန်တော်က နှစ်ခုလုံးကိုမစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူး။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာတော့ မောပန်းနေတယ်”

ဟုဆိုပြီး အယ်ကိုလ်ဟောကို ဖန်ခွက်ထဲထည့်လိုက်ပြီးတော့

မော့ချပစ်မိပါ၏။

“ကျွန်တော့်ဘဝမှာ တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ချစ်ခဲ့ဖူးတာပါ။
ရောဂါဖြစ်နေတဲ့မေမေသဘောကျ နေလာခဲ့ရတဲ့ဘဝမှာ ပျောက်နေတဲ့
သူကိုလိုက်ရှာဖို့ အခွင့်အရေးမရခဲ့ဘူး။ ကံကြမ္မာက နောက်ပြောင်တာ
လား။ မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရပြန်တယ်။ အတိတ်ခါးရှိတဲ့သူမကို
အရိုင်းမဲကြီးထဲ ဆွဲမသွင်ချင်ပေမယ့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ကြည့်မှအပြည့်နဲ့
ဆွဲခေါ်ခဲ့မိတယ်။ ငါနဲ့ဆိုအဆင်ပြေမှာပေါ့... ကျွန်တော်မြင်ချင်ခဲ့တာက
သိပ်လှတဲ့သူမရဲ့အပြုံးပွင့်တွေပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ပေးနေမိတာက
သူမကို စိတ်ရှုပ်စရာချည်းဖြစ်နေရတယ်။ ကျွန်တော် ကြိုးစားကြည့်
ချင်တယ်။ ဪ... ဒေါ်လုံး”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

“ဆူးခြုံထူးနဲ့ ပန်းငုံဖူး အိပ်ပြီလား”

“စောစောကတော့ ကာတွန်းကားကြည့်နေသံ ကြားတယ်”

“သွားခေါ်ပါဦး၊ ကျွန်တော် သူတို့ကိုပြောစရာရှိတယ်”

ဟုဆိုသဖြင့် ဒေါ်လုံးမှာ ကြီးမားသောတင်ပါးကြီးကို သယ်ကာ

အပေါ်ထပ်သို့တက်လာခဲ့ရပါ၏။

“ဒေါ်လုံး၊ သမီး အအေးသောက်ချင်တယ်”

ဟု သူမကို မြင်မြင်ချင်းမှာပင် အမြဲခိုင်းလေ့ရှိတဲ့ပန်းငုံဖူးက

သီလာခဲ့ပါ၏။ သူမက ကလေးတွေကိုကြည့်ပြီး သက်ပြင်းမောက်ရှိက်

ဘာ...

“ဒေါ်လုံး ဖျော်ပေးပါမယ်၊ ဒါပေမဲ့ သမီးနဲ့သားက ဖေဖေကို
ချားတွေပါဦး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ... ဖေဖေက ညဆို စကားများတာ မကြိုက်
လေ”

“သမီးတို့ကိုပြောစရာရှိလို့တဲ့”

“စာကြည့်ခန်းထဲမှာလား”

“အောက်ထပ်က ထမင်းစားခန်းထဲမှာပါ”

“ထူးဆန်းတယ်နော်၊ ဖေဖေက ညတောင်အစာစားတယ်”

ဟုဆိုကာ ကလေးမိ သွက်သွက်လက်လက်ပင် ပြေးဆင်းသွား

တာ့ သူမမှာ ပို၍ရင်လေးသွားရပါသည်။

“ဖေဖေ...”

ဟုခေါ်သံကြောင့် သူလှမ်းကြည့်လိုက်ရာ အင်မတန်ချစ်ဖို့

တောင်းတဲ့သားနဲ့သမီးကို တွေ့လိုက်ပါသည်။

ကလေးတွေက သူ့ဘေးနားနဲ့တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ကြတော့

စားပွဲတွင် ခေါင်းလေးပြုကာ ပုပုလေးဖြစ်နေတာကိုတွေ့ရ၏။

“ငါ့သားနဲ့သမီးက သိပ်ကိုယ်သေးတာပဲ”

“သား၊ လေးနှစ်ရှိပြီဗေဗေ”

“သမီးလည်း ခြောက်နှစ်ရှိပြီဗေဗေ”

“အင်း... ဒီအရွယ်က မိခင်ရင်ခွင်ကြားမှာနေရမယ့်အရွယ်
တွေပဲ။ ဘာကြောင့် မေမေ့ကို အဲ့လိုဒဏ်ရာကြီးပေးရတာလဲ”

“သူက မေမေ့မဟုတ်တာ”

“ဗေဗေကရော”

“ဗေဗေက ဗေဗေပေါ့”

“ဗေဗေမိန်းမကလည်း မေမေပဲဆိုတာ သမီးမသိဘူးလား”

“မိထွေးပါဗေဗေ... ဆရာမကလည်းပြောတယ်။ အဲ့ဒီလို
မိထွေးလို့ခေါ်တယ်တဲ့”

“ဗေဗေဘဝမှာ သူ့မရှိလို့မရဘူး။ ဟုတ်လား... အဲ့တော့
မောက်မာတဲ့သမီးစိတ်ကိုဖြုတ်ပြင်ပါ။ မပြုပြင်ဘူးဆိုရင်တော့ ဗေဗေစိတ်
ဆိုးရလိမ့်မယ်... ဟုတ်လား၊ သမီးဟာ ရှေ့နေတစ်ယောက်ရဲ့သမီး
ငယ်ငယ်လေးနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ အဲ့လိုထွေးရတာလဲ... ဟမ်း”

သူဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့်ပင်အော်ပစ်မိရာ ကလေးနှစ်ယောက်လုံး

အပြစ်ကျသွားရပါသည်။

“နောက်တစ်ခါသာ ဒါမျိုးကြားရလို့တော့ ဗေဗေအဆိုးမဆိုနဲ့

အား ကြားလား”

ဟုအော်ငေါက်ကာ မျက်နှာလွှဲပစ်မိပါ၏။

သူ့ဘဝမှာ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမှ ဒါမျိုးမဆွဲခဲ့ဖူး၍
ဆယ်ယှာ နေလို့မကောင်းပါ။ ပြီးတော့ ပထမဆုံးဆူဆဲမိသူမှာ ရင်မှဖြစ်
သော သားနှင့်သမီးဖြစ်နေရသည်။ ပြီးတော့ ထိုကလေးတွေက အရွယ်
အောက်ကြသေးသည်မဟုတ်။

သူ ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ။ နားမလည်နိုင်တော့ပါ။

သူစိတ်ထဲတွင် ရှုပ်ထွေး မွမ်းကြပ်လွန်း၍ အရက်တွေကိုသာ
အစွဲခိုက်ပြီးတစ်ခွက် မော့ချပစ်မိပါတော့သည်။

အခန်း (၁၉)

“အဲ့ဒီစုန်းမကြီးကြောင့် ဖေဖေ ငါတို့ကိုဆုတာ”

“ဖေဖေသိပ်စိတ်ဆိုးနေတယ်၊ ငါတော့ ကြောက်တယ်မမ”

“ဒီစုန်းမကြီးကို ငါတို့အိပ်ထဲက မြန်မြန်ထွက်အောင်လုပ်ရ

“ဖေဖေဆူရင်ရော”

“ဖေဖေမသိနိုင်တဲ့အကြံ ထုတ်ရမယ်”

“ဘယ်လိုမျိုးလဲ”

“အဲ့ဒီစုန်းမကြီးရဲ့အကျီတွေကို တစ်ထည်ချင်း ဓားကွဲနဲ့

ညှပ်ဖြတ်ရအောင်။ အဲဒါဆိုရင် သူဝတ်စရာမရှိတော့ဘူး။ အဲဒါမှ ငါ့ကိုကြောက်ပြီး ပြေးမှာ”

ဟု အနည်းငယ်စဉ်းစားတတ်သေးတဲ့ ပန်းငုံဖူးကပြောလို့ ဘာမှမစဉ်းစားမတွေးခေါ်တတ်သေးတဲ့ ဆူးချုံထူးက ခေါင်းလေးညှပ် ပြလာခဲ့ပါသည်။

“ဒေါ်လုံးရေ”

“ရှင်၊ ဆရာကတော်”

“ဒီနေ့ ကျွန်မ အိမ်ပြန်နောက်ကျမယ်နော်၊ ရွှေတိဂုံဆရာတော် ချင်လို့”

“ဆရာနဲ့သွားပါလား”

“သူ့အားမှာမဟုတ်ဘူး... စိတ်ထဲမရှင်းလို့ တရားဆရာ မလားလို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အေးဆေးသာနေလာခဲ့။ ဒေါ်လုံး ဆရာကိုကြို ထားမယ်”

“ဒါဆို သွားပြီနော်”

ဟုဆိုကာ ထွက်သွားတော့မှ ခပ်ဟဟလေးပွင့်နေခဲ့သော

ရွက်မှာ ပြန်စုသွားပြီး... .

“စုန်းမကြီး သွားပြီ”

“ကတ်ကြေးရိုလား”

“အောက်ထပ်က ဗီရိအံ့ဆွဲထဲမှာရှိတယ်”

ဟု ဆူးချုံထူးက ဆိုသဖြင့် အောက်ထပ်သို့ ပုန်းလွှဲကွယ် ဆွဲခန်းလေး ဆင်းခဲ့ကြသည်တွင်... .

“ဘယ်သွားမလို့လဲ”

ဟူသော ဒေါ်လုံး၏အသံကြောင့် နှစ်ယောက်သားမှာ ဆတ်ဆန် မတ်သွားကြပါသည်။

ထူးဆန်းနေသော ထိုကလေးနှစ်ယောက်ရဲ့ပုံကြောင့် ဒေါ်လုံး မှာ သံသယနှင့်ကြည့်နေမိရာ... .

“ဆော့နေတာ... တူတူပန်းနေတာ”

ဟုပန်းငုံဖူးက ဆိုသဖြင့် သူမမှာ မယုံမသက်နှင့်ပင် မီးဖိုခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာခဲ့ရပါသည်။

ထိုကလေးနှစ်ယောက်ပုံက ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်ပုံနှင့် ထူးဆန်းနေ အယ်ဆိုတာသိပေမယ့် ကစားနေကြတာဘဲဖြစ်လိမ့်မယ်ဟုတွေးပြီး မေ့မေ့လျော့လျော့ပင် ဟင်းချက်နေဖြစ်ရင်း ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေသောအခါ ဆပ်ကို မေ့လျော့သွားမိပါသည်။

အခန်း (၂၀)

“အား... ငါး...”

ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့်ပင် စိတ်ရိုလက်ရိုကြီး ကြိုးအော်ပစ်လိုက်
တော့ ရေချိုးခန်းထဲမှ ရေချိုးနေသူမှာ ရေချိုး၍ပင်မပြီးနိုင်ဘဲ ပြုံးတူး
ပြာတာပြေးထွက်လာခဲ့မိပါသည်။

“ဘာ... ဘာဖြစ်တာလဲ ရာဝရီ”

“ငါ ဒီအင်္ကျီကို ဘယ်လိုဝတ်ရမှာလဲ သုတရယ်”

“ဟင်!”

ရာဝရီဖြန့်ပြလိုက်သောအင်္ကျီကြောင့် သူ မျက်လုံးပြူးသွားရ

ပါသည်။

“နင့်ကလေးတွေက သိပ်ကိုတရားလွန်နေပြီ သုတ”

ဟုအပြစ်တင်တော့ သူ့မှာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ဖြစ်သွားရပါသည်။

“အတိုင်းအတာကျော်လာပြီ။ ငါ ဆက်ပြီးသည်းမခံနိုင်တော့

ဘူး”

“ငါတကယ်တောင်းပန်ပါတယ် ရာဝရီရယ်... နောက်တစ်

ထည် ဝတ်လိုက်နော်”

ဟုဆိုကာ သူကပဲ ဗီရိတံခါးကိုဖွင့်ပြီး နောက်တစ်ထည်ကို

ထုတ်ကာ ဖြန့်လိုက်သည်တွင်...

“ဟင်!”

နှစ်ယောက်လုံး တစ်ပြိုင်နက်ဖြစ်သွားရပါသည်။

မှင်တက်နေရာမှ သူမက အတွေးတစ်ခုဝင်ကာ ဗီရိတံခါးကို

ဆွဲဖွင့်လိုက်ပြီး သူမ၏အဝတ်အစားထပ်ကို ဆွဲကာကြည့်လိုက်တော့

မျက်ရည်များပင် ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျလာခဲ့ရပါသည်။

“သူတို့အမေရင်းကိုသာဆို ဒီလိုလုပ်လော့သုတ၊ ပြောပါ”

“ငါတောင်းပန်ပါတယ်”

“ဒီလိုအဝတ်အစားကိုရဖို့ ငါဘယ်လောက်စုဆောင်းခဲ့ရသလဲ

ပြန်နေတဲ့အင်္ကျီစုတ်တွေနဲ့ ကျောင်းတတ်ခဲ့ရတဲ့ငါ့ဘဝကို ငါဘယ်လောက်

သိ ခါးသက်ခဲ့ရသလဲ။ ခါးသက်ရလွန်းလို့ ဒီလိုအကောင်းတွေပဲဝတ်ဖို့

မရှိတော့ဘူး။ ငါတို့လိုဆင်းရဲသားတွေအဖို့ ဒီလိုအဝတ်တစ်စုံရဖို့

ဘယ်လောက်ထိ အလုပ်လုပ်ရသလဲ”

“ငါတောင်းပန်ပါတယ်”

“ဒီလောက်မိုက်ခိုင်းတဲ့ကလေးမျိုးကို ငါမမြင်ဖူးဘူးသုတ။ ငါ

အကယ်စိတ်ကုန်တယ်”

ဟုသာစိတ်ပျက်စွာဆိုပြီး စလင်းဘက်အိတ်ကိုသာဆွဲပြီး ပြေး

ဆွက်သွားသောရာဝရီရဲ့ခြေလှမ်းများက သူ့နှလုံးသားကိုနှင်းခြေသွား

မည်နည်း ခံစားရပါသည်။

ရာဝရီရဲ့ခြေသံတိတ်ဆိတ်သွားပြီးမှ အဝတ်စုတ်ပုံကြီးကိုကြည့်

တာ တစ်ခိုက်ခိုက်နှင့် ဒေါသက အချောင်းလိုက် ထွက်လာခဲ့၍ ဘယ်တုန်း

ကမှမသုံးဖူးသည့်ကြိမ်လုံးလေးကိုယူကာ...

“ဆူးချုံထူး... ပန်းငုံဖူး”

သူ့အသံအစ်အစ်ကြီးက ဟိန်း၍ညံ့ထွက်လာခဲ့ရပါသည်။

“ဆူးချုံထူး... ပန်းငုံဖူး”

သူ ဒုတိယအကြိမ်အော်ပစ်လိုက်ချိန်မှာတော့ ကလေးနှစ်

၁၈၆ □ မယ်နီငါ

ယောက်မှာ ခေါင်းလေးငုံ၍ သူ့ရှေ့သို့ပေါ်လာခဲ့ရပါသည်။

“မင်းတို့မှာ အပြစ်ရှိလား... မရှိဘူးလား”

ဒေါသထွက်နေသောသူ့ရဲ့အသံဝါဝါကြီးကြောင့် ကလေး
ယောက်မှာ တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်ခံအောင် သူ့ရှေ့တွင် ငြိမ်သက်စွာရပ်
ခဲ့ပါသည်။

ဒေါ်လုံးမှာတော့ ဘာတွေဖြစ်လာမလဲဆိုပြီး ရင်တမမနှင့်
ကားရင်းတွင်ရပ်ကာ အပေါ်ထပ်သို့ငေးမျှော်ကြည့်နေရုံတစ်ပါး အ
မတတ်နိုင်ပါ။

ဆရာ ဒေါသဖြစ်သည်ကို ဒါပထမဆုံးကြုံဖူးခြင်းမို့ သူမ
ထိတ်လန့်နေရတာပါပဲ။ သူမတောင် ဒီလောက်ထိတ်လန့်နေရင်
ယက်ရှင်ကလေးနှစ်ယောက်က ဘယ်လောက်များလန့်နေရမှာ
ဟုလည်း စိုးရိမ်မိပြန်ပါသေး၏။

“လက်မှိုက်ထား”

ဟု ထပ်မံ၍အမိန့်ပေးလိုက်ပြန်တော့ ကလေးနှစ်ယောက်
လက်မှိုက်၍ ငြိမ်သက်နေပြန်ပါသည်။

“ရွမ်း! ရွမ်း! ရွမ်း!”

“အီး... အားလား... အီးဟီးဟီး”

“လုပ်ဦးဟယ်... ရွမ်း... ရွမ်း... မိုက်ရိုင်းဦးမလား။

ရွမ်း... ရွမ်း... ရွမ်း... ရိုင်းဦးမလား... ရွမ်း”

“နာတယ်... အီးဟီးဟီး”

“ကြောက်ပြီလား... ရွမ်း...”

“ကြောက်ပါပြီ... အီး... ဟီး... ဟီး”

“ရိုင်းဦးမလား”

“မရိုင်းတော့ပါဘူး... အီး ဟီး ဟီး”

“ရွမ်း... ရွမ်း... ရွမ်း”

“နာပြီလို့ ကြောက်ပါပြီ... အီး... ဟီး... ဟီး... မမ

သားကိုကယ်ပါဦး”

“ဒေါ်လုံး... သမီးတို့ကိုကယ်ပါဦး... အီး... ဟီး...

ဟီး...”

ထိုအခါမှာတော့ ကလေးတွေကိုသံယောဇဉ်ဖြစ်နေတဲ့ဒေါ်လုံး

က မနေနိုင်တော့ဘဲ ပြေးတက်လာကာ...

“တော်ပါတော့ဆရာရယ်... ကလေးတွေ နာနေပြီ”

“ဒီကလေးတွေ မိုက်ရိုင်းလွန်းတယ်”

“ရွမ်း... ရွမ်း”

“အီး...ဟီး...ဟီး...”

ကလေးတွေကိုသနားပေမယ့် ငါမဆွဲချင်ဘူး။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ အဲ့လိုမှတ်

“တော်ပါပြီဆရာရယ်၊ ဒေါ်လုံးကိုသာ ရိုက်ပါတော့။ ဒေါ်ဆရာရယ်”

သောက်သားလောက်အောင် ဆုံးမမှဖြစ်မှာလေ”

သူတို့အစား ခံပါ့မယ်။ ဒေါ်လုံးကိုပဲ ရိုက်ပါတော့ဆရာရယ်”

ဟုဆိုကာ ထိုင်ကျနေသောသူ့ကိုဆွဲထူလိုက်ပြီး အခန်းထဲသို့

ဟုဆိုကာ ကလေးတွေရှေ့ ပိတ်ရပ်လိုက်တော့ ကလေးတွေ

ခပ်လာခဲ့ပါ၏။

မှာ ဒေါ်လုံးကို အားကိုးတကြီးပင် ဖက်တွယ်လာကြတော့ သူ့ရင်ထဲ

“ငါ နင်တို့သားအဖသုံးယောက်ကိုကြည့်ပြီး တစ်ခုခုကိုတွေး

ချီသွားရပါ၏။

ခဲ့တယ်”

သူ ကြမ်းပြင်ပေါ် အရပ်ကြိုးပြတ်ထိုင်ချလိုက်တော့မှ တစ်

“ပြောလေ”

ဟီးအော်ငိုနေကြသောကလေးတွေကို ဒေါ်လုံးက ယုယစွာပင် အိပ်

“အကယ်၍ ငါ့မိတ်ထဲကမွေးခဲ့တဲ့ကလေးကိုသာ နင်ဒီလိုရိုက်

ထဲ ခေါ်ဝင်သွားခဲ့ပါသည်။

နက်ဆုံးမရင် ငါ ခုလိုရပ်ပြီးကြည့်နိုင်ပါ့မလားလို့။ ငါစိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ဖူး

“မောသွားပြီးလား သုတ”

အယ် သုတ။ သာယာတဲ့မိသားစုဘဝမှာ ငါ့သားနဲ့ ငါ့ခင်ပွန်းနဲ့ ငါနဲ့။

“ဟင်! ရာဝရီ”

ဒီပေမဲ့ အဲ့လိုဖြစ်လာမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဒီကြိမ်လုံးက ဘယ်ကရတာလဲ”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“ငါက နင်ထွက်သွားပြီထင်နေတာ”

“နင့်သားနဲ့သမီးရှိတော့ အနာဂတ်မှာ မစိုပြည်နိုင်ဘူးလေ”

“တစ်ခါတစ်ရံမှာ ငါ့ကိုယ်ငါလည်း ဒေါသဖြစ်မိတယ်။ နင့်

“ရာဝရီ”

ခဲ့ပြီးမထားခဲ့နိုင်ဘူး။ အဲ့ဒါ ငါ့ရဲ့အားနည်းချက်ပဲ”

“ငါက ဖြစ်နိုင်တာကိုပြောတာပါ။ ကြိုးတစ်ပင်က အော်ရီ

“ကျေးဇူးပဲ ရာဝရီ”

ခင်နှယ်ပဲကောင်းတာ။ ပြတ်သွားလို့ဆက်ထားရင်တော့ အထုံးဖြစ်လာ

“အမှန်က နင် ကလေးတွေကို စဆူကတည်းက ငါ့ရှိပါတယ်”

မှာပဲ။ အထုံးရှိတဲ့ကြိုးဟာ ဘယ်တော့မှ ချောမွေ့စွာသုံးလို့ရတယ်လို့

၁၉၀ □ မယ်နိုင်

မရှိဘူး”

“ရာဝရီရယ်၊ နင့်ကို ငါဘယ်လိုစကားမျိုးပြောရမှန်းတောင်
မသိတော့ပါဘူး”

“ရတယ်၊ မပြောပါနဲ့... ငါနားလည်ပါတယ်။ ငါစိုးရိမ်တာ
က ငါတို့သားမွေးလာရင် ဆူးချိုထူးနဲ့ ပန်းငုံဖူးနဲ့ မတည့်မှာကို စိုးရိမ်
တာပါ”

“ဟင်! ရာဝရီ၊ နင့်မှာ...”

“မသေချာသေးပါဘူး၊ ငါ မနက်ဖြန်မှ ဆေးခန်းသွားပြမလို့”

“ဟာ! ဝမ်းသာလိုက်တာကွာ”

“နင်နဲ့ငါ့ကိုချည်နှောင်လိုက်တဲ့ နောက်ထပ်ကြိုးတစ်မျှင်ပေါ့”

“ငါ အများကြီးကောင်းပေးပါ့မယ်”

ဟုသာ လေးလေးနက်နက်ကြီး ပြောပစ်မိပါတော့သည်။

□ □ □

အခန်း (၂၁)

“ဖေဖေ တကယ်စိတ်မကောင်းပါဘူး”

ဟုသာ ပြောနိုင်သောအခြေအနေရယ်ပါ။

ငိုရလွန်း၍ မောပန်းတကြီး အိမ်မောကျနေကြသော ခုတင်

တစ်ခုကလေးနှစ်ယောက်ကို တစ်လှည့်စီကြည့်ရင်း သူ့ရင်ထဲ နာကျင်

သောစိတ်က ပြင်းပြင်းထန်ထန်တိုးဝင်ရောက်လာခဲ့ရပါသည်။

“ဖေဖေ တကယ်စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ သားနဲ့သမီးကိုရိုက်လိုက်

သလောက်တွေကိုလည်း ဖေဖေမုန်းမိပါတယ်။ ဖေဖေကြောင့် ငါတို့

အိမ်သို့သံတွေက နားထဲမှာ မစဲနိုင်ပါဘူး၊ မင်းတို့သိလား... ဖေဖေ

က မင်းတို့ကိုသိပ်ချစ်ပါတယ်။ အမေမေတ္တာငတ်ရှာနေတဲ့မင်းတို့ကို
ဖေဖေသိပ်ချစ်ပါတယ်”

ဟုဆိုနေသော သူ့မျက်ဝန်းတွင် မျက်ရည်စအချို့က တွဲလွှာ
ရပါသည်။ သူက ထိုမျက်ရည်စလေးကို လက်မလေးနှင့်သုတ်ပြီး...

“မင်းတို့ကောင်းကောင်းကြီးပြင်းရမယ်နော်။ နောက်တစ်ခေါ်
ဖေဖေ မင်းတို့ကိုမရိုက်တော့ပါဘူး”

ဟုသာဆိုပြီး ကလေးတွေရဲ့ပါးပြင်ကိုကိုင်ကာ မီးပိတ်ပေး
ထွက်လာကာ မိမိအခန်းထဲသို့ပြန်ဝင်ပြီး ကုတင်ပေါ်လှဲချလိုက်ပါသည်။
အိပ်မပျော်နိုင်၍ သက်ပြင်းပူကိုမှတ်ထုတ်လိုက်သည်တွင်...

“နင် ဒီလောက်ထိပဲ ခံစားနေရသလား”

“ဟင်! မအိပ်သေးဘူးလား”

“နင့်လိုပဲ အိပ်မပျော်နိုင်ဘူး။ ငါလည်း နင့်လိုပဲ တွေး
တွေ့အများကြီးနဲ့ပါ”

“တောင်းပန်ပါတယ်ဆိုတဲ့ လေးနက်တဲ့စကားရှိရင် နင့်
ပြောချင်ပါတယ် ရာဝရီ။ ငါ့လိုအသုံးမကျတဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်
ဒီလိုခဏခဏပြောရလို့လည်း အားနာနေပါပြီ”

“အားနာရင် မပြောနဲ့ပေါ့”

“ဘာမှန်းမသိနိုင်အောင်ကို အထပ်ထပ်တောင်းပန်ချင်နေတာ

“တောင်းပန်မနေပါနဲ့တော့... နင်တောင်းပန်သည်ဖြစ်စေ၊
တောင်းပန်သည်ဖြစ်စေ ငါအသက်ရှင်နေသရွေ့တော့ ဒီဒုက္ခကိုဆက်
ဆည်းမှာပဲ။ ငါကလည်း ငါပဲ... ကလေးတွေရဲ့အဖေ နင့်ကိုမှ မခွဲနိုင်
အောင် ချစ်မိနေခဲ့တာကိုး... ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ”

“ကျေးဇူးပဲ ရာဝရီ”

“ထပ်ပြီး ဂရုစားချေပြန်တာလား”

ဟု သူမက နောက်လိုက်တော့ သူရောသူမပါ ရယ်မိသွားရ
ပါသည်။

ထိုသို့ရယ်မောခြင်းတွေချည်းပဲဆိုရင် ဘဝက ဘယ်လောက်
သာယာဖို့ကောင်းလိုက်မလဲနော်။

အခန်း (၂၂)

အိမ်ပြန်လာရတာကိုပင် ဘာများသက်ဖြစ်မလဲဆိုတဲ့ ရင်တမ
နှင့်မို့ အပြန်လမ်းက သူမအတွက် ပျော်စရာမကောင်းတာအမှန်ပါ

“ဒေါ်လုံး . . . ဒေါ်လုံး”

သူမခေါ်လိုက်ပေမယ့် ဒေါ်လုံးက ထွက်မလာ၍ သူမ မီးခိုး
ညှိဝံ့ခဲ့သည်တွင် ထမင်းဟင်းများက ချက်ပြုတ်ထားသေး၍ . .

“ဘယ်များသွားနေတာလဲ”

ဟု တီးတိုးလေးညည်းဆိုကာ ဒေါ်လုံး၏အိပ်ခန်းနားသို့လာခဲ့

ပြီးမှ...

“ဒေါ်လုံး”

“နို့ပါတယ် ဆရာကတော်”

ဟူသောပြန်ထူးသံကြားတော့မှ သူမက အခန်းတံခါးရှက်
တွန်းဝင်ခဲ့သည်တွင် စောင့်ခြံထားသောဒေါ်လုံးကို ကုတင်ပေါ်မှာ
လိုက်ရပါသည်။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ နေမကောင်းဘူးလား”

“အင်း၊ ကိုယ်တွေ့ပျိုပြီး ခေါင်းတွေမူးနေလို့”

“မနေတုန်းက ခြံထဲမှာ အမှိုက်ရှင်းနေသေးတာမဟုတ်ဘူး”

“မရှင်းတာ ကြာလို့ပါ”

“နောက်ဆို အဲ့ဒါတွေမလုပ်နဲ့နော်... အိပ်မှုကိစ္စနဲ့
ဒီလောက်ပင်ပန်းနေတာ။ အခုဆေးသောက်ပြီးပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ သောက်ပြီးပါပြီ”

“ဆေးခန်းသွားမလား... ကျွန်မ ပို့ပေးမယ်လေ”

“မသွားတော့ပါဘူး။ ဆေးသောက်ပြီး ခဏမှိန်းနေလိုက်

ကောင်းသွားမှာပါ”

“အင်း၊ ဒါဆိုနားလိုက်နော်”

“ဒေါ်လုံး၊ ထမင်းဟင်း...”

“ရတယ်၊ အဲ့ဒါတွေစိတ်မပူနဲ့၊ ကျွန်မ လုပ်မှာမို့ပါ။ အသက်

ဆည်းကြီးလာပြီ၊ နားပါ”

“အားနာပါတယ် ဆရာကတော်”

“အားမနာပါနဲ့... နားပါ။ နေမကောင်းတော့ ထမင်းမစားနဲ့

နော်။ ကျွန်မ ဆန်ပြုတ်လုပ်ထားပေးမယ်”

ဟုဆိုတော့ ဒေါ်လုံးရဲ့မျက်ဝန်းတွင် အရည်ကြည်တို့ ရစ်သိုင်း
စားခဲ့ရပါသည်။

“နားနေနော်”

ဟုသာနောက်ဆုံးပြော၍ အခန်းပြင်သို့ထွက်လာကာ အင်္ကျီ
လဲမဝတ်တော့ဘဲ ချက်စရာရှိသည်များ၊ ဆေးစရာရှိသည်များကို
ဆင်ဆုံးရှင်းလင်းကာ ကြမ်းခင်းတွေကို တိုက်ချွတ် ဆေးကြောလိုက်
ခဲ့ပါသည်။

သန့်ရှင်းရေးပြီးပြီဆိုမှ ချက်ပြုတ်ရေးစတင်ရန်အတွက် ပြင်
ဆင်မှုကြံစဉ် ဝတ်ထားသော ပါတိတ်ဝမ်းဆက်အသစ်လေးကို ငုံ့ကြည့်
ဆိုက်ပြီး လဲဝတ်ရန် စဉ်းစားမိလိုက်သည်။

သုံးသောင်းကျော်တောင် ပေးရတဲ့ဝတ်စုံမို့ ဟင်းနဲ့ စွန်းထင်း

၁၉၈ □ မယ်နိုင်

မယ်နိုင်ပါ။

ထို့ကြောင့်ပင် လေ့ကားပေါ်သို့တက်လာစဉ်။ . .

“ဝေး. . . ဝေး. . . ငါနိုင်ပြီ”

“ဟိုး!”

ဆူညံ ပွက်လောရိုက်နေသောအသံက အပေါ်ထပ်ခန်း

ထွက်ပေါ်လာ၍ သူမက ပြာပြာသလဲပင် ပြေးတက်ကြည့်တော့ ဘောလုံး

ကန်နေသောကလေးနှစ်ယောက်ကို အံ့သြစွာတွေ့လိုက်ရပါသည်။

သူမ စိတ်တိုသွားမိပါသည်။

ဘောလုံးကန်စရာနေရာရှားလို့ ဒီအိမ်ပေါ်မှာမှ ကန်နေရသေးတာ

ဆိုပြီး ဒေါသထွက်မိ၍ . . .

“ဟဲ့. . . ကလေးတွေ ဒါဘာလုပ်နေကြတာလဲ”

“ဘောလုံးကန်နေတာလေ”

“ဘောလုံးကို အိမ်ပေါ်မှာ မကန်ရဘူးဆိုတာ နားမလည်ဘူး”

လား။ ဒီမှာ ဘီရိုတွေတိဗ္ဗိတွေ၊ ပြီးတော့ အခြားကွဲရစရာတွေ အစုံအစင်

ကြီးပဲ”

“ကွဲပလေ့စေပေါ့၊ ဒါက သမီးတို့ရဲ့အိမ်ပဲ။ မိထွေးနဲ့ အတူတူပဲ”

မဆိုင်းဘူး”

“ဘာ!”

“ဆူးချုံထူး၊ ကန်မယ်”

ဟုသာ သူမကိုအရေးမခိုက်သလိုနှင့် ဆူးချုံထူးဘက်လှည့်ကာ

ဆိုလိုက်သဖြင့် သူမမှာ ပို၍ဒေါသဖြစ်သွားရကာ ကလေးမ၏ဆံပင်ကို

ဆာင့်ဆွဲပစ်လိုက်ပါ၏။

“အား. . .”

“မမကိုမလုပ်နဲ့၊ စုန်းမကြီး. . . လွှတ်. . . လွှတ်”

ဟုဆိုကာ မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဖြစ်တဲ့ဆူးချုံထူးက သူမကို ပြေး

တာ ဝင်တိုက်လာပါသည်။ ထိုအချိန်မှာပဲ သူမခါးကိုဖမ်းကိုက်လိုက်

တဲ့ ပန်းဝံဖူးကြောင့်. . .

“အား. . .”

နာကျင်မှုကြောင့် လက်တွေကို ဆံပင်များထဲမှလွှတ်လိုက်စဉ်

နှိပ်နှိပ်နှင့်ဝင်တိုက်လာသောကလေး၏နှုန်းကိုပင် မထိန်းလိုက်နိုင်တော့

နဲ့. . .

“အား. . .”

ကြမ်းခင်းပြင်ပေါ် မှောက်လျှက် လဲကျသွားရပါတော့သည်။

“အား. . . အား. . . အား”

၂၀၀ □ မယ်နိုင်

ထိုအချိန်မှာ နေမကောင်းပါဘူးဆိုတဲ့ဒေါ်လုံးက ဆူညံသံမှ
ကြောင့် ပြေးတက်လာကာ...

“ဆရာကတော်... ဆရာကတော်”

“အား...”

“ဟင်!”

“ဆေးရုံ... ဆေးရုံ... အား...”

“ဟင်! သွေး... သွေးတွေ။ ဒုက္ခပါပဲ။ ကလေးတွေ မင်း
ဘာလုပ်လိုက်ပြန်ပြီလဲ။ ဆရာကတော်... ဆရာကတော်”

“အား... အား...”

နာကျင်လွန်းတဲ့ဝေဒနာကြောင့်ထင်သည်။ ကြမ်းပြင်
လူးလိမ့်နေရသောဆရာကတော်ကြောင့် ဒေါ်လုံးမှာ ဘာလုပ်လို့
ရမှန်းပင် မသိနိုင်လောက်အောင် ခြေမကိုင်မိလက်မကိုင်မိဖြစ်နေခဲ့
ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်နှင့် နံရံမှာကပ်ပြီးငြိမ်နေကြသောကလေးနှစ်ယောက်
ကို အပြစ်တင်သလိုကြည့်လိုက်ပြီး ဆရာ့ဆီသာ ဖုန်းဆက်ဖို့သံ
လိုက်မိပါတော့သည်။

□ □ □

အခန်း (၂၃)

“စိတ်မကောင်းစရာပဲ ကိုခန့်သုတ။ ခင်ဗျားအမျိုးသမီး ကိုယ်
ဝန်ပျက်ကျသွားပြီ”

“ဗျာ!”

ထိုစကားကိုကြားလိုက်ရသည်မှာ သူ့ရင်ထဲ မိုးပြိုသည့်ပမာ
ခံစားလိုက်ရပါသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် ဆရာဝန်ကိုတောင်လိုက်မပို့နိုင်ဘဲ အရပ်ကြီး
ပြတ် ထိုင်ချပစ်မိပါတော့၏။

“တောင်းပန်ပါတယ်ဆိုတဲ့စကားဟာ ငါ့ပါးစပ်နဲ့မတန်တော့

ပါဘူး ရာဝရီရယ်။ နင့်ရဲ့အိပ်မက်တွေကို ငါဖျက်ဆီးမိသွားပြီ။ ဒါအပြစ်မင်းကို ငါ ငရဲတွင်းထဲ ဆွဲချသလိုဖြစ်သွားရတယ်။ အမှန်က ငါ နင့်သိပ်ကောင်းပေးချင်ခဲ့တာပါ။ ငါ့ကြောင့်ပဲ နင့်ကိုပျော်ရွှင်စေချင်ခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ ဘာကြောင့် ငါ့ကြောင့်ချည်း နင့်စိတ်ဒုက္ခရောက်ရတာလဲ။ ငါ့ခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့တော့။ ငါဟာ နင့်ရဲ့ခွင့်လွှတ်မှုနဲ့မထိုက်တန်တဲ့လူပဲ။ ရာဝရီရယ်။ ငါ့ကိုခွင့်မလွှတ်ပေးပါနဲ့။ ငါ့ဟာ နင့်အပေါ် အပြစ်သိကြီးတဲ့လူပါ။ ငါ့ကိုအပြစ်ပေးပါ ရာဝရီရယ်။ နင်ပေးသမျှအပြစ်တွေ ငါခွန်းတုံ့မပြန်ဘဲ နာခံပါ့မယ်။ ငါ့ကိုအပြစ်ပေးပါ ရာဝရီရယ်”

ဟုသာ ကျေကျေကွဲကွဲကြီးဆိုပြီး အိပ်ရာထက်မှာ ဖျော့ထော့စွာ အိပ်မောကျနေသောရာဝရီကို ငေးကြည့်နေဖြစ်ပါတော့သည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ ပူလောင်နေရပါသည်။ ဆရာဝန်က စိုးရိမ်စရာမရှိတော့ဘူးလို့ပြောပေမယ့် သူ ရာဝရီကို စိုးရိမ်နေမိပါသည်။

ရာဝရီသာ သူ့ကြောင့် တစ်ခုခုသာဖြစ်သွားခဲ့မယ်ဆိုရင် အသက်ရှင်ချင်စိတ်ရှိသေးရဲ့လားဆိုတာ သူ့မသိနိုင်တော့ပါ။

ငယ်ကတည်းက ဒုက္ခမျိုးစုံနဲ့နေပြီး အလုပ်မျိုးစုံကိုလုပ်ခဲ့သော ရာဝရီကို သူ့လက်ထဲမှာ ကောင်းအောင်ထားဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးကာ

သူ့လက်ထဲမှာ အခြေအနေပိုဆိုးသွား၍ သူ့ရင်ထဲ မချိုးအောင်ခံစားရမိသည်။

သူ ရာဝရီကိုသိပ်ချစ်ရပါသည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် သူ့အသည်းနှလုံးတိုထုတ်ပြီး နင်းချေလိုက်ပါတော့ဟု ပေးပစ်ချင်လှပါသည်။

ရာဝရီကို သိပ်ချစ်၊ သိပ်မြတ်နိုးရလွန်း၍ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရအောင် ကြိုးစားထားခဲ့ရာမှ သူ့ရင်ခွင်က ရာဝရီအတွက် ဆူးခင်းတောကြီးဖြစ်နေခဲ့ရပါသည်။

ရာဝရီ မနှစ်သက်ခဲ့တဲ့ဘဝကိုမှ သူ ရာဝရီကို ဘာကြောင့်ပေးရတာလဲ။ ဘာကြောင့်များ ဆွဲခေါ်မိတာလဲ။

သူ့တွေးရင်း ဝမ်းနည်းလာကာ အင်အားချိနဲ့နေသော ရာဝရီ ခွဲလက်ကလေးကိုဆုပ်ကိုင်၍ ပါးပြင်မှာ အပ်နှံထားမိပါသည်။

“နင့်လက်ကို ခုလိုကိုင်ခွင့်ရတာ ငါ့အတွက် အကောင်းဆုံးသောအချိန်ပေါ့။ နောက်ဆို ဒီလိုကိုင်ခွင့်ရပါဦးမလား။ ငါ အနာဂတ်ကို ကြောက်နေမိတယ် ရာဝရီရယ်။ တကယ်လို့ အချိန်တွေကိုသာ ရပ်တန့်လို့ရရင် ဒီနေရာ ဒီအချိန်မှာပဲ ရပ်တန့်ပစ်ချင်ပါတယ်။ နင့်ကို အိပ်ရာက နီးလာစေချင်သလို နီးလည်းမနီးလာစေချင်ဘူး။ နင် အိပ်ရာက နီးလာရင် ငါ့ကို ထာဝရကျော့ခိုင်းသွားတော့မှာလော။ ငါ့ကိုခွင့်ပြုပါ

ရာဝရီရယ်... အချိန်ရှိတုန်းလေး နင့်လက်ကို ခုလိုဆုပ်ကိုင်ထားပါ
ပါတယ်။ ငါလေ... ငါ နင့်ကိုသိပ်ချစ်တယ် ရာဝရီ”

ဟုသာ တီးတိုးညည်း၍ ရာဝရီရဲ့လက်ဖဝါးလေးကို နှမ်းနှိုးပြီး
ဝါးတွင်အပ်ကာ ကုတင်လေးကိုမှီ၍ ငြိမ်သက်နေခဲ့ပါသည်။

“သုတ”

“ဪ၊ နိုးပြီလား”

“ငါတို့ကလေး မရှိတော့ဘူးမဟုတ်လား”

ထိုအမေးစကားကို သူ့မဖြေလိုက်နိုင်ပါ။ သို့သော် ရာဝရီ
တော့ ကုတင်ပေါ်မှထထိုင်ကာ...

“နင့်နဲ့ငါနဲ့ကွာရှင်းကြရအောင် သုတ”

ဟု လက်ထပ်ထားတာ နှစ်လကျော်မျှသာရှိသေးသည့်အခါ
ဆိုလျှင် သူ့ရင်ထဲ မိုးကြိုးများစွာတို့ ပစ်ခွင်းသွားရပါသည်။

“ငါတို့နှစ်ယောက် ကွာရှင်းလိုက်ကြတာ အကောင်းဆုံးပဲ”

“ငါတောင်းပန်ပါတယ်”

“မလုံလောက်တော့ဘူး သုတ။ သည်းခံတယ်ဆိုတာ အတိအ
တောရှိတယ်”

“ငါနားလည်ပါတယ်”

“ငါတို့ မနက်ဖြန်ပဲ ကွာရှင်းကြရအောင်”

“ငါ နင့်ကိုသိပ်ချစ်တယ် ရာဝရီ”

“ဘာလဲ၊ မခွဲနိုင်ဘူးလို့ပြောဦးမလို့လား”

“ဒီစကားနဲ့မထိုက်တန်တော့ဘူးဆိုတာ သိပါတယ်”

“ငါလည်း နင့်ကိုသိပ်ချစ်ရပါတယ် သုတ။ ဒါကြောင့်လည်း

အတတ်နိုင်ဆုံး သည်းခံပြီးနေခဲ့တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ငါ နင့်ကလေးတွေ
ကို သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး သုတ။ ငါဘာမှမလုပ်မိခင် ငါတို့ လမ်းခွဲကြ
တာ အကောင်းဆုံးပဲ”

“မေမေသာ အခုချိန်ထိ အသက်ရှင်နေဦးမယ်ဆိုရင် မေမေ့ဆီ
ခွဲထားနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါသာ ခုချိန် သူတို့တွေဘက်မှာမရှိရင်
သူတို့တွေက ဘာအကာအကွယ်မှမရှိကြဘူး”

“နင့်ခံစားချက်ကို သိပါတယ်။ နင့်က အဖေရင်းတစ်ယောက်
အဲ ၅၂၈ နဲ့ ၁၅၀၀ ကြားက ဂဏန်းတန်ဖိုးချင်း သိပ်ကွဲပြားပေမယ့်
နောက်ဆုံးမှာတော့ နည်းပါးမှုသာ အနိုင်ရကြပြီပါ။ ရှုဒိုင်းလောင်တဲ့
မိန်းက မြန်ပေမယ့် အရှိန်မပြင်းဘူး သုတ။ တငွေငွေလောင်တဲ့မိန်းက
ငြိမ်းသတ်ဖို့ခက်ခဲတာ။ ၁၅၀၀ ဆိုတာ ရှုဒိုင်းလောင်တဲ့မိန်းပါ။ နင့်ဘဝ
သာယာစေဖို့ ငါဆန္ဒပြုပါတယ်”

ဟုဆိုကာ ထရပ်လိုက်တော့ ဗိုက်ခနဲဖြစ်သွားတဲ့အသိကြောင့် ပြန်ထိုင်ချလိုက်မိပါသည်။

“ရရဲ့လား ရာဝရီ”

“ရပါတယ်”

“နင်ဘာဖြစ်လို့ ထရပ်ရတာလဲ။ နေမှမကောင်းတာကို”

“စိတ်မပူပါနဲ့။ နင်နဲ့ငါက မနက်ဖြန်ပဲ လမ်းခွဲကြတော့မှာကို စောစောစီးစီးသံယောဇဉ်ဖြတ်ထားတာ အကောင်းဆုံးပဲ”

“နင်ဘယ်မှမသွားပါနဲ့။ နေမကောင်းဘူး... နားလိုက်ပါ”

“ရပါတယ်၊ ငါ ဒီနေ့ ဆိုင်မှာသွားအိပ်မယ်”

“နင်ဘယ်မှမသွားပါနဲ့၊ ဒီမှာပဲ အိပ်ပါ။ နင့်စိတ်ကြိုက် နားလို့ရပါတယ်။ ငါ ဒီနေ့ ဒီမှာလာမအိပ်ပါဘူး”

ဟုဆိုပြီးသာ လေးပင်သောခြေလှမ်းတွေနှင့် ထွက်လာခဲ့တော့ အိမ်ရှေ့ခန်းတွင် နံရံကိုမှီကာ ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်နှင့် ရပ်နေကြသော ကလေးနှစ်ယောက်ကိုတွေ့လိုက်ရပါသည်။

ကလေးနှစ်ယောက်မှာ အပြစ်ရှိကြသည်မို့ သူများ တစ်ခုခု လုပ်လေမလားဟူသော စိုးရိမ်စိတ်များပါသည့်မျက်ဝန်းလေးနှင့် သူ့ထံ ဝင့်ကြည့်လာခဲ့ပါသည်။

သူက သူ့ကိုသိပ်ကြောက်နေရှာသော ကလေးနှစ်ယောက်ရှေ့သို့ ဒူးထောက်ထိုင်ချကာ... .

“လန့်သွားသလား”

ဟုကြင်နာစွာမေးလိုက်တော့ မျက်လုံးပြူးဝိုင်းဝိုင်းလေးတွေ ခေါင်ညှိတ်ပြလာခဲ့ပါသည်။

“အဲ့လောက်ထိပဲ ရာဝရီကိုမုန်းနေကြသလား။ ဆောရီးကွာ၊ သူတို့ကိုရော ရာဝရီကိုပါ ဖေဖေဇာဇာပေးမိသလိုဖြစ်သွားတယ်။ မင်း စိတ်မပူပါနဲ့တော့၊ နောက်ဆို မင်းတို့ ရာဝရီကိုမမြင်ရတော့ပါဘူး”

“သူက သွားတော့မှာလား”

“သူ့ဗိုက်ထဲမှာ မင်းတို့ရဲ့မောင်လေးရှိတယ်”

“ဟင်!”

“ဒါပေမဲ့ မင်းတို့ ခုလိုလုပ်လိုက်တော့ ဗိုက်ထဲက မင်းတို့ မောင်လေး သေသွားပြီ။ အဲ့တော့ သူ့သိပ်စိတ်ဆိုးသွားပြီပေါ့”

“သူကလေး သေသွားလို့လား”

“အင်း”

“သေပြီးရင် ဘယ်တော့မှပြန်မလာတော့ဘူးပေါ့နော်”

“အင်း”

ဟုဖြေကာ ဝေတက်လာသော မျက်ရည်စများကို ပုတ်ထုတ်
ဖယ်ရှားလိုက်ပြီး...

“စိတ်မပူပါနဲ့၊ မင်းတို့ကို ဖေဖေက ကောင်းသွားမှာပါ။ ငါ
တို့ထိ မင်းတို့နဲ့ပဲ အတူတူနေမယ်”

ဟုသာ ခိုင်မာစွာပြောပြီး ကလေးနှစ်ယောက်လုံးကို ခေါ်
လေးတွေပုတ်ကာ ဆင်းလာခဲ့ပါသည်။

“ဖေဖေ”

ဟူသော ကလေးနှစ်ယောက်၏ခေါ်သံကြောင့် သူလှည့်ကြည့်
လိုက်စဉ်...

“ဖေဖေ့ကိုချစ်တယ်”

ဟူသော ချစ်စရာအပြောကလေးများက သူ့ရင်ကိုကြည့်နှု
ရပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ကလေးနှစ်ယောက်လုံးကိုပြီးပြကာ ဆက်
ဆင်းလာခဲ့၏။

“ဆရာ... ထမင်းခွဲအဆင်သင့်ဖြစ်ပါပြီ”

“အမှန်က ကျွန်တော်ဟာ ထမင်းစားပြီး အသက်ရှင်ဖို့တော
ရာဝရီကို အားနာစရာကောင်းနေလှပါပြီ”

“တကယ်မယုံနိုင်စရာဘဲဆရာရယ်။ ငါလေးတွေက အရင်

ခေါ်လာက်လိမ္မာနေတာ”

“အဲ့ဒါ ကျွန်တော့်ကြောင့်ပေါ့။ ကျွန်တော့်ကြောင့် သူတို့ ခုလို
ခိုက်ရိုင်းသွားရတာ။ ကျွန်တော်ခံစားရတယ်။ ဘာကြောင့် ကလေးတွေရဲ့
ခံစားချက်ကို ထည့်မတွက်ခဲ့ရတာလဲလို့။ ဒါပေမဲ့ အဲ့ဒီအသိက နောက်
ကျသွားပါပြီ။ ရာဝရီမှာ ကျွန်တော့်ကြောင့် စိတ်ဒဏ်ရာ သိပ်ကိုပြင်း
သန်သွားပြီ”

“ဆရာရယ်”

“ကျွန်တော်အပြင်သွားဦးမယ် ဒေါ်လုံ။ ကလေးတွေကို ညစာ
ကျွေးလိုက်ပါတော့။ ကျွန်တော့်ကိုမစောင့်နဲ့နော်... ကျွန်တော်ပြန်လာ
ခင်မှပြန်လာမယ်... ကျွန်တော်မရှိတုန်း ကလေးတွေကိုကရုစိုက်ပါ”

ဟုသာဆိုပြီး ကားသေ့ကိုယူကာ ထွက်လာခဲ့မိပါ၏။

ရာဝရီရယ်၊ တကယ်တော့ ငါက ငါကားမောင်းနေရင် ငါဘေး
ခန့်ကို ထိုင်လိုက်စေချင်ခဲ့တာပါ။ နင်သိလား ရာဝရီ၊ နင်ပေးခဲ့တဲ့
အနုလက်ဆောင်ကို ငါသိပ်မြတ်နိုးခဲ့ရတယ်။ ငါ့ဘဝမှာ ငါအမြတ်နိုး
အစွမ်းကိုပြပါဆိုရင် နင်ပေးခဲ့တဲ့ဘောပင်လေးပါပဲ။ ငါ့ကို ပန်းကုန်း
ပေးလို့ နင်အမှိုက်ခံခဲ့ရတုန်းကဆို ငါ့နှလုံးသားမှာ နာကျင်ကျင်
ခံစားခဲ့တာပါ ရာဝရီရယ်... အဲ့ဒီတုန်းက ငါ့အဖို့ဖြစ်ခဲ့တယ်။

တစ်နေ့တော့ ငါကြီးလာရင် နင့်ကိုပဲလက်ထပ်မယ်လို့။ ငါတွေ့တာက
နင်သာ ငါနဲ့လက်ထပ်ရင် နင့်ဘဝဟာ သိပ်ကိုလုံခြုံပြီး သိပ်ကိုပျော်စရာ
ကောင်းလိမ့်မယ်။ ငါကပဲ နင့်ကို ပျော်စရာတွေအများကြီး ဖန်တီးပေး
နိုင်လိမ့်မယ်လို့ပေါ့။

လူတွေက နင့်ကိုလျှောင်ပြောင်သရော်သလိုကြည့်ရင် ငါအေး
ဖြစ်ခဲ့ရတယ် ရာဝရီရယ်... ရိန္ဒမ်းဟောင်းစုတ်နေတဲ့နင့်အကျိုးကြေး
နင့်ကို အချို့တွေက မတူသလိုမတန်သလိုအတင်းပြောကြရင် ငါ့ရင်
ဘယ်လိုခံစားရသလဲသိလား။ မောပန်းပြီး ထိခိုက်ကြေကွဲရတယ်။ တစ်
နေ့တော့ နင့်ကို ငါက သိပ်ကောင်းတဲ့ဝတ်စုံမျိုး ဝယ်ပေးနိုင်မယ်လို့
ဒါပေမဲ့ နင့်ဝတ်စုံတွေက ငါ့ကြောင့်ပဲ တစ်ထည်မှ ရစရာ
အောင် စုတ်ပြဲသွားရတယ်။ ငါ့ရင်ထဲမှာလည်း နာကျင်ခံစားရပါတယ်။
ရာဝရီရယ်...

အသက်ထက်ဆုံး နင့်လက်ကိုဖမ်းဆုပ်ထားခဲ့ချင်ပေမယ့်
ကို ငါ ဆက်ပြီးမထိခိုက်စေချင်တော့ပါဘူး ရာဝရီရယ်...

ငါ့အဖြစ်က အရှေ့ကိုတိုးလည်း ရွံ့နွဲ့အိုင်း အနောက်ကိုဆုတ်
လည်း ရေအိုင်ကြီးဖြစ်နေတာပါ။

အားကိုးရာမဲ့ သားနဲ့သမီးရှေ့မှာလည်း ဖခင်တစ်ယောက်

ချင်သလို နင့်အတွက်လည်း အကောင်းဆုံးခင်ပွန်းဖြစ်ချင်ပါတယ်။
ဒါပေမဲ့ ငါဘာမှမလုပ်နိုင်ခဲ့ပါဘူး။

“တကယ်တော့ ငါက အသုံးမကျသူပါ ရာဝရီရယ်”

ဟုဆိုကာ မျက်လွှာကိုချကာ ပင့်သင်္ကေတကိုခွဲကိတ်လိုက်မိချိန်မှာ
တစ်စက်လမ်းတွေ့မှ တကြောင်းမောင်းဝင်လာခဲ့သောကားကြီးကို မရှောင်
မိဖြစ်သွားရပြီး မျက်လုံးပြန်ဖွင့်ချိန်မှာတော့ အချိန်က သိပ်ကိုနောက်
ကျသွားခဲ့ပါသည်။

“အား...”

အသံဝါကြီးနဲ့အတူ ဘရိတ်သံတွေ ဆူညံသွားရပေမယ့်...

“ဝုန်း!”

ဆိုတဲ့အသံကြီးကပဲ ကြီးစိုး မင်းမူသွားရပါတော့သည်။

ပင်ဆက်ကပြန်၍...

အခန်း (၂၄)

“နင်ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလိုအစောကြီးထွက်သွားတာလဲ။ ငါ့ကို
ဖြစ်လို့ ခုလို နောင်တတွေတစ်လှေကြီးနဲ့ ဒီပုံအတိုင်း ပစ်ထားခဲ့ရ

မျက်ရည်ပင် ထွက်ကျမလာတတ်အောင် သူမရင်ထဲ ခံစားချက်
ပြင်းရှနေရပါသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် သေဆုံးသွားပြီးသည်မှာ နှစ်ရက်တိတိရှိပြီဖြစ်
သည်လည်း သူမကတော့ ခုချိန်ထိ ထိုဓာတ်ပုံကြီးဘေးမှ မရွေ့ပြန်ခဲ့

“နင် ငါ့ကြောင့်သေရတာလား သူတ။ ငါက နင့်ကိုသေစေလောက်တဲ့ထိ စိတ်ဒဏ်ရာပေးလိုက်မိလို့လား... ဟမ်း... အရှေ့ အရှေ့ လိုကောင် ငါ့ကို ဒီအတိုင်းကြီးပစ်ထားခဲ့စရာလား။ အခု ငါ ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ။ ငါ့ကို ဘယ်လိုလုပ်စေချင်သလဲ... ဟမ်း... အမှန်တော့ နင်နဲ့ငါထပ်မတွေ့သင့်ဘူး။ ဒါဆို ငါလည်း ငါမှန်းတဲ့မိတ္တူ မဖြစ်ရတာဘူး။ နင်လည်း ဒီထက် အသက်ပါ ရှည်ရှည်နေနိုင်မယ်”

ဟုဆိုကာ ဓာတ်ပုံကြီးကို စူးစိုက်ကြည့်မိရင်း...

“နင်သိလား သူတ... ငါ အခု နောင်တတွေအများကြီး နောင်တတွေက ပျားလွန်းလို့ ဘယ်ကစပြောရမှန်းမသိတော့ဘူး။ တကယ်တော့ ငါ နင့်ကိုချစ်တယ် သူတ။ အမှန်က နင်ခေါ်ခိုင်းခဲ့သလို နာမည်မျိုး ငါခေါ်ချင်ခဲ့တာပါ။ နင့်ကိုငါ ‘ကို’ လို့တစ်လုံးတည်းခေါ်မယ်လို့ စားပြီးကာမှ ငါခေါ်ခဲ့တာပါ။ နင်သာ ခုလိုစောစောကြီးထွက်ခွာသွားမှန်းသိရင် နင်ကြားချင်တဲ့အသံတွေကို ငါပြောခဲ့မှာပေါ့။ သိပ်စောစောတယ်၊ ဘာလို့ အဲ့လိုအစောကြီးထွက်သွားရတာလဲ။ ငါမသိနိုင်တော့ဘူး သူတရယ်... နင့်ကိုလွမ်းရမှာလား။ လက်ရှိဖြစ်နေတဲ့ဘဝကို စဉ်းစားရမှာလား။ ငါမသိတော့ဘူး... ဒီလိုလူမမယ်ကလေးတွေကို ငါဒီအတိုင်းကြီး ပစ်ထားရမှာလား... ဒါမှမဟုတ် ငါက မိတ္တူဆက်လုပ်မိတာ။ ငါဘာလုပ်ရမလဲသူတ... နင်က ငါ့ကို ပျော်အောင်ဖန်တီးပေးသလို ဝမ်းနည်းအောင်လည်း လုပ်နိုင်တယ် သူတ။ အခုဘာကြောင့် ငါ့ကို သောကတွေတစ်ပုံကြီးနဲ့ ဒီအထဲမှာ ပစ်ထားခဲ့တာလဲ... ဟမ်း... သူတ... ပြောပါ။ ငါဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ရမှာလဲဟင်။ ပြောပါ သူတရယ်... ငါ့ကိုပြောပါဦး”

“ဆရာကတော် ထမင်းမစားတာနှစ်ရက်ရှိပြီ... ထမင်းစားကြရအောင်လား”

“ထမင်းဟုတ်လား”

“ဒေါ်လုံး ပြင်ထားလိုက်မယ်နော်”

“ကျွန်မကတော့ ထမင်းစားပြီး အသက်ဆက်ရှင်ရဦးမှာပေါ့ သေ”

“သေတဲ့လူလည်း သေသွားပြီပဲ ဆရာကတော်ရယ်... ကျန်ရစ်သူတွေက အားမွေးရမှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်... အားမွေးရမယ်။ ဒါမှမှန်မှန်ကန်ကန်ဆုံးဖြတ်နိုင်မှာပေါ့။ ဟုတ်တယ်... အားမွေးရမယ်။ ဘယ်မှာလဲ ထမင်း... အများကြီးစားမယ်”

ဟုဆိုကာ ထရပ်လိုက်သဖြင့် ဒေါ်လုံးမှာ ပြောပြသလဲပင်

ပြေးကာ ထမင်းစားပြင်ပေးလိုက်ပါသည်။

သူမကြိုက်သော ဝက်သားဆီပြန်ပင် သူမလျှာပေါ်တွင် မည်

သို့မျှ အရသာက ရှိမနေခဲ့ပါ။

သို့သော် နှစ်ရက်တိတိ ထမင်းမစား။ ရေမသောက်ထား၍
ဝင်လိုက်သော ထမင်းလုပ်တိုင်းက လည်ချောင်းထဲတွင် အတောင့်လိုက်
တစ်ဆို့ကြီးဖြစ်နေရပါသည်။

သို့သော် အားရှိမဖြစ်မှာမို့ ထမင်းများကိုတော့ မဝင်သည်ဖြစ်
စေ ဝင်သည်ဖြစ်စေ စားမြဲပါ။ ထမင်းက လည်ချောင်းထဲမှာ မြို့မကျတတ်
ရင်ရေနဲ့မျှောချနှင့်၊ အခုတော့ ထမင်းငါးစွန်းတိတိ ဝင်သွားခဲ့ပါသည်။

သို့သော် နောက်ထပ် သွပ်ထည့်လိုက်တဲ့ထမင်းလုပ်ကိုတော့
လည်ချောင်းက လက်မခံချင်တော့ဘူးထင်ပါရဲ့၊ ဘယ်လိုမှမြဲချ၍ မကျ
နိုင်တော့ပါ။

“ဆက်စားပါ ဆရာကတော်. . . နှုတ်ခမ်းတွေက ဖြူပြီး အား
နည်းနေပုံကြောင့် ဒေါ်လုံး စိတ်ပူနေရတယ်။ ပြီးတော့ နေလည်းကောင်း
သေးတာမဟုတ်ဘူး”

ဟုဆိုကာ အားနည်းပြီး တုန်ချီနေသော သူမရဲ့လက်ချောင်း
လေးများကို ရည်ညွှန်းပြီးပြောနေလျှင်. . .

“အဆိုးထဲက အကောင်းပေါ့”

“ဟင်”

“ကျွန်မက ငယ်ငယ်ကတည်းက မေတ္တာတတ်ခဲ့သူပါ။ အနည်း
တော့ သုတက ကျွန်မကို လူကောင်းတွေနဲ့ ပေးတွေ့သွားပေးခဲ့သေး
သ”

ဟုဆိုကာ ပင့်သက်ကိုနှိုက်လိုက်ပြီး. . .

“သုတကြောင့်သာမဟုတ်ရင် ကျွန်မ အဲ့ဒီရွာက ထွက်လာခဲ့
မဟုတ်ဘူး။ ဆီရောင်းပန်းရောင်းတဲ့ကောင်မလေးအဖြစ်ပဲ နေခဲ့ဦး
မယ်။ သူကြောင့် ရွာကထွက်လာတော့ သိပ်ကောင်းတဲ့ဒေါ်သိန်းလည်း
တော့ခဲ့ရသလို ကြင်နာတတ်တဲ့ဒေါ်လုံးနဲ့ပါ ကျွန်မကိုတွေ့ပေးခဲ့တယ်”

“ဒီလိုလေးနက်တဲ့စကားတစ်လုံးနဲ့တင် ဒေါ်လုံးက သေတဲ့
ဆရာကတော့ဘေးမှာ နေသွားနိုင်ပါပြီ”

“ကျွန်မကိုအဲ့ဒီလိုလေးလေးနက်နက်ခေါ်ပေးတဲ့အတွက် ကျေး
မယ် ဒေါ်လုံး”

“သစ်သီးစားဦးမလား”

“ရတယ်. . . ဒါတွေသိမ်းလိုက်ပါတော့”

ဟုသာဆိုပြီး အပေါ်ထပ်ရှိ မိမိအခန်းထဲသို့တက်လာကာ အိပ်

ရာပေါ်တွင် ခြေပစ်လိုက်ပစ်နားပစ်မိပါ၏။

စိတ်ပင်ပန်းလွန်းတာကြောင့် မျက်လုံးအစုံက မပိတ်နိုင်ခဲ့။ မိမိကိုယ်မိမိ ဘာတွေကို ဘယ်လိုတွေ ခံစားနေရမှန်းမသိပါ။

ခါးရိုးက နာနေပေမယ့် နာရမှန်းမသိ။ ကိုယ်လက်အိမ်ထဲ ဖြစ်ရပေမယ့် ညောင်ညှာကိုက်ခဲရမှန်းမသိအောင်ကို စိတ်နှဲကိုယ်မက နိုင်တော့ပါ။

ဒါနှင့်ပင် အိပ်ရာထဲမှာ လူးလိုခိုရင်း ညဆယ်နာရီ ထိုးသွားခဲ့ရပါသည်။ ခန့်သုတရဲ့ပုံရိပ်တွေသာ ကြီးစိုးနေခဲ့သောအိပ်ခန်းထဲတွင် မွမ်းကြပ်လာတာနှင့် ခြံထဲ လမ်းလျှောက်ထွက်ရန် အခန်းတံခါးဖွင့် ထွက်လိုက်တော့...

“ဖေဖေကလည်း မေမေလိုပဲ ဘယ်တော့မှပြန်မလာတော့ဘူး ပေါ့နော်”

“ဘာဖြစ်လို့ လူတွေက ခဏခဏသေကြတာလဲ”

စကားသံသဲ့သဲ့ကြောင့် သူမက အခန်းတံခါးဟဟလေး ချောင်းမြောင်းကြည့်လိုက်တော့ ဒေါ်လုံးကိုပါ ကလေးနှစ်ယောက် အတူတွေ့ရ၍ သူမက စိစဉ်ထားသည့်အတိုင်း အောက်ထပ်သို့ဆင်း ဟန်ပြင်လိုက်သည်တွင် ကြားလိုက်ရသောစကားကြောင့် ကျောက်

သော ငြိမ်သက်သွားရပါသည်။

“ဖေဖေကပြောတယ်၊ ဖေဖေမိန်းမမို့ မေမေပဲတဲ့”

“သားတို့က အဲ့ဒီမေမေအတုနဲ့ပဲ နေရမှာလားဟင်”

“ဒါပေါ့သားရဲ့... တကယ်တော့ အဲ့ဒီမေမေအတုကလည်း သားတို့ကိုချစ်ပါတယ်”

“ဟုတ်ပါ့မလား ဒေါ်ကြီးရယ်၊ သူ့ခိုက်ထဲက ကလေးက သမီး တို့ကြောင့် သေသွားတာ”

“သေသွားတဲ့လူက ပြန်မလာဘူးတဲ့”

“သူ့ကလေးသေသလို သမီးတို့ကိုလည်းသေစေချင်ရင် ဘယ် လိုလုပ်မလဲ”

“မသေစေပါဘူး သမီးရယ်။ တကယ်တော့ သမီးတို့မေမေက စိတ်ထားကောင်းပါတယ်။ သမီးတို့ ဒီလောက်ဆိုတာတောင် သည်းခံ ခဲ့သေးတာပဲ။ အခုလို ကူကယ်ရာမဲ့နေတဲ့သမီးတို့ကို ပစ်မသွားပါဘူး။ အဲ့လိုပစ်သွားရလောက်အောင်လည်း မရက်စက်ဘူးလို့ ဒေါ်ကြီးထင်ပါ တယ်”

“ပစ်သွားရင်ရောဟင်”

“သမီးတို့က မေမေအတုနဲ့နေချင်လို့လား”

ဟုအေးလုံးရဲ့အမေကားကိုတော့ ကလေးများ ဘာပြန်ပြောကြ
မလဲဟု စိတ်ဝင်တစားပင် အာရုံစိုက်၍နားထောင်နေခဲ့ပေမယ့် ဖြေသံက
ထွက်ပေါ်မလာခဲ့ပါ။

“အဲ့ဒီမေမေကို မမုန်းဘူးလား”

သူမနားစွင့်ခဲ့ပေမယ့် ဘာမှခွန်းတုန့်ပြန်သံကို မကြားခဲ့ရပါ။

“သူက သမီးတို့ကိုပစ်သွားရင် သမီးတို့က ဘယ်သူနဲ့နေရ
မလဲဟင်”

“မပစ်ပါဘူး သမီးရယ်”

“ဟင့်အင်း... သူပစ်သွားမှာ။ သူကလေးသေလို့ သမီးတို့
ကို သိပ်စိတ်ဆိုးသွားပြီတဲ့။ သမီးတို့ကိုပစ်သွားတော့မှာ... အီး...
ဟီး... ဟီး”

“မမငိုနေပြီ... အီး... ဟီး... ဟီး”

“တိတ်ပါကလေးရယ် တိတ်ပါ။ မငိုနဲ့တော့နော်။ မငိုနဲ့ တိတ်
တိတ်... သမီးတို့မေမေက သမီးတို့ကိုပစ်မသွားပါဘူး။ တိတ်နော် တိတ်
တော့”

ဟူသောစကားလုံးတွေကို နားထောင်နိုင်စွမ်း သူမမှာ မရှိတော့
ပါ။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သူမရဲ့သွေးသားမဟုတ်တဲ့ကလေးတွေကို
ဒေါ်လုံးနဲ့ချန်ထားပြီး ထွက်သွားမှီစိတ်ကူထားကာမှ မထင်မှတ်ဘဲကြား
လိုက်ရတဲ့စကားများကြောင့် ရင်ထဲမှာ နာကျင်ခံစားရပါသည်။

ထိုသို့နာကျင်ခံစားရတော့ သူမရဲ့အတိတ်က သူမကို ပြန်ပြီး
ခြောက်လန့်နေခဲ့ပါ၏။ သူမလည်း အဖေဆုံးခဲ့စဉ်က အရွယ်မရောက်
သေး၍ တစ်ဦးတည်းသော အားကိုးရာမိတ္တူ ပစ်ထားမှာကိုသိပ်ကြောက်
လန့်ခဲ့ရတာလေ။ သို့သော် မိတ္တူက ပစ်မသွားဘဲ သူမနဲ့အတူနေပေခဲ့လို့
ဘယ်လောက်ပျော်ခဲ့ရသလဲ။ သို့သော် အဲ့ဒါဝါဂွမ်းမျှင်မဟုတ်ဘဲ ဖြွေဖွေး
ဆိုတာ သူ မသိခဲ့ရဘူးလေ။

ထိုသို့ကလေးနှစ်ယောက်ကို မိမိဘဝနဲ့နှိုင်းပြီး ကိုယ်ချင်းစာ
နာမိပြန်တော့ ကြီးမားသောပင့်သက်ကြီးကိုသာ လေးပင်စွာ ရှိုက်လိုက်
မိပြန်ပါသည်။

အခန်း (၂၅)

ခန့်သုတဆိုတဲ့ သူမ၏ချစ်လှစွာသော ခင်ပွန်းသည်ကို ရက်စည်ဆွမ်းကျွေးပြီးချိန်မှာတော့ သူမက ထုံးစံအတိုင်းပင် ဆိုင်ထွက်ဖို့ ဖြင်တော့ ဒေါ်လုံးက...

“နားပါဦးလား... သိပ်ပင်ပန်းနေတာကို”

“နားရင် စိတ်ပိုပင်ပန်းတယ် ဒေါ်လုံး။ ဒါကြောင့် မနားတော့ဘူး။ လူပင်ပန်းတာက ဖြေလို့ရတယ် ဆေးရှိတယ်။ စိတ်ပင်ပန်းတာက ဆေးမရှိဘူး... ဖြေလို့မရဘူး”

ဟုဆိုပြီးသာ စလင်းဘက်အိတ်ကိုလွယ်ပြီး ထွက်ဟန်ပြင်

၂၂၄ □ ဓယ်နိုင်

လိုက်သည်တွင်...

“ညစာအတွက် ဒေါ်လုံးပြင်ဆင်ထားရမလား”

“နေပါစေ... ကျွန်မ ဆိုင်မှာပဲ စားခဲ့တော့မယ်။ ကလေး
ယောက်ကိုသာ အဆင်ပြေအောင် လုပ်ပေးလိုက်။ ဒါနဲ့ ကလေးတွေနော်“ဒီနေ့ ကျောင်းပိတ်ရက်စေ့ပြီလေ... မနက်ဖြန်ကျောင်းစာ
ရတော့မှာမို့ စာဖတ်နေကြတယ်ထင်ပါရဲ့။ တိတ်နေတယ်”ဟုဆိုတော့မှ သူမက ဘာမှဆက်မပြောတော့ပါဘဲ ထွက်
ခဲ့ပါသည်။ဆိုင်ရောက်တော့ ဒေါ်သီက မီးဖိုခန်းထဲမှာ ချက်ပြုတ်နေ
အေးမြိုင်ကတော့ စားသုံးသူအချို့ကို ထမင်းနှင့်ဟင်းများချပေးကာ ည
ပေနေသောစားပွဲများကို သုတ်နေပါ၏။

အလုပ်လုပ်နေသောအေးမြိုင်က သူမကိုမြင်သွားကာ...

“ဟယ်! မမ”

“ဒီအတောအတွင်း ပင်ပန်းနေပြီလား”

“မဟုတ်တာမရယ်... အေးမြိုင်လုပ်နိုင်ပါတယ်။ မမကြ
ရတာ ဖျော့တော့တော့နဲ့။ နားပါဦးလား”

“ကလေးဘဝကတည်းက အလုပ်လုပ်လာလို့နဲ့တူပါတယ်”

အဲ့လိုနားလိုက်တော့ လူက နေမကောင်းဖြစ်သွားတော့တာပဲ”

ဟုသာဆိုပြီး မီးဖိုခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့ပါသည်။

“အယ်... ရာဝရီ ဘာဖြစ်လို့... ဟင်! ဝိန်သွားလိုက်တာ၊
နေမကောင်းဘူးလား”“ကိုယ်ဖာသာကိုယ်ရှာယူတဲ့အပူမီးမို့ ဒေါ်သီရဲ့ရှေ့မှာ ညည်း
ပြေချင်တော့ပါဘူး”သူမက အဲ့လိုပြောတော့ ဒေါ်သီမှာ အလုပ်ပင် မလုပ်ဖြစ်
တော့ဘဲ သက်ပြင်းချလိုက်မိပါသည်။“အင်း၊ မင်းအဖြစ်ကလည်း အနှောင့်မလွတ် အသွားမလွတ်
ဖြစ်နေရပါပြီ”

ဟုဆိုကာ လေပူကိုနှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

“ဘာမှစိတ်မပူပါနဲ့ ကျွန်မ အဆင်ပြေအောင် ကြည့်လုပ်သွား
မှာပါ”“မင်းနေရာမှာဝင်ပြီး နေကြည့်ရင် မျက်လွှာကိုချပြီး ပင့်သက်
ခိုက်ရုံမှတစ်ပါး အခြားမရှိတော့ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကလေးတွေကိုပစ်ထားခဲ့ပြန်မယ်ဆိုလည်း ယာဝနန်းကျင်က

လူစိတ်မရှိဘူး၊ မိသွေးကိုး... ရက်စက်နိုင်မှာပေါ့လို့သမုတ်ကြဦးမယ်၊
ဖြစ်ချင်တော့ ကလေးတွေက မြန်မာပြည်မှာ ဆွေမျိုးမရှိဖြစ်နေရတယ်၊
အဲ... ရင်ဝယ်ထွေးပွေ့ပြန်မယ်ဆိုလည်း ငါ့ဝမ်းမဟုတ်တဲ့မြေပွေးတွေ
အင်း... ခက်ပါတယ်အေ”

“သူ့ကိုမခွဲနိုင်တာနဲ့ဘဲ နေလာရင်းနဲ့ ခုလိုဖြစ်ရတာပါ။ သူနဲ့
ဝေးရမှာကို စိုးရိမ်မိတယ်။ သူ့ကိုအားကိုးမိတယ်... ဒါကြောင့်လည်း
မကွာရှင်းဖြစ်ခဲ့တာပေါ့။ အစောတည်းကသာ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းလုပ်
ထားရင် ဘာမှနောက်ဆန်ငင်စရာမရှိဘူး၊ ဘာထူးလဲ... နောက်ဆုံး
တော့လည်း ရှင်ကွဲမကွဲ၊ သေကွဲကွဲရတာပါပဲ”

“အခုဘယ်လိုလုပ်မယ်လို့ စဉ်းစားထားသလဲ”

“သူတို့တွေကိုသနားပေမယ့် မိသွေးတွေမလုပ်ချင်ဘူး၊ ကိုယ်
ချင်းစားလို့ပါ... ကျွန်မလည်း မိသွေးနဲ့နေရတာ အဆင်မပြေခဲ့ဘူး
ကျွန်မက ကောင်းပေးချင်ပေမယ့်... ကျွန်မနဲ့ အဲဒီကလေးတွေကြား
မှာ အဖုတွေအထစ်တွေနဲ့လေ။ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး... ကလေးတွေပါဆိုပြီး
ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူးဖြစ်နေတယ်၊ ကျွန်မကလေးက သူတို့ကြောင့် သေသွား
တာကိုး”

“ဒါဆို ကလေးတွေကိုဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ မလုံးနဲ့ပဲ ဒီအတိုင်း

ပြီးထားပစ်လို့တော့ မရဘူးနော်”

“သိပါတယ်... မိသွေးနဲ့စာရင် အမျိုးရင်းတွေကမှ သူတို့
အတွက် ပိုကောင်းမယ်လို့ထင်တယ်”

“အမျိုးရင်းဟုတ်လား”

“အမေရဲ့အမေဆိုတဲ့ဆွေမျိုးဟာ အရင်းနှီးဆုံးဆွေမျိုးပေါ့”

“ကလေးတွေကို နိုင်ငံခြားပို့မလို့လား”

“အဲ့ဒါအကောင်းဆုံးလို့ထင်တယ်။ ဒီမတိုင်ခင်တော့ ကျွန်မ
က သည်းခံပြီး စောင့်ရှောက်ပေးရဦးမှာပေါ့။ သုတက သူ့ကလေးတွေ
နဲ့ နိုင်ငံခြားမသွားစေချင်ပေမယ့် အခြေအနေအရ ကျွန်မလည်း မတတ်
နိုင်တော့ဘူးလေ”

“အင်း၊ ဒေါ်လိကတော့ ဘာမှကိုမသိနိုင်တော့ဘူး၊ ကာယကံ
နဲ့စဉ်းစားတာက အသင့်တော်ဆုံးနေမှာပေါ့လေ။ ဟင်း... ကလေးတွေ
တော့ သနားပါတယ်။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ မိဘမဲ့ဖြစ်ရတာ”

“ကျွန်မလည်း ငယ်ငယ်လေးပါပဲ”

“အင်း... ဘဝချင်းတူတယ် မင်းက ပိုခံစားနားလည်မှာပေါ့
ဟုသာညည်းတွားကာ ကြက်သွန်ခွံ ဆက်ခွာနေခဲ့ပေမယ့် ထို

၂၂၈ □ ခယ်နိုင်

နောက်ဆုံးစကားလုံးက သူမရင်ကို ပြင်းထန်စွာရိုက်ခတ်သွားရပါ၏။

□ □ □

အခန်း (၂၆)

“ရော့”

“ဘာကြီးလဲ”

“ကြက်ဥငှက်ပျောက်ကိတ်ကြော်လေ။ ကလေးတွေကြိုက်မယ်
ဆင်တယ်... ဒေါ်သီလှိုင်ထားတာ”

ဟုဆိုကာ သူမထံ ချီင့်ကိုလှမ်းပေးနေ၍ သူမမှာ ယောင်နုနု
နှင့် ယုမိသွားပါသည်။

“နောက်ဆို အဲ့လိုဒုက္ခမရှာပါနဲ့ ဒေါ်သီ”

“နွေးထွေးမှုလိုတယ်လေ... ကလေးတွေဆိုမယ် အရွယ်

နဲ့လိုက်တဲ့ ခံစားချက်တွေရှိမှာပဲ။ ချိုချဉ်တစ်လုံးကြောင့်လည်း တစ်ယောက်ရဲ့စိတ်ကို ရနိုင်သလို စကားလေးတစ်ခွန်းကြောင့်လည်း အမုန်းတွေ ပွားသွားနိုင်တယ်။ ယူသွားပါ။ ကလေးတွေကိုကျွေးလိုက် ဟုဆိုသဖြင့် သူမမှာ ယူလာခဲ့ရပေမယ့် ရင်ထဲက အခဲမတွေ ဖြစ်ရသောကလေးနှစ်ယောက်ကို ခုလိုကြီး ချက်ချင်း ဂရုစိုက် နဲ့ညှိ ရမှာတော့ တစ်မျိုးကြီးခံစားရပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဒေါ်သီပေးခဲ့သောချိုင့်ကို ဒေါ်လုံးကို တစ်ဆင့်ခန့် မီးဖိုခန်းထဲဝင်လာခဲ့ရာ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် ကလေးတွေ ထမင်း စားနေသည်နှင့် ကြုံသွားရပါသည်။

“ဪ... ဆရာကတော်ပြန်လာပြီလား”

“အင်း... ရော့၊ ဒေါ်လုံး”

“ဘာတွေလဲ”

“သူတို့တွေ ထမင်းစားပြီးရင် ဒါကျွေးလိုက်”

ဟုသာ ခပ်ပြတ်ပြတ်ဆိုကာ ထွက်သွားသော ရာဝရီကြောင့် ဒေါ်လုံးမှာ မျက်လုံးကြီးပြူး၍ မှင်တက်နေရပါသည်။

ဒေါ်လုံးစိတ်ထဲမှာ တွေးနေမိသည်က တကယ်တော့ မိသားစုတွေထဲမှာ ရာဝရီက မဆိုးဘူးဟုဖြစ်ပါသည်။ မျက်နှာက အနည်းငယ်

တင်းမာနေပါသော်လည်း စိတ်ထားလေးတော့ ကလေးတွေအပေါ်နူးညံ့ သားပဲဟု တွေးပစ်မိပါ၏။

မခံချင်စရာကောင်းလောက်သည့်ကလေးတွေရဲ့လုပ်ရပ်ကို ဒီ လောက်ထိကြီး သည်းခံနိုင်တာ ရာဝရီဟာ သိပ်သဘောထားကြီးလို့ပဲ ဟု ယုံကြည်ပစ်လိုက်ပါသည်။

“ဒေါ်ကြီး... အဲ့ဒါဘာကြီးလဲ”

ဟုဆိုကာ သူမလက်ထဲမှချိုင့်ကို ပန်းငုံဖူးက ဖိဖိဖော်ဖော် ဆွဲယူပြီး ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်တွင်...

“ဘာတွေလဲ... ဒါဘာကြီးတွေလဲ”

“ဪ... မေမေက သမီးတို့စားဖို့ယူလာတာပဲ။ စားလိုက် သွား”

ဟုဆိုသဖြင့် ကလေးငယ် ဆူးချိုးထူးကတော့ ဇော်ခနဲနှိုက် အာစားလိုက်သည်တွင် မယုံနိုင်လောက်အောင်ပင် ပန်းငုံဖူးမှာ ဆူးချိုးထူး အဆင်ထဲကိုနှိုက်၍ စားထားသောအစာများကို ပြန်ထုတ်လိုက်ပါသည်။

“သမီး”

“သေဆေးတွေဖြစ်နေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“သမီး”

“နင်အရမ်းမစားနဲ့ ဆူးချိုထူး ငါတို့ကြောင့် သူသားသေထားတာ ငါတို့ကိုသတ်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ပန်းငုံဖူး”

အတွင်းသံနှင့်အော်သံကြောင့် အားလုံးကြည့်လိုက်စဉ်တွင် လည်ပင်းကြောတွေထောင်ပြီး မျက်လုံးတွေ နီရဲနေသည့် ဒေါ်ရာဝဇီတို့ တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“နင် ခိုင်းလှချည်လား ပန်းငုံဖူး ဟင်... နင်ဟာ ယဉာဏ်တစ်ယောက်ရဲ့သမီးဖြစ်ပြီး ခိုင်းလှချည်လား။ အေး... ရတယ်။ ခိုင်းပါ။ ရသမျှအချိန်လေးတွင်းမှာ ခိုင်းပါ။ ငါလည်း ဘယ်လောက်မှဆတ်ပြီး သည်းမခံရတော့ပါဘူး။ နောက်ခြောက်လနေလို့မှ နယူးယောက်ကလူ မလာရင် နင်တို့ကို နယူးယောက်ပို့ပစ်မယ်”

“ဟင်!”

“အဲ့တော့ မြန်မာပြည်မှာရှိတဲ့ နှုတ်ဆက်သင့်သူတွေကို နှုတ်ဆက်ထားပါ။ ခိုင်းထား၊ ကြိုက်သလောက်ခိုင်းထား။ နောင် မင်းငါ့ငါ့ကိုခိုင်းရတော့မှာမဟုတ်ဘူး”

ဟုဆိုကာ ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားသောအခါမှ ပန်းငုံဖူးဆိုသည့် ကလေးမရဲ့မျက်ဝန်းတွင် မျက်ရည်လုံးကြီးတွေ တစ်လိပ်ချင်းစီးကာ

ရေပါသည်။

“သမီး”

“သမီး မသွားချင်ဘူး... အဲ့ဒီကိုမသွားချင်ဘူး။ ဖေဖေက ပြောတယ်၊ အဲ့ဒီမှာမကောင်းဘူးတဲ့”

“သမီးရယ်”

“ဇာတ်လမ်းတွေထဲမှာလို အမြဲ ကားတွေတိုက်ပြီး သေနတ်တွေ ပစ်နေတာတဲ့။ သမီးမသွားချင်ဘူး။ အီး... ဟီး... ဟီး”

“မမငိုနေပြီ၊ မမမငိုပါနဲ့... အီး... ဟီး... ဟီး”

ဒေါ်လုံးရင်ထဲ မောသွားမိပါ၏။

ရာဝဇီက ဘာကြောင့် ကလေးတွေနဲ့အတူ မနေချင်သလဲဆိုတာ သူမသဘောပေါက်ပါသည်။

စင်းလုံးချောမရှိသေးတဲ့ဘဝတစ်ခုထဲက ကိုယ့်ကလေးမဟုတ်တဲ့ ခပ်ရိုင်းရိုင်း ကိုယ့်ကိုဆက်ဆံခဲ့ဖူးသောကလေးတွေကို သားသမီးရင်းသား ရင်ဝယ်ပိုက်တွေးမို့ဆိုတာ ခက်လှသည်မဟုတ်လား။

ကလေးတွေဘက်က ကြည့်ပြန်လျှင်လည်း အပြောကောင်းသည့်အဘွားအေရဲ့စကားတွေကိုပဲ အဟုတ်မှတ်နေသည်ထင်ပါရဲ့။

ဟူး... ဘာမှမစဉ်းစားတတ်သေးတဲ့အရွယ်တွေပဲလေ။

၂၃၄ □ မယ်ခိုင်

အရွယ်မရောက်သေးတဲ့အချိန်မှာ မိဘမဲ့ဖြစ်ရတာသည်ကလေး
နှစ်ယောက်ကိုပဲ သူမ သနားမိပါသည်။

ပန်းဝံဖူးကလည်း ပန်းဝံဖူးပါပဲ။ ထက်မြတ်ပေမယ့် သူ့နေရာ
သူ ထက်မြတ်တာကပဲ သင့်တော်သည်ဟုထင်ပါသည်။

ဆရာကတော် ရာဝရီဘက် ကိုယ်ချင်းစာတတ်မယ်ဆိုပြီး
လည်း ပန်းဝံဖူးကိုခွင့်လွှတ်နိုင်စရာအကြောင်းမရှိပါ။

ပန်းဝံဖူးက ကလေးဆိုပေမယ့် လူကြီးတစ်ယောက်လို မှီခို
နေသည်မဟုတ်ပါလား။

ပန်းဝံဖူးကြောင့် ဆူးချုံထူးကိုပါ သနားမိပါသည်။

သို့သော် သူမက အိမ်အကူလေ။ ကာယကံရှင်တွေကို အ
လိုအသုံးအနှုန်းနှင့် ဆရာလုပ်နိုင်ဦးမှာတဲ့လဲ။

□ □ □

အခန်း (၂၇)

သံပုရာရည်တစ်ခွက်ဖျော်ကာ စာရင်းတွက်နေသော ဆရာ
တော်အား ပေးလိုက်လျှင်...

“ကျေးဇူးပဲ ဒေါ်လုံး”

“ကလေးတွေ အိပ်သွားကြပြီ”

“ဪ”

ဟုသာ ဝတ်ကျောတန်းကျဆိုကာ စာရင်းတွေ ဆက်လုပ်နေ

သည်...

“ဆရာကတော်”

“ပြောလေ”

“သူတို့တွေ နယူးယောက်ကိုသွားချင်ပုံမရဘူး”

ဟူသောစကားကြောင့် စာရင်းပင် ဆက်မလုပ်နိုင်တော့ဘဲ
ဘောပင်ကိုလည်းကောင်း၊ ကက်ကူလိတ်တာကိုလည်းကောင်း ချလှံ
ပြီး ပင့်သက်ကိုရှုရှိုက်လိုက်ကာ ဒေါ်လုံးကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်လိုက်
ပါသည်။

“ဒါဆို ကျွန်မက သည်းခံသည်ထက် သည်းခံပြီး... အသက်
ထက်ဆုံး ဆက်၍သည်းခံသွားရမှာလား”

ဟုဆိုတော့ ဒေါ်လုံးမှာ ခေါင်းငုံ့သွားရပါသည်။

“ဒီကလေးတွေနဲ့ တစ်ကြိမ်စကားပြောရရင် ကျွန်မအသက်
တစ်ရက်တိုတယ် ဒေါ်လုံး။ ကျွန်မရဲ့သက်တမ်းဟာ နှစ်မေါင်းခြောက်
ဆယ်ရှိမယ်ဆိုရင် ဒီကလေးတွေနဲ့နေလိုကတော့ လေးဆယ်တောင်ကြီး
အောင် ရှင်သန်လိုက်ရမှာမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်ဝန်ပျက်လို့လည်း သေ
မျောပါးဖြစ်ခဲ့ရပြီးပြီ။ ဒေါ်လုံး သိလား... အဲ့ဒီကလေးတွေနဲ့တွေ့
တိုင်း ကျွန်မအသက်ကို ဖက်နဲ့ထုပ်ထားရတယ်”

“နောင်တစ်ချိန် သိနားလည်လာရင်တော့”

“ဘာ! ဘယ်လို... သိနားလည်ဟုတ်လား... အဲ့လိုဆို

အခုချိန်က မသိနားမလည်သေးဘူးလို့ဆိုချင်တာလား”

ဟုပင် ဒေါသတကြီးနှင့်ဆိုတော့ အရဲစွန့်ပြောနေရတဲ့ဒေါ်လုံး
မှာ ခေါင်းပင် မဖော်ဝံ့တော့ပါ။

“မစဉ်းစားတတ်လို့ မသိနားမလည်လို့ တော်သေးတာပေါ့။
နဲ့မဟုတ်ရင် ဒီအချိန် ကျွန်မ ဆေးရုံမှာလား။ မြေကြီးထဲမှာလားဆိုတာ
မပြောတတ်တော့ဘူး... မစဉ်းစားတတ်ဘူး။ ကလေးပီပီဆိုရင် အပြစ်
တင်စင်ပြီး ချစ်ဖို့ကောင်းမှာပေါ့။ အခုတော့... မုန့်ထဲမှာ အဆိပ်ပါမှာ
နဲ့ခိုခိုရတာနဲ့ နယူးယောက်ကိုမသွားချင်ရတာနဲ့။ အဲ့ဒါက မစဉ်းစား
တတ်လို့လား။ အဲ့ဒါ ကလေးအတွေးတဲလား”

ဟု ဒေါသတကြီးပြောပစ်ရာမှ...

“တော်ပြီ... တော်ပြီ ဒီလိုစိတ်ဒုက္ခတွေကို မြန်မြန်အဆုံး
သတ်လိုက်တာပဲ ကောင်းပါတယ်။ ဒီလောက်ဒုက္ခခံပြီးရင် တော်လောက်
ပြီပြီ။ အဝ... ဘဝတွေက ဝဋ်ကြွေးပါခဲ့ရင်လည်း ဒီလောက်ဆိုရင်
ကျေးလောက်ပြီလို့ထင်ပါတယ်... တော်လောက်ပါပြီ”

ဟုသာ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ကြီးပြောပစ်မိပါသည်။

“ဒီလောက်ပြည့်ပြည့်စုံစုံနဲ့မွေးဖွားလာခဲ့တာကိုတောင် ကောင်း
အောင် မနေနိုင်ကြတာဘဲ။ လူတိုင်းလူတိုင်းဟာ ကိုယ်သမိုင်း ကိုယ်

ရေးခဲ့ကြတာပါ။ ကျွန်မအတွက် ဘဝကံက သိပ်ကိုနည်းလွန်းတယ် ဆိုလို့။ အတိတ်လည်း အတိတ်လို အကျည်းတန်ခဲ့တယ်။ ပစ္စုပ္ပန်လည်း အခု ဒေါ်လုံးတွေတဲ့အတိုင်း... ဒါပေမဲ့ ကျွန်မရဲ့အနာဂတ်တော့ ထူးချွန်တယ် ဒေါ်လုံးရယ်၊ ကျွန်မရဲ့အနာဂတ်ကိုတော့ ကျွန်မ၊ လှအောင် တည်ဆောက်ချင်တယ်”

ဟုလှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ကြီးပြောနေတဲ့ရာဝရီကြောင့် ဒေါ်လုံးက ဘာပြောလို့ပြောရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်သွားရပါသည်။

“သာယာ ပျော်ရွှင်စရာကောင်းမလားလို့ ယောက်ျားယူမိတယ်... နှစ်လကျော်ကျော်သာ ပေါင်းလိုက်ရပြီး မုဆိုးမဖြစ်ခဲ့တာပဲ။ အဆစ်ကလေးတွေက လိမ္မာယဉ်ကျေးကြမလားမှတ်တယ်၊ မိုက်ရိုင်းလိုက်တာ တစ်ဖက်ကမ်းခတ်ရော... ဟွန်း... လူကြီးကို လူကြီးမှန်းမသိ။ တကယ်စိတ်ကုန်တယ်၊ ယောက်ျားလေးယူပြီး အိမ်ငှားဘာတော့ လွတ်ပြီဟေ့... အိမ်နဲ့ရာနဲ့နေရတော့မှာပါလားလို့ စိတ်ချမ်းသာရမယ်မထင်နဲ့။ သောကတွေက တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုးပဲ”

ထိုသို့ညည်းညူကာ ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက်နှင့် ပြောဆိုနေခြင်းကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ကြားနေလိမ့်မယ်လို့ သူမ ဘယ်ထင်တာလေမလဲ...

မှန်ပါသည်။

ပန်းငုံဖူးပါပဲ...။ သူမလေးရဲ့မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်ကြည်ညိုဖို့နေရပါသည်။

သူမလေးရင်ထဲမှာလည်း အသက်အရွယ်နဲ့ကိုက်ညီတဲ့ခံစားမှုပုံရိပ်ကြီးက ထင်ဟပ်သွားရပါသည်။

သူမလေး တွေးနေလိမ့်မည်။

မိုးကောင်းကင်ကြီးက ပြိုပြိုနီ့ ဘယ်အပင်အောက် ဝင်ပုန်းရမလိမ့်။

“ဖေဖေ... ဖေဖေ”

ဟုသာ တိတ်တဆိတ် ရင်ထဲကခေါ်၍ ငိုကြွေးနေဖြစ်ပါတော့

အခန်း (၂၈)

“အယ်... လိမ္မာလှချင်လား”

ဟုကျောင်းဝတ်စုံလေးနှင့် ဆင်းလာသောပန်းစုံဖူးကို ဒေါ်လုံး

လှမ်းနှောက်လိုက်လျှင်...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မောင်လေးရော”

“သူ ဝတ်စုံလဲနေတယ်”

“ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ ဒေါ်လုံးလုပ်ပေးမှာပေါ့။ ဒါတွေက

ဒေါ်လုံးလုပ်နေကျဟာကို”

“ရပါတယ်... သူ့ကို သမီးခိုင်းထားတာ”

“ဟင်”

“နောက်လည်း သမီးတို့ဘာသာပဲ လုပ်ရတော့မှာပဲ”

“သမီးရယ်”

“ဘွားဘွားက အလှပပြင်ချင်တာ။ သမီးတို့မနက်စာကို ဝေ
မစိုက်ဘူး။ သမီးတို့က ဘွားဘွားနဲ့မနေလို့မှ မရတာဘဲကိုး”

“သမီးရယ်”

“သမီး ကျောင်းသွားတော့မယ်”

“ဒေါ်လုံးပိုမယ်လေ၊ ခဏလေး”

“ဟင့်အင်း၊ ရတယ်... နီးနီးလေးပဲကို ဒီလမ်းကိုမှတ်မိ
ပါပြီ။ သမီးဘာသာပဲ သွားပါ့မယ်”

ဟုဆိုကာ ထွက်သွားသော သမီးပန်းဝံ့ဖူးကို သူမ ငေးကြည့်

နေဖြစ်ပါသည်။

ကလေးစိတ်ထဲမှာ ဘာတွေတွေ့နေတာလဲ။ ဘာကြောင့် အင်
မတန်ဆိုးတဲ့ကလေးက ချက်ချင်းကြီးပြောင်းလဲသွားရတာလဲ။

ခါတိုင်းဆို လိုက်ပို့မှ... ဖိနပ်ကိုလည်း စီးပေးမှကြိုက်တဲ့
ကလေးက ဘာဖြစ်လို့ ခုလိုဖြစ်သွားရတာလဲ။ နားမလည်နိုင်အောင်

ဖြစ်ရပါသည်။

“ဪ... သမီး”

ဟုဆိုတော့ သူမကလေးမှာ ပြန်၍လှည့်ကြည့်လာပါသည်။ ထို
မျှောတော့ ဒေါ်လုံးက ထမင်းဘူးလေးကိုပေးကာ...

“ဘာလဲ”

“သမီးခိုက်ဆာရင်စားဖို့ ပြင်ထားတာ” ဟုဆိုသဖြင့်...

“နောက်ဆို အဲလိုမလုပ်ပေးပါနဲ့ ဒေါ်ကြီး”

“ဟင်!”

“သမီး၊ ဒေါ်ကြီးကိုလွမ်းနေမှာစိုးလို့ပါ။ သမီးက မကြာခင်
သွားယောက်၊ သွားရတော့မှာပဲ... အဲဒီကိုမသွားလို့မှမရတာ”

ဟုသာ စိတ်မပါသလို ခပ်ပိုင်ပိုင်ဆိုပြီး ဒေါ်လုံးပေးသောဘူး
လေးကိုယူကာ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

ကျောင်းအိတ်ပန်းနုရောင်နှင့် အပြာဖျော့စပ်ကြွေးရောင်လေး
ဖုံးထားသော ဆံပင်ကုတ်ဝဲလေးနှင့်ပန်းဝံ့ဖူးမှာ လမ်းလျှောက်နေတာ
အောက်တက်ကြွကြွမရှိဘဲ ကလေးတစ်ယောက်မဟုတ်သလိုလေးပင်
ဖြစ်နိုင်နေရပါသည်။

“တုတ်! တုတ်! တုတ်!”

ဟူသော ခွက်ကို မြေပြင်နှင့်ခေါက်သံကိုကြားရ၍ လှည့်ကြည့်စဉ်မှာ သူတောင်းစားနှစ်ယောက်က မြေပြင်ပေါ်ဝပ်ပြီး တောင်းရမ်းနေသည်ကိုတွေ့လိုက်ရပါ၏။

“သနားကြပါ... ဘာမှမစားရသေးလို့ပါ”

ဟုလည်း ပါးစပ်မှပြောနေသေးတာကြောင့် သူတောင်းစားအမေကြီးကိုသော်လည်းကောင်း၊ သူတောင်းစားကလေးငယ်ကိုသော်လည်းကောင်းကြည့်ပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းက ပလက်ဖောင်းတွင် ရပ်နေခဲ့ပါသည်။

ခါတိုင်း ထိုအရာတွေကို သတိပင်မပြုခဲ့မိပေမယ့် အခုတော့ လက်ထဲမှတမင်းဘူးကိုထုကြည့်ပြီး ထိုနှစ်ဦးထဲသို့ တည့်တည့်လျှောက်သွားကာ ပေးလိုက်၏။

လှပသောခြေအစုံကြောင့် ထိုအမျိုးသမီးကြီးမှာ မော့ကြည့်လာစဉ် လှပသောမိန်းကလေးငယ်က သူမကို တစ်ခုခုလှမ်းပေးနေ၍ အားမနာပါးမနာပင် အားပါးတရယူ၍ ဘူးကိုဖွင့်ကြည့်ရာ ပါလာသော ပေါင်မုန့်ကြက်ဥကြော်ကြောင့် မစောင့်နိုင်မဆိုင်းနိုင်ပင် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ကြီး နှစ်ယောက်သား စားသောက်ပစ်လိုက်ပါ၏။

လက်မဲ့ကြီးတွေနှင့် စားသောက်နေပါသော်လည်း ခါတိုင်းလို

နာခေါင်းမရှုံ့ဖြစ်တော့ပါဘဲ ထိုသို့စားနေပုံကို ငေးကြည့်မိသွားပါ၏။

“သက်တော်ရာကျော် ရှည်ပါစေကွယ်။ မိဘက သိပ်ချစ်သောမိဘကိုလုပ်ကျွေးပြုစုနိုင်သော သမီးကောင်းရတနာဖြစ်ပြီး ဘဝထက်ဆုံးပျော်ရွှင်ပါစေ... စာမေးပွဲလည်းအောင်ပါစေ”

“အဒေါ်ကြီး ဆုပေးမှားနေပြီ”

“ဟင်!”

“သမီးမှာ အမေရော အဖေရော မရှိကြတော့ဘူး။ မိထွေးပဲ ခိုတာ”

“ဟင်!”

“ပြီးတော့ သမီးမပျော်ဘူး”

“မင်းကိုကြည့်ရတာ ချမ်းသာမယ့်ပုံပါပဲ။ ဘာလို့မပျော်ရတာလဲ”

“အဒေါ်ကြီးတို့ရော ပျော်သလားဟင်”

“ဘာကိုမေးတာလဲ”

“သူက အဒေါ်ကြီးရဲ့သမီးလား”

“အင်း”

“အဒေါ်ကြီးမိုက်က မွေးလာတာလား”

“အင်း”

“အဲ့ဒါဆို ပျော်မှာပေါ့နော်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သမီးကို ဖေဖေက ရိုက်တယ်”

“အဲ့ဒါ ချစ်လို့ရိုက်တာလေ”

“အဒေါ်ကြီးသမီးကိုရော အဒေါ်ကြီးရိုက်လားဟင်”

“ရိုက်တာပေါ့... ပြောမရဆိုမရနဲ့ ဟောကပ်လုပ်ရင် တုတ်

စာကျွေးလိုက်တယ်... တစ်ခါတည်းငြိမ်ရော”

“အဲ့ဒါ ချစ်လို့ပေါ့နော်”

“အေးပေါ့... မချစ်ရင် ဘယ်ရိုက်ပါ့မလဲ။ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ပစ်ထားမှာပေါ့”

“မိထွေးကတော့ သမီးတို့ကိုမချစ်လို့ထင်တယ်။ သမီးတို့ ဘာလုပ်လုပ်မရိုက်ဘူး... သမီးတို့ကြောင့် သူ့ခိုက်ထဲက ကလေးသေ သွားတာကိုတောင် မရိုက်ဘူး”

“ဟင်”

“တကယ်တော့ သမီး နယူးယောက်ကိုမသွားချင်ဘူး။ ဘာ ဘွားနဲ့လည်း မနေချင်ဘူး။ သူက အမြဲ အလုပ်ပြင်ပြီး အပြင်သွား

“... မိထွေးနဲ့ပဲနေချင်တယ်”

“အဲ... တစ်မျိုးကြီးတွေပါလား”

“ဒါပေမဲ့ မိထွေးက လက်မခံတော့ဘူး။ သမီးတို့နှစ်ယောက် နယူးယောက်ပို့တော့မှာ”

“ဟင်”

“သူက ဘာဖြစ်လို့ အဲ့လို အကျီသေးသေးလေး ဝတ်ထားရ တာလဲ”

“မရှိလို့ပေါ့”

“သူက သမီးတို့လို ကျောင်းမနေဘူးလား”

“ပိုက်ဆံမှမရှိတာ... ပိုက်ဆံရှိမှ ကျောင်းနေလို့ရတယ်။ အဲ့ ဆိုအတတ်စားတွေ ဝတ်လို့ရတယ်”

ဟုဆိုသဖြင့် သူမလေးက သူမလေးဝတ်ထားသောဝတ်စုံကို ကြည့်ကာ အပေါ်ဝတ်ကုတ်အကျီလှလှလေးကိုချွတ်ကာ ပေးလိုက်

သော်

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ဝတ်လေ... ဝတ်ဖို့ပေါ့”

“ဟင်”

ဒီကလေး စိတ်မှကောင်းရဲ့လားဟုလည်း တွေးနေနိုင်သလို
ချမ်းသာတဲ့ကလေးပဲ ဖေ့တုန်းယူထားမှဟုလည်း လောဘတက်နေ
ပါ၏။

“ယူလိုက်ပါ၊ နောက်နေ့လည်း ပေးဦးမယ်။ သမီး နယူးယောက်
သွားရင် ဒါတွေက ဒီအတိုင်းကြီးကျန်နေရစ်မှာ။ တစ်ယောက်ယောက်
ဝတ်တော့ သမီးသေရင် နတ်သမီးဖြစ်တာပေါ့”

“ကလေးမေမေ ဆူရင်ရော”

“သူမသိပါဘူး၊ သူက သမီးတို့ကိုရုမစိုက်ဘူး။ ဟော...
ကျောင်းတက်တော့မယ်၊ သွားမယ်... တာတာ”

ဟုသာ လက်ပြပြီး ထွက်သွားသောကလေးကိုကြည့်ရင်း က
နေရစ်ပါသည်။

အတန်းထဲရောက်တော့ ထိုင်နေကျနေရာဖြစ်တဲ့ခုံတန်းထဲ
မှာထိုင်တော့ သူမထိုင်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သူမနှင့်ထိုင်သောအ
မှာ ထသွားပါသည်။

“ဟဲ့... စိစိဖြူ၊ ဆရာမ လာတော့မှာ၊ မထိုင်ဘူးလား”

“မထိုင်ချင်ပါဘူး၊ ငါဒီနေ့ကစပြီး နင်နဲ့အတူမထိုင်တော့ဘူး”

“ဘာလို့လဲ”

“ရွဲ့လို့”

“ငါက ဘာညစ်ပေလို့လဲ”

“သူတောင်းစားနဲ့နေတယ်လေ။ နင်က သူ့တောင်းစားသမီး
လား... ရွဲ့လိုက်တာ”

ဟုဆိုကာ သူမလေးထံ တံတွေးထွေးလာ၍ နဂိုစိတ်တိုချင်နေ
တဲ့သူမလေးမှာ ပို၍စိတ်တိုသွားရပါသည်။

“စိစိဖြူ”

ဟုဆိုကာ တန်ပြန်ပြီး တံတွေးကို မျက်နှာတည့်တည့်ထွေးပစ်
ပြန်ပါသည်။

“ဖိနုး”

“ဒီနေ့မှ... ငါ့အမေဝယ်ပေးတဲ့အင်္ကျီအသစ်လေး၊ အီး...”

ဟုဆိုကာ နဂိုစွာသောကလေးမှာ ပန်းငုံဖူး၏ဆံပင်ကိုဆောင်ဆွဲ
ဖစ်ပါ၏။ စိတ်တိုနေသော ပန်းငုံဖူးမှာ မိရာလည်ပင်းကို ဖမ်းကိုက်ပစ်
ရာ...

“အား... အီးဟီးဟီး”

“ကလေးတွေ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ”

ဟု ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်နေသောကလေးအုပ်နား ဆရာမ

၂၅၀ □ မယ်ခိုင်

ရောက်လာလျှင်...။

“ရန်ဖြစ်နေတာဆရာမ... ပန်းငုံဖူးနဲ့ စိစိဖြူ ရန်ဖြစ်နေတာ”

“ဟင်!”

ဟုလည်းဆိုကာ ရန်ဖြစ်နေသူကို ဆရာမက ကြည့်လိုက်ရာ

“ဟင်!”

ထိတ်လန့်သွားရသလို အံ့လည်းအံ့သြသွားရပါ၏။

ကလေးတစ်ယောက်ကလည်း ဆံပင်တွေဖွာလန်ကြပြီး ပါးစပ်မှာ သွေးစလေးနှင့်ဖြစ်နေသလို ကျန်ကလေးတစ်ယောက်မှာလည်း လည်ပင်းတွင် သွေးစက်ကလေးနှင့် လက်တွင်လည်း ဆံပင်မွေးလေးများနှင့်...

“ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ... ဟင်”

ဟုသာ ဆိုရပါသေးသည်။ လည်ပင်းမှာ သွေးစများနှင့် ကလေးမှာ ပစ်လဲသွားပါတော့၏။

“ဟင်! သမီးစိစိဖြူ... သမီး”

အော်သံများက စာသင်ခန်းတစ်လျှောက် ညံ့ဖျက်သွားရပါသည်။

အခန်း (၂၉)

“တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်... ကျွန်မ တကယ်ကိုတောင်းပန်ပါတယ်”

“တောင်းပန်ရုံနဲ့ပြီးမလား။ ဒီကြားထဲ ကလေးက ကျောင်းမှကွင်းမှာ၊ လူရဲသွားဆိပ်ဟာ ဘယ်လောက်ထိဆိုလဲ ရှင်မသိဘူးထင်သေး”

“တကယ်ကိုတောင်းပန်ပါတယ်ရှင်... ကျွန်မသမီး မှားတာမို့ ကုန်ကျတဲ့စရိတ်ကိုလည်း ကျွန်မပဲ တာဝန်ယူပါ့မယ်ရှင်”

“ကလေးကို ကောင်းကောင်းဆုံးမ ထားဘူးနဲ့တူတယ်။ ငယ်

ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ကလေးထောင်ထဲ ရောက်ချင်နေပြီလား။ ကျွန်မတို့
မလုပ်ချင်လို့နော်...ဟင်း..."

"ကျွန်မ တကယ်ကို အနူးအညွတ်တောင်းပန်တာပါ။ အဲဒါ
တို့စိတ်ထဲ ဘယ်လိုမှတော့ သဘောမထားပါနဲ့"

ဟုဆိုကာ အိတ်ထဲမှပိုက်ဆံတစ်ထပ်ကို နှိုက်လိုက်ပြီး နံရံ
တင်ပေးလိုက်သည်တွင် ဒေါသဖြစ်နေသော ထိုအမျိုးသမီး၏မျက်နှာ
မှာ ချက်ချင်းအရောင်ဖျော့သွားရပါသည်။

"ပြဿနာကိုကျေပေးပါ အစ်မရယ်... ကလေးတွေက
မှ မသိနားမလည်နဲ့ ငယ်ကြသေးလို့ပါ။ အကယ်၍ ဆေးစရိတ်လို
လည်း ကျွန်မ ပေးပါ့မယ်... ဒါကတော့ တစ်သိန်းပါ"

"အင်း၊ ရှင်တောင်းပန်ပါလို့သာနော်။ နို့မဟုတ်ရင် ဒီကောင်
မလေးကို ကျောင်းကထုတ်ပစ်အောင် တိုင်ကိုတိုင်ပစ်မလို့... ဟွန့်"

"ကျွန်မ ကျွန်မသမီးကို ဆုံးမထားပါ့မယ်ရှင်"

"ဒါနဲ့ အဲ့ဒါက ရှင်သမီးရင်းမဟုတ်ဘူးဆို"

ဟုစပ်စုသလို စူးစမ်းကာ...

"ယောက်ျားဘက်ကပါတဲ့သမီးဆို အဲ့ယောက်ျားကလည်း"

ပြီဆို"

"မစပ်စုပါနဲ့အစ်မ... အဲ့ဒါက ကျွန်မရဲ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ

အစ်မကိုလည်း တောင်းပန်ပြီးပြီ၊ ဆေးစရိတ်လည်း ပေးပြီးပြီဆို

ဘာ ကျွန်မ ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်"

ဟုသာ ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြော၍ ဆေးခန်းမှပြန်လာခဲ့ပါသည်။

ဆေးခန်းအဝင်အထွက်တွင် ဆရာမနှင့်ဆုံဖြစ်ခဲ့၏။

"ဪ၊ ပန်းငုံဖူးရဲ့..."

"အမေပါ ဆရာမ"

"ဪ... အင်း..."

"ဆရာမကိုလည်း အားနာဖို့ကောင်းပါတယ်"

"ကျွန်မအံ့သြနေတာ၊ အရင်က ပန်းငုံဖူးဟာ ဒီလိုမဟုတ်ပါ

စာတော်ပြီး လူချစ်လူခင်ပေါ်တဲ့ကလေးပါ။ ခုလိုရန်ဖြစ်တော့

အံ့သြသွားတယ်။ ဒေါသသိပ်ဖြစ်နေတယ်နဲ့တူတယ်... ကျွန်မ

တတ်သွားတော့ မျက်ရည်တွေတွေကျပြီး ရူးရူးရဲရဲနဲ့"

"တောင်းပန်ပါတယ် ဆရာမရယ်။ အဲ့ဒါ ကျွန်မ အဆုံးအမ

နဲ့ ဖြစ်ရတာပါ"

"ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ အစ်မရယ်... စိတ်နဲ့လူဆိုတာ တစ်ခါ

တစ်ခါတော့ ဒီလိုပြဿနာလေးတွေ ရှိတတ်ပါတယ်"

“ဆရာမ လူနာလာကြည့်တာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အခြေအနေမဆိုးလောက်ပါဘူးနော်”

“ကလေးက စိတ်တိုရင် တက်တတ်လို့ပါ။ ကျန်တာတွေ

ဘာမှထွေထွေထူးထူးရှိပုံမရပါဘူး”

“ကျေးဇူးပဲဆရာမ... ဒါဆို စိတ်မပူတော့ဘူးနော်”

“အင်း၊ ပူစရာမရှိတော့ပါဘူး”

“ဒါဆို ကျွန်မကိုခွင့်ပြုပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်”

သူမမှာ မောပန်းသွားရပါသည်။

ယောက်ျားသေလို့ စိတ်သောက ရောက်တာကတစ်မျိုး၊ ဆိုင်မှာ ပင်ပန်းလို့ စိတ်ပင်ပန်းတာကတစ်မျိုး၊ အခုဒီကလေးတွေရဲ့ပြဿနာက လိုက်ရှင်းနေရသေးတာမို့ လူပန်းစိတ်ပန်းဖြစ်နေရပါတော့၏။

အိမ်ပြန်ရမည့်အချိန်ရောက်ပါသော်လည်း အိမ်ကိုပြန်ချင်စိတ်မရှိသေးတာကြောင့် မပြန်ဖြစ်သေးဘဲ ဆိုင်သို့သာ တန်းလာခဲ့ပါ၏။

“အေးမြိုင်၊ အစ်မကို ရေအေးအေးတစ်ခွက် ခပ်ပေးပါဦး”

ဟုဆိုကာ စားပွဲမှာသာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး စလင်းဘက်အိတ်

ကိုချပြီး မျက်လုံးတွေကို ပိတ်ထားမိလိုက်၏။

“ဟိုဘက်က ပြဿနာလုပ်သေးလား”

“ပြဿနာလုပ်ချင်နေတဲ့အခိုင်အယောင်ပဲ၊ ဒါကြောင့် တောင်း

နိုးပြီး ငွေတစ်သိန်းပေးလိုက်တယ်”

“တစ်သိန်း”

“ပင်ပန်းပြီးရှာထားရတဲ့ငွေမို့ နှမြောပေမယ့် ထပ်ပြီးစိတ်ရှုပ်

ဆဲနိုင်တော့ဘူးလေ။ သူတို့က ပန်းဝဲဖူးကို ကျောင်းက ထုတ်ပစ်စေချင်တော့”

“ဒေါ်သီက တစ်ခုအံ့သြနေတာ”

“ဘာလဲ”

“ဒီလောက်မတည့်တဲ့ကလေးရဲ့ပြဿနာကို လိုက်ရှင်းပေးလို့

“ကိုယ်ချင်းစာလို့ပါ”

“ဟင်!”

“အခုလောလောဆယ် သူတို့မှာ ကျွန်မပဲရှိနေတယ်လေ”

“မမ၊ ရပြီ”

ဟုဆိုကာ လှမ်းပေးလာသော အေးမြိုင်လက်ထဲမှ ရေကို တစ်

ကျိုက်တည်း မော့ချလိုက်ပြီးမှ...

“ကျွန်မငယ်ငယ်တုန်းက ကျောင်းနောက်ကျလွန်းလို့ အပြစ်ပေးခံရဖူးတယ်။ ပြီးတော့ မိဘကိုဆင့်ခေါ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မိဘမှမရှိတာ လိုက်ပြီးတောင်းပန်ပေးမယ်လို့ မရှိဘူး။ ဒါကြောင့် မိဘရောက်မလာလို့ ကျွန်မ ဒဏ်ကြေးဆောင်ရတယ်။ အဲ့ဒီမှာ ကျွန်မက ပိုက်ဆံပေးစရာမရှိလို့ စံပယ်ပန်းဖိုးကို ကျပျောက်ပြီလို့ လိမ်ပြီးပေးခဲ့တယ်။ အရိုက်ခံလိုက်ရတာ လွန်ပါရောပဲ။ လက်မောင်းတွေခြေသလုံးတွေမှာ အစင်းရာထင်ရတာ ဆယ်ရက်ထိမပျောက်ဘူး။ ပြီးတော့ အရွယ်ရောက်လာတဲ့အချိန်မှာပဲ ကျောင်းနောက်ကျလို့ ကြိမ်လုံးမရတော့လို့ ကွင်းပြင်မှာ ဒူးထောက် လက်မြှောက်ပြီး အော်ခဲ့ရတယ်။ လောင်ပြောင်သံရောင်သံတွေက ကျွန်မနားထဲက မထွက်နိုင်သေးပါဘူး။ အရွယ်ရောက်နေတဲ့ ကျွန်မက သိပ်ရှက်ခဲ့ရတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မက မိထွေးဆိုပေမယ့် ကလေးတွေရှေ့မှာ ရပ်ပြနေချင်တယ်”

“ဒါနဲ့များ ကလေးတွေကို ဘာလို့ နိုင်ငံခြားပို့ပြီးမှာလဲ ရာဝရီရယ်”

“မပို့ရင် မဖြစ်လို့ပေါ့”

“ဟင်! ”

“ကြာလာရင် ဒီလောက်ဆိုတဲ့ကလေးတွေကို ကျွန်မရိုက်မိလိမ့်မယ်... အဲ့လိုရိုက်မိရင် ကျွန်မနုလုံးသားပဲ နာကျင်ခံစားရမယ်။ ကျွန်မမိထွေးရိုက်တုန်းက ကျွန်မ နာကျင်ခံစားခဲ့ရသလိုပဲ သူတို့တွေကို ခံစားစေချင်ဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်မတို့အတူနေလို့မဖြစ်ဘူး ဒေါ်သီ”

“ဪ... ရာဝရီရယ်”

ဟုသာ ပြောနိုင်တော့တဲ့အခြေအနေမျိုးရယ်ပါ။

အခန်း (၃၀)

“ဆရာကတော်၊ ကျွန်မနေမကောင်းဖြစ်လို့ ဆူးချုံထူးကို
ကြိုနိုင်တော့ဘူး။ အဲ့ဒါ...”

ဟုဆိုသဖြင့် သူမက ဘာမှထပ်မပြောတော့ဘဲ ထွက်လာခဲ့
သည်။

ကလေးတွေကို အဲ့ဒီလိုကြီးကရိုက်မပြချင်ပေမယ့် မတတ်နိုင်
ညီအဆုံးမှာတော့ ဆူးချုံထူးရှိသောကြောင့် ရောက်လာခဲ့ရပါသည်။

စောသေး၍ထင်ပါသည်။ အခန်းထဲတွင် ကလေးငယ်များက
ဇာတ်လောရိုက်နေကြပါ၏။

လာကြိုကြသော အချို့ကျောင်းသားမိဘများလည်း သူမနဲ့ တူ ရောက်နေခဲ့ပါ၏။

သူမက ဘာရယ်မဟုတ် ဆူညံပြီး ဆော့နေကြသော ကလေးငယ်များကို အမှတ်တမဲ့ကြည့်နေမိစဉ်၊ တစ်နေရာတည်းမှာ ငြိမ်နေပြီး ထိုင်နေသောဆူးချုံထူးကို မှန်ပြတင်းမှတစ်ဆင့် တွေ့မြင်လိုက်ပါ၏။

ဆူးချုံထူးကို အခြားကလေးများက ဝိုင်းအုံထားပြီး ဆူးချုံထူးမျက်နှာမှာ ဝိမဲမဲလေးဖြစ်၍နေခဲ့ပါ၏။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုသည့် စူးစိတ်နှင့် သူမက အာရုံစိုက်ပြီးကြည့်လိုက်ရာ ဆူးချုံထူး ဝိုနေသည်တွေ့ရပါ၏။

“ဝိုနေပါလား”

“အီးပါကောင်၊ အီးပါကောင်၊ ဆူးချုံထူး... အီးပါကောင်၊ အီးပါကောင် ဆူးချုံထူး... အီးပါကောင်၊ ဝေး...”

ဟုအော်ကာ ဆူးချုံထူးကိုဝိုင်းရံကာ စုနေကြခြင်းကြောင့် သူမရင်ထဲ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်သွားရပါသည်။

အခုလို ရွယ်တူတွေဝိုင်းအုံခြင်းခံခဲ့ရတဲ့ခံစားချက်မျိုးကို သူမက ကိုယ်တိုင်ခံစားဖူးလို့ သိနေပါ၏။

ထို့ကြောင့်ပင် ဒါ ကလေးတွေပဲဘာပဲဟု မစဉ်းစားနိုင်တော့ဘဲ မူကြိုတံခါးမကြီးကို ဝုန်းဆိုတွန်းဝင်ကာ...

“ဒါ မင်းတို့ဘာလုပ်နေကြတာလဲ”

ဟုအော်ပစ်ပါတော့၏။

ထိုသို့အော်သံကြားတော့မှ ကလေးတွေအသံက တိတ်ဆိတ်သွားရပါသည်။

ထိုအခါမှ လူပုံအလယ်က ဆူးချုံထူးကိုဆွဲထုတ်ကာ ဆူးချုံထူးရဲ့ပါးပြင်ပေါ်မှမျက်ရည်များကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းသုတ်ပေးလိုက်ပါသည်။

“မဝိနဲ့... ယောက်ျားလေးဆိုတာ မဝိရဘူး”

ဟုဒေါသတကြီးနှင့်ဆိုတော့ စာရွက်လေးတွေနှင့် အလုပ်များနေသောဆရာမမှာ သူမကိုပြုံးပြဲကြည့်လာခဲ့ပါသည်။

“ကလေးကို ဒီလောက်အနိုင်ကျင့်စော်ကားနေတာ ဆရာမတွေ့ဘူးလား”

ဟုပင် ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် ဆရာမကိုပါ ရန်တွေ့ပစ်လိုက်၏။

“ရှင်က...”

“ကျွန်မက ဆူးချုံထူးရဲ့အမေပါ။ ကျွန်မသားကို အဲဒီလိုနိုင်

အောင် ကျွန်မမကြိုက်ဘူးဆရာမ”

“ကျွန်မတို့ ဒီမှာအလုပ်များနေလို့ မမြင်လိုက်တာပါ”

“ဒါဆို ဒါ ကျွန်မမြင်လိုက်လို့ပေါ့ ဟုတ်လား... ဒီကိစ္စဟာ ဖြူစင်တဲ့ကလေးရဲ့နှလုံးသားထဲမှာ ဘယ်လောက်ကြီးတဲ့ဒဏ်ရာဖြစ်သွားမလဲဆိုတာ ဆရာမ၊မသိဘူးလား...”

ဟုသာ အံ့သြနေတဲ့ဆရာမကိုရန်တွေ့ပြီး ကလေးရဲ့လက်ကို ဆွဲကာ...

“မနက်ဖြန်ကစပြီး ကျွန်မသားကို မူကြိုမပို့တော့ဘူး”

ဟုခိုင်မာစွာပြောပြီး ကလေးကိုပွေ့ချီပြီးထွက်လာခဲ့ပါသည်။ သူမ တစ်လမ်းလုံး ဒေါသမပြယ်နိုင်ခဲ့ပါ။ ထို့ကြောင့်ပင် လက်ညှောင်းလို့ ညောင်းရုမုန်းမသိအောင်ပင် ကလေးကို အိမ်အထိ ပွေ့ချီလာခဲ့မိ၏။

အိမ်ရောက်တော့ ဒေါ်လုံးက တအံ့တဩပင် သူမနှင့် ဆူးချုံထူးကို ကြည့်နေခဲ့ပါ၏။

“ဆရာကတော် ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

“ဟူး... မောလိုက်တာ”

ဟုသာပြော၍ ဆူးချုံထူးကိုချပြီး ဆက်တီပေါ် ခြေပစ်လက်ပစ်လှဲချလိုက်ပါသည်။

မျက်လွှာကိုချကာ ပင့်သက်ကိုခွံက်၍ □ ၂၆၃

“ဒေါ်လုံး မနက်ဖြန်ကစပြီး ကလေးကို မူကြိုမပို့နဲ့တော့”

“ရှင်!”

“ကျွန်မ မထားနိုင်တော့ဘူး”

ဟုသာစကားကို ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောပြီး မျက်စိတွေကိုပိတ်ထားလိုက်ပါ၏။ ခဏကြာတော့မှ စိတ်သက်သာရာရသွား၍မျက်လုံးကို ပြန်နှုတ်လိုက်ရာ သူမရှေ့တွင် ရေခွက်ကလေးနှင့်ရပ်နေသော ကလေးငယ်ကြောင့်...

“ဘာလဲ”

“ရေ”

ဟုဆိုပြီးလွှမ်းပေးသဖြင့် ထိုကလေး၏အပြုအမူကြောင့် သူမဆီထဲမှာ ခံစားသွားရပါသည်။

ဪ... ကလေးရယ်၊ မင်းသာ ငါ့သားအရင်းဆို သိပ်ကောင်းလှပေဟု ရင်ထဲမှာ ပြောမိသွားပါ၏။

ကလေးရဲ့အပြုအမူလေးကြောင့် သူမရင်ထဲ နွေးသွားရတာ ခုန်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

သူမ ကလေးကမ်းပေးသောရေကိုသောက်လိုက်ပြီး ကလေးအငါးလေးကို ပုတ်လိုက်မိတဲ့တစ်ခဏတွင် ကလေးဟာ သူမနှင့်ဆက်

၂၆၄ □ မယ်ခိုင်

နွယ်သွားသလို ခံစားလိုက်ရပါတော့သည်။

“မိထွေးက သားရဲ့အမေပေါ့နော်”

“ဟင်!”

“မိထွေးပဲ ဆရာမကိုပြောလိုက်တာယ်လေ”

“ဪ”

“အဲ့ဒါဆို သားက မေမေလို့ သူများခေါ်သလို ခေါ်လို့ရတာ
ပေါ့”

“ဟင်!”

“မေမေ”

ထိုအသံလေးကြောင့် သူမရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းသွားတာလား၊
ဝမ်းသာသွားတာလား။ ဘာဖြစ်သွားတာလဲမသိနိုင်အောင်ပင် ရှုပ်ယှက်
ခတ်သွားပြီး နောက်ဆုံးတော့ မျက်ရည်ကြည်လေးစာစပ်ပေါက်ကာ မြေ
သွားခဲ့ရပါသည်။

□ □ □

အခန်း (၃၁)

“အခုတလော့ ပန်းဝံဖူးက ကျောင်းသွားရင် အထုပ်တစ်ထုပ်
နဲ့သွားတယ်”

ဟူသော ဒေါ်လုံး၏စကားကြောင့် သူမက ဘာများလဲဆိုပြီး
စမ်းချင်၍ ဒီနေ့တော့ ကျောင်းသွားသောပန်းဝံဖူးနောက်မှ နောက်
သောင်ခံကာ လိုက်ကြည့်နေဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ပန်းဝံဖူးက ခေါင်းငိုက်ဖိုက်ကလေးနှင့်သွားနေရာမှ သူတောင်း
အိန်းမကြီး၏ရှေ့တွင်ရပ်လိုက်ပြီး လက်ထဲမှအထုပ်ကိုပေးလိုက်၍
သူမမှာ အံ့သြသွားရပါသည်။

ပြီးတော့ ဘာများဆက်လုပ်မလဲဟုကြည့်နေမိရာ ထို သူတောင်း
စားမကြီးနှင့်စကားထိုင်ပြောနေသည်ကို အံ့သြဖွယ်တွေ့လိုက်ပြန်ပါ၏။
သူမက ထူးဆန်းလွန်း၍ ပန်းငုံဖူးကိုသာ တစ်ချိန်လုံးကြည့်နေမိခဲ့ပါသည်။

အတန်ကြာစကားပြောပြီးမှ ပန်းငုံဖူးမှာ ထသွားတော့ သူ
တောင်းစားမကြီးက အထုပ်ထဲမှအင်္ကျီများကိုဆွဲထုတ်၍ သူမ၏သမီး
ဖြစ်သူကို ဆင်မြန်းပေးနေပါသည်။ သူမ အံ့သြသွားရသည်။

ဒီလိုကောင်းတဲ့အင်္ကျီကို မနုဿာဘ ကြောင့်ပေးနေရတာ
လဲဟု စဉ်းစားမိနေပါသည်။

သို့သော် နောက်ဆုံးမှာတော့ ပန်းငုံဖူး ဘာတွေပြောသလဲ၊
ဘာကြောင့် အဲ့ဒီလိုလုပ်သလဲဆိုတာ သိချင်လာမိ၍ ထိုသူတောင်းစား
မိန်းမကြီးထံ စုံစမ်းဖို့ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့်အတူ ချဉ်းကပ်လာခဲ့မိပါသည်။

သူမက အိတ်ထဲမှထောင်တန်နှစ်ရွက်ကို ခွက်ထဲသို့ထည့်လိုက်
ပါသည်။ ထိုအခါမှာတော့ ငုံ့နေသောခေါင်းမှာ မော့လာခဲ့ကာ...။

“ကျန်းမာပါစေ ချမ်းသာပါစေ အန္တရာယ်ကင်းဘေးရှင်းပါစေ”

“ရှင့်သမီးရဲ့အင်္ကျီက လှလှချည်လား... ဒီအင်္ကျီက သိပ်
ကောင်းတယ်။ ဒါဝတ်ပြီး တောင်းနေရင် ရှင်တို့ကို သူတောင်းစားလို့
ဘယ်သူယုံမလဲ”

“ကံကောင်းနေလို့ပါ အစ်မရယ်”

“ကံကောင်းတယ်”

“အခုတလော ကလေးမတစ်ယောက်က ဒီမှာ မကြာခဏ
လာလာစွန့်ကျဲတတ်တယ်လေ”

“ဟင်! သူက ဘာဖြစ်လို့”

“ပထမတော့ စိတ်မှန်သေးရဲ့လားလို့ သံသယဝင်မိပေမယ့်
ဘာကယ်တော့ စိတ်မှန်ပါတယ်... ငယ်ငယ်လေးနဲ့ ဘာကို ဒီလောက်
သိ ကြေကွဲနေရသလဲ မသိပါဘူး”

“ဘာမှမပြောဘူးလား”

“ပြောတော့ပြောပါတယ် နားမလည်ပါဘူး။ မိထွေးတွေရော
နှစ်ယောက်ကိုခတ်နေတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့မိထွေးက ထူးဆန်းပုံရတယ်”

“မိထွေးကို သိပ်မုန်းတယ်တဲ့လား”

“အဲ့လိုတော့မပြောဘူး။ မိထွေးက သူတို့ကိုမချစ်ဘူးတဲ့ မချစ်
ဆို့ သူတို့ဘာလုပ်လုပ် မရှိက်တာတဲ့”

“ဟင်”

“စုံနေတာပါပဲအစ်မရယ်။ ကလေးက ချမ်းသာပေမယ့် သနား
ရပါ။ ကျွန်မကိုအဲ့ဒီလိုစကားပြောပြောနေတော့ ကျောင်းက သူငယ်

၂၆၈ □ မယ်ခိုင်

ချင်းတွေတောင် သူ့ကိုမခေါ်ကြတော့ဘူးတဲ့။ ကျောင်းမှာ မပျော်တော့
ဘူးတောင် ကလေးက ပြောနေတာ”

“ဟင်!”

“ပေါ့ပေါ့တော့မတွေးနဲ့ ကလေးက မကြာခင် နယူးယောက်
သွားတော့မှာဆိုလား... သူမို့သာ နိုင်ငံခြားသွားဖို့ဝမ်းနည်းနေတာ
မိတွေးနဲ့နေရတာထက်စာရင် အသွားအရင်းက ပိုကောင်းမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့
ကလေးက ထူးဆန်းတယ်... မိတွေးနဲ့ပဲနေချင်တယ်တဲ့”

“ဟင်”

သူမမှာ အံ့သြကြီး အံ့သြသွားရပါသည်။

အံ့သြသွားသလို ရင်ထဲမှာလည်း လေးပင်ထိုင်းမှိုင်းသွားရပါ

၏။

□ □ □

အခန်း (၃၂)

“သူငယ်ချင်းတွေတောင် သူ့ကိုမခေါ်ကြတော့ဘူးတဲ့”

“ကျောင်းမှာ မပျော်တော့ဘူးတောင် ကလေးက ပြောနေတာ”

ဆိုတာကြီးက သူမနားထဲက မထွက်နိုင်လောက်အောင် ရိုက်
ဆတ်နေရပါသည်။

ထိုအသံတွေကို ကြားယောင်မိလေတိုင်း ကူကယ်ရာမဲ့ခဲ့သည့်
သူမရဲ့ကျောင်းနေဘဝကို ပြန်အမှတ်ရမိပါသည်။

ထိုသို့အမှတ်ရမိတိုင်းလည်း သူမရဲ့နှလုံးအိမ်မှာ နာနာကျင်
ကျင်ကြီး ထိခိုက်ခံစားရပါ၏။

၂၇၀ □ မယ်နိုင်

ထို့ကြောင့်ပင် မနေနိုင်တော့၍ စလင်းဘက်အိတ်ကိုလွယ်ကာ ထွက်လာခဲ့သည်တွင် ဒေါ်သိက...

“ဟင်! ဘယ်လဲ ရာဝရီ”

“ကျောင်းသွားမလို့”

ဟုသာ ခပ်ပြတ်ပြတ်ဆိုကာ ကမ္ဘာ့ထိုးထွက်လာခဲ့ပါသည်။ ကျောင်းရောက်တော့ သူမက ပန်းဝံ့ဖူးရဲ့အခန်းကိုမေးပြီး လိုက်လာခဲ့သည်တွင် စာအံ့နေသံကြောင့် အနောက်အယုက်မပြုဘဲ အခန်းကိုသာ တစ်ရိပ်တစ်စောင်းအကဲခတ်နေလိုက်သည်။

သို့သော် နောက်ဆုံးတွင် တစ်ခုံတည်းထီးထီးကြီးဖြစ်နေသော ပန်းဝံ့ဖူးကြောင့် သူမရင်ထဲ နာကျင်ခြင်းတို့က အတိုင်းမသိ တိုးဝှေ့ဝင်ရောက်လာခဲ့ရပါ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် စာသင်နေတာရောဘာရော နားမလည်နိုင်တော့ဘဲ...

“ဆရာမ”

ဟုခေါ်ပစ်မိ၏။

သည်တွင် သူမကိုမှတ်မိနေသောဆရာမက...

“ဪ၊ ပန်းဝံ့ဖူးရဲ့အမေပါလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာမ”

“ဒါနဲ့ဘာကိုစွန့်လိုလဲ”

“ကျွန်မသမီးကိစ္စပါ”

“ရှင်!”

“ကျွန်မသမီးကို အဲ့လိုနောက်ဆုံးခုံမှာ မထားပါနဲ့။ သူက ဉာဏ်ကောင်းတယ်။ ပြီးတော့ သန့်ရှင်းသပ်ရင်ပြီးပြည့်စုံတယ်။ အဲ့လိုကြီးတော့ အထီးကျန်အောင် ဆရာမမလုပ်သင့်ဘူး။ အဲ့လိုကြီး သီးသန့်နေတာ၊ ကြာရင် စိတ်နသေးတဲ့ကလေးရဲ့ရင်ထဲမှာ ဘယ်လောက်ထိအဏ်ရာ ဖြစ်သွားမလဲ”

“မဟုတ်သေးဘူးအစ်မ၊ ပန်းဝံ့ဖူးက အဲ့လိုပဲနေချင်လို့ပါ”

“သူ အထီးကျန်လို့နေမှာပေါ့... သူ့ကိုပြောဆိုနေကြတော့ အဲ့လိုစိတ်ဖြစ်သွားတော့မှာပေါ့။ ဒီလိုအဖော်အပေါင်းအသင်းနဲ့ဆော့တဲ့ အရွယ်ဟာ တစ်ယောက်တည်း သီးသန့်နေချင်တယ်ဆိုတာ သာမန်မှမဟုတ်တာ။ အဲ့ဒါကို ဆရာမ သိသင့်တယ်၊ အတန်းဖော်ကလေးတွေကို ဆုံးမပေးပါ”

ဟုဆိုကာ လှည့်ထွက်မည်ကြံပြီးမှ သတိရကာ ဝယ်လာသော သီးများကို စားပွဲပေါ်မှာတင်ပြီး...

“သတိရတာနဲ့ ဆရာမစားဖို့ဝယ်လာတာပါ။ ကျွန်မကိုခွင့်ပြု

၂၇၂ □ မယ်နိုင်

ပါဦး။ ကျွန်မ ဆရာမကိုယုံပါ့မယ်၊ နောက်နေ့တွေဆို ကျွန်မသိအထိအထိကျန်အောင် မလုပ်ပါနဲ့”

ဟုသာပြောပြီး ထွက်ခဲ့သည်တွင် သူမနောက် ပြေးလိုက်သောခြေသံဖော့ဖော့ကို ကြားလိုက်ရပါသည်။

ထိုခြေသံကို သူမအလွတ်ရပါသည်။ ဒါ ပန်းငုံဖူးပဲဆိုတာ ပေမယ့် သူမ လှည့်မကြည့်ခဲ့ပါ။

ပန်းငုံဖူးက သူမကိုတစ်ခုခုပြောလာမလားဟု နားစွင့်မိသော်လည်း မည်သို့သောအသံမျှမကြားရခြင်းကြောင့် သူမ လှည့်မကြည့်ဘဲ သုတ်သုတ်သုတ်သုတ်နှင့် ထွက်လာခဲ့မိပါသည်။

□ □ □

အခန်း (၃၃)

သူမက အိမ်ပြန်လာတော့ ဆူးချိုထူးရော ပန်းငုံဖူးရော ဒေါ်လုံးပါ ထမင်းစားခန်းထဲ ရောက်နေခဲ့ပါသည်။

သူမက လက်ထဲမှပါလာသောသစ်သီးများကို စားပွဲပေါ်တင်လိုက်ပြီး...

“ထမင်းစားပြီးရင် ဒါ ခွဲကျွေးလိုက်”

ဟုဆိုကာ ရေတစ်ခွက် ငှဲ့သောက်လိုက်စဉ်...

“နေ့လယ်က နယူးယောက်က ဖုန်းဝင်တယ်”

“အင်း”

“ဆရာ ဆုံးသွားမှန်းသိလို့ နောက်အပတ်ထဲကို မြန်မာပြည်
ပြန်လာမယ်တဲ့”

“ဪ... ”

ဟုသာဆိုပြီး ဘာမှဆက်မပြောတော့ဘဲ အပေါ်ထပ်သို့တက်
လာခဲ့ပါသည်။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ထိုကလေးတွေနဲ့ ခုလိုခွဲပြန်တော့
မယ်ဆိုပြန်တော့လည်း ရင်ထဲမှာ အနေခက်ရပြန်ပါသည်။ သို့သော်
အတူနေလို့မဖြစ်ဘူးဆိုတာကိုလည်း သိနေမိပါ၏။

သူမရင်ထဲမှာ နံးချိုကြီးဖြစ်နေ၍ လန်းသွားအောင် ရေချိုး
ပြီး သနပ်ခါးရေကျလူးကာ စာရင်းတွက်နေစဉ်မှာ တံခါးရွက်က ပွင့်
သွား၍ သူမကြည့်လိုက်တော့ ဆူးချုံထူးကိုတွေ့လိုက်ရပါ၏။

ဘာလဲဆိုတဲ့စူးစမ်းမှုနှင့် ကလေးကိုကြည့်လိုက်ရာ ကလေးက
မှင်တေတေနှင့် သူမကို မဝံ့မရဲကြည့်ပြီး သူမထံ တစ်ရပ်ရပ်လှမ်းလာ
နေခဲ့ပါသည်။

“ဆူးချုံထူး မအိပ်သေးဘူးလား”

ဟုမေးလိုက်စဉ်မှာ ကလေးက သူမနားရောက်လာပြီး ထိုင်
နေသောသူမကိုယ်လေးကို ဖက်တွယ်ထားလိုက်ပါသည်။

“ကလေး ဆူးချုံထူး”

“မေမေ”

သူမရင်ထဲ ထိတ်လန့်သွားသလို အံ့သြသွားရပါ၏။ ထိုခေါ်သံ
က တကယ်နူးညံ့သိုပေမယ့် သူမရင်ကို အတိုင်းမသိ မြည်ဟီးစေ
ခဲ့ပါသည်။

“မေမေ”

“ကလေး ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သား၊ မေမေနဲ့ပဲအိပ်ချင်တယ်”

“ဟင်”

“သား၊ မေမေနဲ့ပဲအိပ်ချင်တယ်”

“ကလေးရယ်”

ဟုသာဆို၍ သူမကိုတွယ်ဖက်ထားသောကလေးကိုသာ သူမ
က ယုယကြင်နာစွာ တွေးပွေ့ထားမိတော့၏။

“သား၊ မေမေနဲ့အိပ်လို့ရလား”

“ကလေးရယ်”

“သား၊ ဘွားဘွားကိုမချစ်ဘူး၊ မေမေ့ကိုပဲချစ်တယ်။ မေမေ
နဲ့ပဲနေချင်တယ်”

ဟုဆိုတော့ သူမမျက်ဝန်းက မျက်ရည်တွေ ဘယ်ကဘယ်လို

၂၇၆ □ မယ်နိုင်

ကျလာမှန်းမသိအောင် ဖြိုင်ဖြိုင်ကျလာခဲ့ရပါသည်။

သူမက ကလေးကိုပွေ့ချီကာ သူမရဲ့ကုတင်ပေါ်တွင် အိပ်စေလိုက်ပြီး ကလေးရဲ့ကျောပြင်ကို ပွတ်သပ်ပေးမိပါသည်။

ဒါ အမေတစ်ယောက်ရဲ့အပြုအမူဆိုတာသိပေမယ့် သူမဘယ်တုန်းက ထိုသို့သောအပြုအမူတွေကိုတတ်သွားသလဲ မသိပါ။ သူမကိုသာ မမှတ်မသန်စိုက်ကြည့်ပြီး ငြိမ်ကျနေသောကလေးငယ်ကြောင့် သူမရင်ထဲသို့ ဘယ်တုန်းကမှရောက်ရှိမလားခဲဖူးသည့် နွေးထွေးမှုကြီးက အလုံးလိုက်အရင်းလိုက် တိုးဝင်လာရပါသည်။

ထိုခံစားချက်ကြီးကို မလိုလားပေမယ့် ထိုခံစားချက်ကြီးက သူမရဲ့နှလုံးသား၏အနက်ရှိုင်းဆုံးနေရာသို့ ဝင်ရောက်နေပြီလေ။ သူမက ဘယ်လိုအင်အားမျိုးနဲ့တွန်းလှန်နိုင်တော့မှာတဲ့လဲ။

ဪ၊ ကလေးရယ်ဟုသာ ရင်ထဲမှာ တီးတိုးညည်း၍ သက်ပြင်းကို အကြိမ်ကြိမ်ချမိပါတော့သည်။

□ □ □

အခန်း (၃၄)

“ဟင်! ဒါဘာလုပ်တာလဲ ပန်းငူဖူး”

ဟုလိုက်ကာစတွေကို ကတ်ကြေးဖြင့်ညှပ်ဖြတ်နေသော ပန်းသူမကို သူမက ဒေါသတကြီးနှင့်အော်ပစ်မိပါ၏။

“ညှပ်တာလေ၊ မတွေ့ဘူးလား”

“ဘာ!”

သူမ စိတ်တိုသွားရပါသည်။

ညှပ်နေတာကိုတွေ့ပေမယ့် သူမအပေါ် မလေးမခန့်နှင့် ပြောတော့ သူမပို၍စိတ်တိုသွားရပါသည်။

သည့်ထက်သာ ရိုင်းလာလိုကတော့ ပန်းငုံဖူးဟာ လူလုပ်နဲ့
မတန်တော့ပါလားဆိုသည့်အသိက ဝင်လာခဲ့ရပါသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့်...

“အဲ့ဒါ မင်းဝယ်ထားတာမို့ ခုလိုဖြုန်းတီးနေရတာလား”

“ဖေဖေ ဝယ်ထားတာလေ”

“ဘာ!”

“ဖေဖေအိမ်က သမီးတို့အိမ်ပေါ့၊ အဲ့ဒါလုပ်တော့ ဘာဖြစ်
လဲ”

ဟုဆိုကာ ပမာမခန့်နှင့် သူမရှေ့မှာပဲ ဆက်၍ညှပ်ဖြတ်ပြီး
သေးပါသည်။

“မင်းရိုင်းရိုင်းလှချည်လား ပန်းငုံဖူး... ရတယ်”

ဟုဆိုကာ ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့်ပင် ကြိမ်လုံးကိုဆွဲပြီး...

“ရိုင်းဦးဟယ်... ရိုင်းဦး... ငါ့ကို မှန်းချင်သလောက် မှန်း
စမ်း၊ ရိုက်တယ်ဟယ်... ရိုင်းဦးမှာလား... ပြောစမ်း၊ နောက်ထပ်
ရိုင်းဦးမှာလား”

ဟုဆိုပြီး သူမက မရပ်မနားပင် ခေါင်းမဖော်စတမ်းရိုက်
ပါသည်။ သို့သော် ထိုကလေးက ငိုသံပင် တစ်ချက်မှထွက်မလာခဲ့။

“ရွမ်း... ရွမ်း... ရွမ်း... ရိုင်းဦးမှာလား ဟမ်း”

“မေမေ မလုပ်ပါနဲ့၊ မမနာနေပြီ၊ မေမေ... မမကိုမခိုက်
ပါနဲ့မေမေ... အီး... ဟီး... ဟီး”

သူမကိုဖက်ကာ အော်ငိုနေသည့် ဆူးချုံထူးကြောင့် သူမမှာ
ရင်ထဲ၌မောပန်းသွားရပြီး၍ ကိုင်ထားသောတုတ်ပင် လွတ်ကျသွားရ
ပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချပစ်ပါတော့သည်။

“ငါ့ဘဝ... ငါ့ဘဝက ဘယ်အချိန်ထိများ ဆိုးနိုင်ဦးမှာလဲ
နော်”

ဟုသာ အားပါးတရညည်းညူကာ ကလေးတွေနှင့်အတူတူ
ပင် ငိုပစ်မိပါတော့၏။

“မေမေ မငိုပါနဲ့”

ဟုဆိုကာ သူမရဲ့မျက်ရည်များကို သုတ်ပေးလာသော ဆူးချုံ
ထူးကြောင့် သူမရင်ထဲတွင် ဝမ်းနည်းခြင်းက ဆင့်ကာဆင့်ကဲဖြစ်သွား
ရပြီး ခြေထောက်မှာ အစင်းရာလေးများနှင့် ပန်းငုံဖူးကို မော့ကြည့်မိ
မိ၏။

မျက်ရည်တွေ အလုံးလိုက်အရင်းလိုက်စီးကျပြီး သူမကိုမခိုက်
သန်ခိုက်ကြည့်နေသောပန်းငုံဖူးကြောင့် ရင်ထဲမှာ ပို၍နာကျင်စွာခံစား

ရပါသည်။

မုန်းစမ်းပါ။ ငါ့ကိုကြိုက်သလောက်မုန်းကြစမ်းပါ။ မိတ္ထေးဦး ရိုက်နှက်တယ်လို့ထင်စမ်း! ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းတို့ ဒီလောက်မှိုက် ရိုင်းလာတာကို ငါက ဆက်ပြီး ငြိမ်ငြိမ်လေးထိုင်ကြည့်နေရမှာလား ဆုံးမသင့်တာကိုတော့ ဆုံးမရမှာပဲ။ နောက်ရက်အနည်းငယ်သာ ငါနဲ့ နေရတော့မှာ ဆိုပေမယ့် ဒီအတွင်း မင်းတို့ကို ငါဆုံးမမှဖြစ်မယ်။ ဒီ အတွက် ငါ့ကိုမုန်းစမ်းပါ။ ကြိုက်သလောက်မုန်းကြစမ်း! ဟုရင်ထဲမှာ ပင် နာနာကျင်ကျင်ကြီးဆိုပေမယ့် ပံနင်းငုံဖူးကတော့ မျက်ရည်များနဲ့ ပင် သူမအပါး တိုးကပ်လာတာ...။

“သမီးကိုချစ်လို့ရိုက်တာလားဟင်”

“ဟင်!”

“ဒါ သမီးကိုချစ်လို့ ရိုက်တာပေါ့နော်၊ ဟုတ်လားဟင်...။

ဒီလိုရိုက်တာ သမီးကိုချစ်လို့လား”

စီးကျလာသောမျက်ရည်တွေက အလုံးလိုက်ပြုတ်ကျသွားရ ပါသည်။

“သမီးကိုချစ်လို့လား”

ဟုဆိုကာ သူမထင်သလို သူမကိုမမုန်းသွားဘဲ သူမရင်ခွင်

ထဲ တိုးဝင်လာတဲ့ကလေးကြောင့် သူမမှာ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ် သွားရပါသည်။

“မေမေ”

သူမ နားကြားများ လွဲသွားတာလား။ ဟုတ်ပါတယ်...။ ဒါ နှိပ်ငုံဖူး ခေါ်လိုက်တဲ့အသံပါပဲ။

“မေမေ”

သူမက တအံ့တဩပင် မှင်တက်မိနေရပေမယ့် ကလေးနှစ် သောက်လုံးက သူမကိုတွယ်ဖက်လာကြတာ...။

“သမီးတို့ကိုမောင်းမထုတ်ပါနဲ့...။ သမီးတို့ မေမေနဲ့ပဲနေချင် တယ်။ သမီးတို့ နိုင်ငံခြားကိုမသွားချင်ဘူး။ မေမေနဲ့ပဲနေချင်တယ်၊ မေမေရိုက်တာကိုလည်း ကြိုက်တယ်...။ မေမေကိုလည်းချစ်တယ်၊ မေ မေလို့လည်း အကြာကြီးခေါ်ချင်တယ်။ သမီးတို့ကို မောင်းမထုတ်ပါနဲ့။ သမီးတို့ မေမေနဲ့ပဲနေချင်တယ်”

“ငါက မင်းတို့ပြောတဲ့မိတ္ထေးလေ၊ ငါနဲ့ မင်းတို့နေလို့မှမရ တာ”

“ဟင့်အင်း...။ မေမေနဲ့ပဲနေမယ်။ သမီးတို့ကိုမောင်းမထုတ် ပါနဲ့ မေမေ။ သမီးတို့ကိုချစ်တယ်မဟုတ်လားဟင်”

တသွင်သွင်စီးကျနေသော သူမရဲ့မျက်ရည်စက်များမှာ သုတ်
၍မရနိုင်တော့ပါ။

သူမကိုဖက်တွယ်ထားကြသော ကလေးနှစ်ယောက်ရဲ့လက်
များကို သူမဘယ်လိုနုလုံးသားမျိုးနဲ့ တွန်းဖယ်ရက်တော့မှာတဲ့လဲ။
တကယ်ပဲ ဒီကလေးနှစ်ယောက်က သူမရဲ့သားသမီးတွေဖြစ်သွားတာ
လားဆိုတဲ့အကြေကို သူမမသိပေမယ့် ဒီကလေးနှစ်ယောက်ကြောင့်တော့
သူမ မျက်ရည်တွေကျနေရပါပြီ။

ပြီးတော့ သူမကြောင့်ပဲ ကလေးနှစ်ယောက်လုံးမှာ ငိုနေကြ
ရပါပြီ။

သူမ ဘာလုပ်ရမှာလဲ...

ကလေးနှစ်ယောက်လုံးက သူမနဲ့ပဲနေချင်သလို သူမကရော
ထိုကလေးလူဆိုးလေးနှစ်ယောက်ကို ခွဲနိုင်တော့လို့လား။ သူမမသိပေ
မယ့် ညစဉ်ညတိုင်း သူမရင်ခွင်ကြားတိုးဝှေ့တတ်တဲ့ဆူးချုံထူးကို ည
စဉ်ညတိုင်း သူမနှင့်လာအိပ်မလားဟုမျှော်တတ်တာက သူမရဲ့အကျင့်
ဖြစ်၍နေခဲ့ပါပြီ။

ဆူးချုံထူးကလည်း တစ်ရက်မပျက်ဘဲ သူမနှင့်လာအိပ်တတ်
သည်မှာ သူမရင်မှဖြစ်သော သူမရဲ့သားရင်းတမျှ ချစ်ခင်ရင်းနီးခဲ့ရပါပြီ။

အမြဲဆိုးပေသောပန်းဝံ့ဖူးကလည်း ဘာပြဿနာများလုပ်လာ
လေမလဲဟု သူမစိုးရိမ်ပူပန်နေတတ်သည်မှာ မိခင်တစ်ယောက်နယ်ဖြစ်
၍လာခဲ့ပါပြီ။

သူမကို ခုလိုချစ်ခင်တွယ်တာနေတဲ့ကလေးနှစ်ယောက်ကို သူမ
ကရော ဘာနုလုံးသားနဲ့မချစ်ခင်မတွယ်တာဘဲ နေနိုင်တော့မှာတဲ့လဲ။

“မငိုပါနဲ့ကလေးတို့ရယ်... မေမေ တကယ်ပဲ ကလေးတို့
နဲ့ ခွဲမနေတော့ပါဘူး”

“တကယ်ပြောတာလား”

“အင်း”

“ဒါဆို ဘွားဘွားဆီ မပို့တော့ဘူးဗျေ”

“မင်းတို့ဆန္ဒမရှိဘဲနဲ့တော့ မေမေ မပို့တော့ပါဘူးကွယ်။ ကံ
ကြမ္မာက ဒီလိုလက်ဆောင်ပေးလာမှတော့ ကံကြမ္မာပေးတဲ့လက်ဆောင်
ကို ကြည်ကြည်ဖြူဖြူနဲ့ လက်ခံနိုင်ရတော့မှာပေါ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းတို့
ဟာ မေမေရဲ့သားသမီးတွေပါပဲ”

ဟု သူမကဆိုတော့ ကလေးနှစ်ယောက်မှာ...

“မေမေ့ကိုချစ်တယ်”

ဟုပြိုင်တူဆိုကာ သူမကိုဖက်တွယ်ထားလိုက်ပါတော့သည်။

၂၈၄ □ မယ်ခိုင်

ထိုသို့သာယာဖွယ်မြင်ကွင်းမျိုးကို မြင်နေရတဲ့ဒေါ်လုံးမှာတော့
မျက်ရည်တွေရစ်သိုင်းပြီး ပြုံးနေဖြစ်ခဲ့ပါ၏။
ထိုအခါမှာတော့ ဒေါ်လုံးက မျက်လွှာကိုချကာ ပင့်သက်ကို
နှိုက်၍ ပေါ့...။

ရသတို့နှင့်ပြည့်စုံပါစေ။

မယ်ခိုင်

စာရေးဆရာများကို စင်တင်ပေးလိုပါသည်

- * အနိမ့်ဆုံး အခြေခံပညာအထက်တန်း
အောင်မြင်ရပါမည်။
- * အသက် (၂၃) နှစ်အထက် ဖြစ်ရန်လိုပါသည်။
- * ဝတ္ထုဗတ်ဇာတ်နာမီပြီး စာရေးရန်
စိတ်ထက်သန်သူဖြစ်ရပါမည်။
- * ဗလားစာအုပ်ဖြင့် စာမျက်နှာ ၂၀၀ မှ ၂၄၀
အတွင်း ရေးရပါမည်။
- * ရွေးချယ်ခံရပါက စာမူခ စတင်ပေးပါမည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အမှတ် - ၃၃ (A)၊ ကျီတော်လမ်း။

မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း - ၀၀ - ၃၈၄၉၂၇

ရွှေပဒေသာစာပေ မှ
လစဉ်ဖတ်နိုင်သော စာရေးဆရာများ

- ၁။ မမသဒ္ဓါမောင်
- ၂။ မယ်ခိုင်
- ၃။ လေဒီဇော်
- ၄။ ကြည်နုခေတ်
မကြာမီ
- ၅။ ထိုက်သင်
- ၆။ ဇွဲယွန်းနောင်
- ၇။ မိုးစက်ပွင့်ခြွေ

စာမူရွေးချယ်ထားသော သျှင်သစ္စာ အခြံအတံသွယ်ဝါ
ဇွန်း-၀၁-၃၈၄၉၂၇

BURMESE
CLASSIC